

ALLERS FAMILIE- JOURNAL

Nr 7.

17. februar
1916

VINO
&
LIQUORI

VIA
MONTA

Gate i en norditaliensk bjergby.

Man vil lægge merke til de karakteristiske stræbebuer, som næsten uavbrudt krydser sig, over ens hode i disse trange, men maleriske gyder; det er husene, som sætter ryg mod ryg af frygt for kommende jordskjælv.

Pris 10 øre

Lidt av en taalmodighetsopgave:
Hvormange barneansigter findes i denne skyformation.

Pris: kr. 1,25 pr. kvartal.

10 øre pr. nummer.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 7

17. februar 1916.

40. aarg.

En birkeallé. (Efter fotografi.)

En kjærlighetskomedie.

Av

Charles Garvice.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

„Jeg er ræd for, at De ikke kan hindre hende i det, sir Geoffrey,“ sa en klar, sørgmodig stemme bak dem, og alle tre vendte sig forbausset om.

I døren stod Sybil med haanden knuget fast om portieren, som for at søke støtte, og med et rolig, bestemt uttrykk i sit bleke ansigt. Hun var kommet akkurat tidsnok til at høre Geoffreys ord.

„Det nytter ikke, kjære lady Davenwood,“ sa hun til lady Davie, som bedende saa paa hende. „Dere er alle saa snilde mot mig — og jeg vil saa nødig bedrøve dere — men jeg maa bort herfra. Aa, kan dere ikke forstaa det?“ Hun vendte sig heftig om mot Geoffrey. „Jeg er jo en bedrager — jeg har ingen ret til at være her — og saa længe jeg er her kan De ikke fortælle folk, hvilke bedragerere og falsknere vi har været! Aa, det er altfor frygtelig!“

Hun kjæmpet fortvilet for at gjenvinde sin ro. Geoffrey gik bort til hende.

„Sybil!“ mumlet han. „Hvorfor tænke paa alt dette? Ingen skal nogensinde faa vite —“

Hun løftet sine sørgmodige øine helt op til ham, og paa et vink av lady Davenwood listet hun og mr. Shalton sig stille ut av værelset og lot portieren falde tilbake efter sig.

„Det er netop det,“ vedblev Sybil sørgmodig men bestemt. „Jeg vet hvor ædelmodig De har handlet, men folk skal og bør faa vite alt. Det er ikke retfærdig, at bedragerne skal bli straffet.“

„Men det er heller ikke retfærdig, at den uskyldige skal lide for den skyldige,“ svarte Geoffrey. „Det nytter ikke, Sybil — jeg vilde ikke ha talt til dig om min kjærlighet omigjen — men nu kan jeg ikke andet. Si at du tilgir mig min mangel paa tillid. Si at du vil gifte dig med mig — og naar du blir min hustru, hvad har saa alt andet at si?“

Hendes bleke ansigt blev overtrukket av en brændende rødme, og hun bedækket det med sine hænder.

„Nei, nei,“ hulket hun, „jeg kan ikke!“ Geoffrey blev meget blek.

„Du mener,“ sa han hæst, „at du ikke kan tilgi mig?“

„Nei, det er ikke det,“ svarte hun og saa stolt op paa ham. „Hvis jeg hadde været det jeg trodde jeg var, saa vilde jeg ikke ha betænkt mig, men nu — efter hvad der er hendt —“

Han gik like bort til hende og tok hendes hænder i sine.

„Sybil,“ utbrøt han, „din stolthet skal ikke adskille os, det sverger jeg. Jeg elsker dig høiere end mit liv, og du maa ikke forlate mig. Tænk paa hvorledes mit liv vil bli, hvis jeg fordriver dig fra hus og hjem — jeg som elsker dig saa inderlig. Der er fremdeles noget hemmelighetsfuldt ved denne sak — jeg tror fremdeles at du er Sybil Pennithorne — det kan alene dit ansigt bevise. Hvis du bare vilde vente og gi mig leilighet til at vise dig min kjærlighets styrke — Sybil, gi mig haab!“

„Jeg kan ikke, Geoff,“ utbrøt hun. „Det er ikke av stolthet, men bare almindelig retfærdighet. Jeg vil ikke gifte mig med dig. Jeg er en bedrager og en tyv — ja, uten min vilje og mit vidende — men allikevel en tyv! Min likhet med det lille billede er bare fantasi — jeg er hans datter og har bedraget dig. Nei, nei, la mig gaa —“ for

Geoffrey hadde tat hende i sine armer, og for et øieblik følte hun sig svak og motstandslos overfor hans lidenskabelige kjærlighet. Hun hadde længtet saa usigelig efter hans kys og kjærtegn — og nu skulde hun miste ham for alltid! Men hun var sterk, og skjøv ham blidt fra sig.

„Jeg kan ikke, Geoff. Frist mig ikke — jeg vilde aldrig tilgi mig selv — jeg kan ikke — la mig gaa!“

Med en undertrykt hulken var hun ute av værelset, for han kunde holde hende tilbake, og han stønnet fortvilet, idet han kastet sig i en stol.

Bittert graatende gik Sybil ind i sit eget værelse eller rettere sagt det værelse, hvor hun var bli baaret hen i sin bevisstløse tilstand. Hun turde ikke gaa ind i det værelse hun hadde delt med Peggy, for hun visste at det vilde gjøre hende endnu mer fortvilet og vaklende. Men hendes beslutning var fattet; hun maatte forlate Pennithorne Towers, for at tjene sit brød selv, og det maatte gjøres straks. Hun kunde heller ikke flytte til lady Davenwood og leve av hendes naade. Nei, hun maatte finde en beskjæffigelse — om ikke andet, saa kunde hun jo vende tilbake til scenen. Men det skulde bli det sidste hjelpemiddel, for hele hendes væsen oprørtes mot at gjøre et saadant skritt.

Da hun var bli litt roligere begynte hun at gjøre sine forberedelser. De var ikke mange og store, for hun valgte bare av sin garderobe et par enkle sorte kjoler og tok ikke nogen av de andre pene ting, som hun og Peggy hadde glædet sig saa meget over. Det var bare faa og tarvelige klær hun la i sin kuffert, men hun indsaa, at hun, hvor nødig hun end vilde, maatte gaa ind i det andet soveværelse. Hun vilde ikke ha gaat ditind igjen, men hun følte at hun ikke kunde la alle Peggys relikvier bli tilbake, og hun vilde ikke la fremmede hænder ordne dem.

Sørgmodig samlet hun alle de bøker, klær og andre gjenstande, som den lille pike hadde sat saa stor pris paa, og med skjælvende hænder gjemte hun det altsammen i den store, gamle, messingbeslaatte kiste, som Peggy hadde faat, med alle de roller og manuskripter den indeholdt. Det var hendes hensigt at den skulde sendes efter hende, saasnt hun hadde fundet et opholdssted.

Med nogen av sine egne ting, som hun hadde hat med sig da hun kom hit til Towers, og halvt blændet av sine taarer flygtet hun tilbake til det andet værelse, hvor hun nu traf sine sidste forberedelser til reisen. Heldigvis hadde hun endnu nogen penger i behold, og skjønt hun visste, at baade disse penger som hele huset lovlige tilhørte Geoffrey, tok hun dem i den hensigt at betale dem tilbake saasnt det var mulig for hende. Hun hadde ingen planer for fremtiden, bare en tanke stod klar for hende: at forlate Towers før hendes viljestyrke svigtet hende, og ogsaa før Anderton kom tilbake.

Hittil hadde hun ikke skjænket sin forlovelse med ham nogen tanke, og hadde heller ikke spekulert over hvorfor han ikke hadde forsøkt at komme i hendes nærhet. Det var hende nok, at hun var fri for ham, for hvad han saa end gjorde og sa, saa kunde det ikke volde hendes far eller Peggy nogen smerte mer.

Tusmørket var gaat over til fuldstændig mørke, da Sybil Povell gik lydlost ut av sit værelse med sin reisevæske.

Alt var rolig og stille, og Sybil listet sig lydlost nedover trappen og ut av glassdørene, uten at nogen hverken saa eller hørte hende. Hun hadde tat et tæt slør for ansigtet, og det var hendes mening at spasere til Effing-

ham station med smaa mellemrum, for hun følte sig noksaa svak. Men en halv time efterat hun var kommet ut paa landeveien kom fragtemanden kjørende paa vei til Daleton, den nærmeste landsby. Manden hadde inger anelse om hvem hun var, og samtykket med glæde i at ta hende med. Og da Geoffrey og mr. Shalton kort efter av en blek, forskrækket pike blev underrettet om, at miss Pennithorne ikke var paa sit værelse, kjørt hun i den motsatte retning av den de valgte, da de styrtet avsted for at lete efter hende.

Fra Daleton, en noksaa stor station, steg Sybil ind i et tog, som gik like gjennom Effingham og Lower uten at stanse. Ekspresen dundret avsted forbi stationen i Effingham, netop da Geoffrey og saksføeren — forsent — kom ut paa perronen.

Lady Davenwood blev meget trist over Sybils bortreise, for hun var bli meget glad i den unge pike. Maud, som var kommet for at spørre til Sybils befindende blev ogsaa meget forskrækket over at høre om hendes forsvinden, men hun blev næsten endnu mer forskrækket over den gamle dames nedtrykte sindsstemning.

„Stakkars tante!“ sa hun venlig, og virkelig bekymret for den ensomme dame, vedblev hun: „Du maa følge med mig og bli hos os til Sybil kommer tilbake. Geoffrey finder hende nok — det er jeg overbevist om.“

Til Mauds forbauselse samtykket lady Davenwood uten indvendinger, og lot virkelig Maud føre hende med sig i triumf til Manor House.

Omlrent en time efterat de to damer var kjørt bort ankom Anderton til skuepladsen. Hans sindstilstand, da han opdaget at Sybil var undsluppet ham, kan bedre tænkes end beskrives, og den vakte likefrem glæde hos mr. Shalton og var en trøst for ham i hans forskrækkelse over den unge pikes forsvinden.

„Hun har ret til at være her!“ utbrøt Anderton, før han hadde betænkt vigtigheten av sine ord.

„Bevis det!“ sa Shalton kort, og de to mænd stirret med ufordulgt vrede paa hverandre.

Til held for Anderton var Geoffrey reist til The Grange, da han hadde faat et viktig budskap derfra, netop da han kjørt bort fra stationen. Anderton trak sig ærgerlig tilbake til det værelse han hadde bodd i hittil, og mr. Shalton, som vilde ha vendt tilbake tilbake til London, satte sig ned for at avvente sir Geoffreys tilbakekomst. Han hadde kjørt direkte til The Towers, mens Geoffrey hadde kjørt videre til The Grange.

Men tilsidst viste det sig at det var Simmons, der gav rollen som Pennithorne Towers skytsengel.

Efter en litt sen middag hadde mr. Shalton trukket sig tilbake til biblioteket med en kop kaffe og en cigar, og da Simmons hadde overbevist sig om at Anderton var vel forvaret oppe paa sit værelse, gik han nedover trappen.

Der førte to dører ind til biblioteket. Da Simmons hadde banket paa den første, aapnet han den, lukket den efter sig og gik saa frem gjennom den tykke portiere. Ved hans indtræden saa mr. Shalton op.

„Er det Dem, Simmons? Kommer De for at hente min kop?“ sa han og strakte haanden ut for at tømme koppen.

„Nei, sir,“ svarte Simmons paa sin værdige maate, „jeg er kommet for at tale et par minutter med Dem under fire øine, hvis De har tid til det.“

„Javist, javist, Simmons,“ svarte mr. Shalton venlig, for han hadde stor agtelse for denne trofaste tjener. „Vil De ikke sætte Dem ned?“ tilføiet han og pekte paa en stol.

„Nei tak, sir," svarte Simmons, og med en mine som den der kjender sin plads og respekterer den, begyndte han, efterat ha rømmet sig svakt:

„Mr. Anderton er kommet tilbake, sir."

Sakførereren saa skarpt, næsten irritert op.

„Javel, jeg vet det — og hvad saa?" spurte han.

„Nuvel, sir," sa Simmons, „han er en daarlig person."

„Det vet jeg ogsaa," svarte Shalton, „og han vil sandsynligvis volde os meget bryd-deri før vi blir færdige med ham," tilføiet han.

„Han burde slaas ihjel!" sa Simmons med en mine, som om det vlide være ham en nydelse at foreta denne eksekution.

Mr. Shalton blinket indrømmende med øinene. „Det kan nu desværre ikke la sig gjøre," sa han med et litet suk.

„Nei, sir," indrømmet Simmons ærbødig. „Men hvis De kunde fange ham og faa magt over ham —"

„Ja, kunde man bare!" sa mr. Shalton ivrig. „Hvis De kunde det, Simmons, saa vlde De gjøre os den største tjeneste i Deres liv."

„Vilde det være til gagn for sir Geoffrey?" spurte tjeneren med et pludselig glimt i sine øine.

„Det vlde gi ham hans livslykke tilbake," svarte Shalton uten betænking.

Han visste bare saa altfor godt hvor meget Sybil betydde for den unge mand.

„Godt!" sa Simmons. „Nuvel, sir, for det tørste er Anderton en tyv. Det er nogen aar siden han begik det tyveri, og han er aldrig blit straffet for det. Jeg kjender ikke lovene, men det henger saaledes sammen: Før jeg for snart ti aar siden kom til sir Geoffrey, var jeg hos sir William Blunt. De kjender ham vel, sir?"

Mr. Shalton nikket, for hvilken sakfører kjendte ikke ham — den største buldrebase og den mest godhjertede mand i hele sakførerstanden.

„Nuvel, sir," vedblev Simmons langsomt, som om han søkte i sin hukommelse efter enkeltheter i denne sak, som han vlde fremstille, „han var en komisk gammel knark, og ofte — naar han hadde et slemt anfald av gift — lot han en av de unge kontorister bringe hjem noget arbeide til sig — og saa kunde han skjelde dem huden fuld."

Simmons stanset et øieblik, som om han forsøkte paa at gjenkalde sig nogen av den gamle mands uttryk.

„Bli ved," sa mr. Shalton, og bøide sig litt frem i stolen.

„Anderton var en av dem," vedblev Simmons; „han pleide ofte at bringe papirer og obligationer og penger, som var kommet ind paa kontoret. 'Buldre—Blunt' — om forladelse, sir William — kunde ikke komme ut av det med bankerne!"

Mr. Shalton smilte over rettelsen, og Simmons vedblev:

„Kort og godt, sir — efter en tids forløp savnet jeg unge Anderton, og en aften, da den gamle herre var i godt humør, sa jeg, at det var længe siden jeg hadde set den sorthaarede, unge kontorist. „Naa, De mener vel Anderton?" sa han og skulte litt til mig. — „Ja, sir," sier jeg. — Han tænkte sig litt om, saa sier han: „Ja, han var mig en smule for foretagsom, Simmy —" han kaldte mig altid for Simmy, sir," tilføiet tjeneren likesom undskyldende. — „Ser du, han forfalsket mit navn, den unge slyngel — jeg kunde saamen ikke ha skrevet det bedre selv. Her skal du se!" — Han sat netop og gjennemgik sin regnskapsbok, som var blit sendt ham fra Englands bank — den eneste bank han hadde tillid til — og han rakte mig en veksell. Den var storartet gjort; jeg

vlde selv ha betalt den, hvis jeg hadde været i banken, og det sa jeg til den gamle herre. — „Du har ret, Simmy," sa han. „Stakkars fyr —" han mente Anderton — „jeg vil ikke bringe ham i ulykke —" og hermed krøllet han vekselen sammen og kastet den i ilden. „Du maa ikke snakke om det, Simmy," sa han, „jeg skal nok gi ham en paa hodet imorgen."

„Gjorde han saa det?" spurte Shalton ivrig, da Simmons nu stanset. Sakførerens ansigt glødet av interesse ved denne oplysning.

„Det maa jeg formode," sa Simmons. „Jeg hverken saa eller hørte noget mer til ham før nu, da jeg pludselig fik se ham og straks kjendte ham igjen."

„Ak ja, bare vi hadde vekselen!" sukket mr. Shalton.

„Det har vi, sir," sa Simmons rolig og famlet i sin lomme.

„Hvad for noget?" næsten skrek den forbausede sakfører og sprang op.

Litt rød i hodet halte Simmons op av sin lomme et krøllet stykke papir og rakte det til Shalton, hvis hænder skalv av iver.

„De vil vist synes det er merkelig, at jeg tok det op — jeg vet saamen ikke hvad der fik mig til at gjøre det eller til at beholde den senere. Jeg syntes det var en slags kuriosum — for da jeg gik fra den gamle herre, skrev han et brev til mig — og jeg forsikrer Dem, sir, jeg kunde ikke se forskjel paa skriften. Det er likefrem et kunstverk."

Mr. Shalton saa paa ham næsten maalløs av glæde.

„Simmons," utbrøt han omsider „det er forsynet — det sier jeg! Overlat nu bare resten til mig."

„Tak, mr. Shalton," sa Simmons, som igjen faldt hen i sin sedvanlige flegmatiske ro. „Saa har jeg ikke mer at si, sir, jeg vil ikke haabe at De tar mig det ilde op, at jeg har spildt Deres kostbare tid."

Mr. Shalton stirret rent forfjamsset paa ham.

„Ta Dem det ilde op?" utbrøt han. „Men mand da — Deres meddelelser er jo værd guld — De aner ikke av hvilken stor betydning det er for os alle!"

Han rystet hjertelig den værdige Simmons haand.

„Tak, sir," sa tjeneren igjen, „og nu vil jeg med Deres tilladelse ta Deres kaffekop med mig ut."

Men ikke engang mr. Shalton selv visste hvor stor betydning besiddelsen av dette kostbare stykke papir hadde, for det var nøkkelen til det Pennithornske mysterium. Simmons kunde med rette føle sig glad og tilfreds, for han hadde igjen gjort sir Geoffrey Hamilton en uvurderlig tjeneste.

XXVIII.

Helt opfyldt av en triumferende glæde ringte mr. Shalton og bad den indtrædende tjener si til mr. Anderton, at han, Shalton, ønsket en samtale med ham.

Anderton tok dette budskap som et bevis paa, at hans magt nu endelig begyndte at bli anerkjendt. Omtrent tyve minutter efter kom han slentrende ind i biblioteket med en saa uforskammet mine og saa skjodesløs fortrolig, at mr. Shalton følte lyst til at kaste ham ut av døren med det samme. Bare tanken paa de nylig erhvervede kundskaper beroliget ham. Han knuget sin haand om tegneboken, hvori han hadde gjemt den veksell Simmons hadde git ham.

„Naa, Shalton," sa Anderton og slængte sig i en lænestol, „ønsker De nu endelig at tale med mig?"

„Ja, mr. Anderton," svarte sakførereren rolig. „Jeg synes det er bedst at vi kommer til

en forstaaelse. Miss Povell har jo forlatt huset som følge av sin fars tilstaaelse. Sir Geoffrey er herre her."

„Det vil jeg ikke ta gift paa," sa Anderton koldt.

„Ikke det?" sa Shalton. „Nuvel, jeg kan ikke komme til nogen anden slutning — naturligvis med mindre —" her saa han skarpt op — „at miss Povell ikke var hans datter — det vil si — hvis hun er datter av sir Harald Pennithorne, født i lovlig egteskap."

„Naa — og saa?" spurte den anden med daarlig skjult iver.

„Isaafald maa jeg ha endnu flere beviser end før; jeg er nemlig ikke sikker paa, at ikke sir Geoffrey vil protestere og anlægge proces."

Mr. Anderton rynket panden og sank hen i tanker. Siden mottagelsen av Sybils brev og ringen var han ikke længer ganske sikker i sin sak. Han visste at han ikke længer hadde nogen magt over hende, og hvis Geoffrey anla en proces, visste han at hun i sin stolthet vlde negte at ta en eneste øre av pengene. Men saa kunde han jo bare henvende sig til lady Maud efter penger, om end denne indtægtskilde ikke var saa sikker som den anden.

Mr. Shalton moret sig med at iagttatte ham; det var som om han kunde læse hans tanker.

„Tror De egentlig ikke, at De gjorde klokest i at sælge mig Deres oplysninger, hvori de saa end bestaar?" sa han rolig.

„Dette var nu netop hvad Anderton hadde tænkt at gjøre, men hans iltre sind kom i oprør ved denne haanlige tiltale, og han sa heftig:

„Nei, det vil jeg slet ikke, min alvidende herre! Hvad jeg saa end vet, saa beholder jeg det for mig selv til det behager mig at si det. Og jeg skal nok gjøre det hett for dem alle sammen —"

„Det tviler jeg ikke paa," sa Shalton med et haanlig smil. „Men jeg er ræd for, at jeg først kommer til at gjøre det hett for Dem."

Anderton brast ut i en høi, brølende latter.

„Gjøre det hett for mig?" gjentok han. „Det er makeløst! Kanske sir Geoffrey vil hjelpe Dem?" tilføiet han spydig. „Naa, og saa den stolte lady Maud Macdownton — det utgjør ogsaa et pikant litet avsnit av saken — ikke sandt?"

Mr. Shalton behersket sig med stor anstrengelse — men det maa sies til hans ære at han gjorde det.

„Jeg tror ikke det vil komme saa vidt, James Anderton," sa han med lay, streng stemme. „Men hvis De skulde føle Dem fristet til at aapne Deres læber og bakvaske min klients karakter —"

„Bakvaske? Naa — det høres ikke ilde ut!" kluklo Anderton, idet han lænet sig tilbake i stolen og puttet sin elskede pipe i munden.

„Hvis De har tænkt paa det," vedblev mr. Shalton, „vil jeg tillate mig at minde Dem om, at jeg som sakfører har andre klienter end disse, hvis sak jeg fører for øieblikket. Var ikke De engang i tjeneste hos sir William Blunt?"

Hensigten med disse ord var umiskjendelig, og James Anderton visste at han var opdaget. Han sat som om han var blit til sten, mens hans pipe, hans trofaste ledsager i mange aar, faldt ut av hans halvaapne mund og ned paa gulvet. Der indtraadte en lang taushet, som bare blev avbrutt av den svake tikken fra uret, som stod paa kamin-gesimsen.

„Hvad mener De med det?" spurte Anderton endelig, men hans stemme var ikke fortrolig eller spøkende længer. Hans flotte, overlegne væsen var helt forsvundet og han

stirret paa mr. Shalton med skræk i hvert træk.

„Der er et gammelt ord som sier: 'Vær sikker paa at din brøde altid vil bli opdaget,' sa Shalton i sin tørre, forretningsmæssige tone. „Det er til uheld for Dem, Anderton, at De hin dag kom op paa mit kontor under det usedvanlige pseudonym — Smith.“ Han tok frem sin tegnebok. „Og jeg er sikker paa, at det var et endnu større uheld for Dem, at De for ti aar siden forfalsket sir William Blunts veksel.“

„Min Gud!“ brast det ut av den helt kuede Andertons hvite læber. „Det — er — jo — trolderer!“ stønnet han.

„Naa, jeg kalder det nu forsynets styrelse,“ sa mr. Shalton og holdt det kostbare stykke papir op for lyset.

„Efter alle disse aars forløp,“ mumlet Anderton.

Mr. Shaltons triumf var fuldstændig og han fæstet med usigelig tilfredshet sine øine paa sin slagne fiendes sammensunkne skikkelse.

„Ja, slik kan det gaa,“ sa han rolig. „Jeg kjendte Dem ikke igjen straks,“ vedblev han med koldt praleri, „men selv om jeg hadde gjort det, saa vilde jeg ikke ha handlet straks, men ha tænkt at De nok av Dem selv vilde komme i retfærdighetens hænder. Men da De nu gjør forsøk paa at presse penger av andre av mine klienter og paa at bedrage dem for deres retmæssige eiendom, saa anser jeg det for at være paalide at stoppe Dem i Deres foretagsomhet. Sir William ønsker ikke at fare haardt frem mot Dem —“ hvilket var ganske sandt — „men som De ser er jeg i besiddelse av vekselen og kan gjøre hviikensomhelst bruk av den som jeg vil.“

„Hvad — hvad vil De jeg skal gjøre?“ stammet Anderton, som var blit altfor forfærdet over at se denne gamle forbrydelse leve op igjen til at kunne overveie, hvorvidt han efter alle disse aars forløp kunde bli straffet eller ikke.

Mr. Shalton pustet litt friere; han kjendte jo lovens enkeltheter bedre end Anderton. Han hadde heller ikke lyst til at sætte sig i forbindelse med sir William Blunt eller dra hans navn frem for verden, hvis han paa nogen maate kunde undgaa det.

„Først og fremst,“ sa han rolig, „skal De skrive en tilstaaelse om ved hvilke midler De skilte sir Geoffrey Hamilton fra miss Sybil Povell; dernæst skal De skriftlig bekræfte at det bare var Deres — ene og alene Deres verk.“

„Det er løgn,“ sa Anderton heftig.

„Jeg ønsker ikke at drøfte sakens etiske moment med Dem,“ sa Shalton elskværdig. „Jeg ønsker bare —“

„At beskytte lady Maud,“ utbrøt Anderton bittert.

„De er kanskje saa god ikke at nævne navner, mr. Anderton,“ lød det rolige, bestemte svar. Og Anderton tok et stykke papir og en pen fra bordet og begynte at skrive nurlig med et mørkt, forbitret uttrykk i sit ansigt. Faa minutter efter rakte han papiret frem til den ventende sakfører, som læste det omhyggelig igjennem. Dokumentet var bare kort, og det lød:

„Jeg, James Anderton, tilstaar herved, at jeg har gjort forsøk paa at skille sir Geoffrey Hamilton og miss Sybil Povell ved hjelp av en tredie person, hvis navn det ikke er nødvendig at nævne her, men som kan trø frem som vidne naar det ønskes. Hun var klædt i samme kostume som miss Povell og var av mig instruert til at spille en rolle, der vilde gi tilhøreren et bestemt indtrykk av, at miss Povell var forlovet med mig, hvilket er usandt.

James Anderton.“

„Det er meget bra,“ sa mr. Shalton og puttet papiret i sin tegnebok. „Nu kommer en ting til. Jeg tror De sitter inde med nogen opplysninger angaaende den Pennithornske arvesak. Jeg kunde jo tvinge Dem til at tale ved hjelp av dette —“ han banket betydningsfullt med haanden paa tegneboken — „men det vilde jo være mer ønskelig om: De godvillig vilde meddele mig alle enkeltheter, for hvilke jeg er villig til at betale —“

„Hvor meget?“ spurte Anderton og rettet sig pludselig op.

„Ja — hvor meget ønsker De?“ spurte sakføreren forsiktig.

„Fire hundre pund,“ svarte Anderton, idet farven vendte tilbake paa hans kinder og hans øine lyste begjærlig.

„Umulig!“ sa mr. Shalton, og igjen la han likesom tilfeldig haanden paa tegneboken.

Anderton for sammen, men saa saa han fast paa sakføreren.

„Det er det værd, mr. Shalton,“ sa han alvorlig, „det er makelig det værd for sir Geoffrey — og det betydde hele min eksistens og mit livs lykke — men siden det —“ han pekte paa tegneboken — „er kommet i Deres hænder, saa er alt forbi for mig. Hør nu —“ men han kom ikke lenger, for i dette øieblik kom sir Geoffrey, som netop var kommet tilbake fra The Grange, ind i værelset.

Det gav et sæt i ham da han fik se Anderton, og der kom et vredt glimt op i hans øine. Anderton skalv under hans truende blik.

„Sir Geoffrey,“ sa Shalton i en bestemt og rolig tone. „Mr. Anderton stod netop i begrep med at gi mig visse underretninger angaaende den Pennithornske arvesak. Vi var bare ikke blit enige om den pris, ved hjelp av hvilken han agter at forlate landet. Ikke sandt, mr. Anderton?“

Anderton vred sig under dette spørmaal — det hadde ikke været hans mening.

„Jo,“ sa han endelig tver.

„Hvor meget vil han ha?“ spurte Geoffrey kort.

„Fire hundre pund,“ lød svaret.

„Gi ham dem,“ sa den unge mand.

Mr. Shalton betænkte sig litt, men tok saa frem sin checkbok, og Andertons øine lyste begjærlig. Nu ønsket han at han hadde forlangt det dobbelte.

„Det er meget mer værd,“ mumlet han.

Mr. Shalton banket igjen betydningsfullt paa sin tegnebok, og ved at se dette puttet Anderton brummende sin haand ned i sin brystlomme og tok frem en pakke, som tilsynelatende var forseglet og urørt, saaledes som han hadde fundet den i skapet.

„Slyngel!“ ropte Geoffrey. „De har stjålet den!“

„Der er papirerne!“ utbrøt Shalton triumferende.

Anderton tok den underskrevne check.

„Ja, vent litt!“ sa han. „Hvorledes kan jeg vite om De ikke tar den tilbake naar De har læst papirerne?“

„Vi er ikke tyver som De,“ sa Geoffrey. „De kan være ganske rolig.“

„Ja — hvis det er de papirer jeg søker,“ sa mr. Shalton.

„Det kan jeg ikke vite,“ sa Anderton. „Som De ser har jeg ikke rørt seglet, men jeg formoder, at pakken indeholder et papir med paaskriften: 'Mit livs historie', og at det er Harald Pennithornes egen historie.“

„Hvorledes kan De vite det naar De ikke har aapnet pakken?“ spurte Geoffrey forbauset.

„Det vedrører ikke vor handel,“ svarte Anderton uforskammet.

Uten videre betænkning aapnet mr. Shalton pakken og tok ut indholdet. Det var bare fire papirer — et par attester, en kon-

volut, utenpaa hvilken der var skrevet „Min tilstaaelse“ — og saa det papir, som mr. Shalton la særlig vekt paa. Ved at se det lyste sakførerens øine.

„Her er det jeg ønsker,“ sa han „og som betaling for det skal Deres veksel bli honoreret, James Anderton. Jeg gir Dem to maaneders frist — inden den tids forløp skål De ha forlatt landet. Hvis De ikke gjør det — og mine medhjelpere skal holde øie med Dem og underrette mig om alt — saa maa jeg foreta visse skritt. Har De forstaat mig?“

„Fuldkommen!“ svarte Anderton ærgerlig. „Men det hører ikke med til overenskomsten, og — naar jeg er færdig kommer jeg til Dem for at hente reisepengene — det er min pris for den konvolutten —“

„Aa gi ham det bare,“ sa Geoffrey utaalmodig. „La os bare faa ham ut av huset.“

„Det er ialfald ikke Deres hus mer,“ sa Anderton haanlig. Idet han tok den check som mr. Shalton taus rakte ham, kunde han ikke motstaa fristelsen til denne sidste haan mot den mand, som hadde seiret over ham, men som dog selv hadde trukket det korteste straa i kampen, for han visste godt, at paa bunden av sit hjerte hadde sakføreren ønsket at kunne bevise, at sir Geoffrey var den rette eier.

Efterat ha bøiet sig for at ta op sin pipe gik James Anderton tversover gulvet og bort til døren. Da han var kommet helt bort vendte han sig om og saa sig tilbake, som om han vilde indprente sig mindet om dette store bibliotek, som han hadde været nær ved at komme i besiddelse av; saa gik han ut, stadig med det haanlige smil paa sine læber, og før der var gaat en halv time var han for altid forsvundet fra Pennithorne Towers og fra dets eiers liv.

Mr. Shalton trak et lettelsens suk da døren lukket sig efter Anderton, og nu vendte han hele sin oppmerksomhet paa de papirer som det hadde været saa vanskelig at finde. Den ene attest var Harald Pennithornes og Louise Verralls vielsesattest, den anden Sybil Pennithornes daabsattest.

„Saa var hun altsaa ikke Povells datter,“ utbrøt Geoffrey, idet han la attesten fra sig.

„Og hun arver altsaa Pennithorne,“ sa mr. Shalton næsten beklagende.

„Saa meget desto bedre,“ sa den unge mand. „Hun skal bli min hustru.“

„Det er sandt, det hadde jeg glemt,“ sa Shalton, idet han tok det papir som hadde paaskriften: „Min tilstaaelse.“

Det var ikke nogen lang skrivelse, men den fremstilte klart og tydelig og likefremt alt det Povell hadde tilstaaet dagen før sin død. Den ene nye tilføielse var meddelelsen om, at Sybil ikke var hans datter, men at hun var blit opdraget i uvidenhet om det. Mr. Shalton la med et tilfreds suk dette papir fra sig.

„Gud ske lov — endelig er sandheten da kommet for dagens lys!“ sa han, idet han tok op det sidste papir — kanskje det viktigste av dem alle.

„Undres om vi bør læse det?“ sa Geoffrey betænkelig. „Det tilhører jo hende.“

Mr. Shalton saa alvorlig op.

„Ja,“ sa han, „men jeg tør ikke risikere flere opsættelser. Jeg maa vite den fulde sandhet. Og desuten har han jo selv ventet at det skulde bli læst, hvilket fremgaar av firmaets navn oppe i hjørnet.“

Geoffrey sa ikke noget mer og sakføreren tok brevet og læste det høit, med lav, næsten høitidelig stemme, som en der læser et budskap fra graven:

„Min kjære Sybil!

Naar du læser dette brev har jeg været død og sandsynligvis glemt i næsten nitten aar, for jeg har paalagt Henry Povell, min

Potetmarked i potetens hjemland.

Her, hvor disse halvblodsindianere sitter paa torvet foran den gamle spanske kirke i en peruviansk by og sælger uthyttet av sin potethøst, her grodde poteten først, da europæerne fik øje paa den og smak for den, og herfra blev den for 3—400 aar siden for første gang bragt til Europa. Potetplanten, hvis botaniske navn er „solanum tuberosum“, hører oprindelig hjemme ved Chiles og Perus kyst, og inkafolket, som bodde her da spanierne kom, kjendte godt den nyttige plante, som først meget senere skulde komme til at faa saa stor betydning i verdens økonomi og millioner av kjøkkener. Paa de sydamerikanske byers torve ser man endnu de indianske bønder komme ind for at sælge sine poteter, og det er da et malerisk syn at se de rødbrune skikkelser i sine brogede tepper og sjaler leire sig her i solskinet og foran en av de gamle, graa, i solsteken næsten hensmuldrende kirker fra den spanske tid.

Fot. Underwood and Underwood, New York.

bedste ven og din tilkommende formynder, ikke at gi dig det før du har naadd myndighetsalderen. Jeg har heldigvis efterlatt penger nok til din opdragelse og dit underhold i nogen aar og saa haaber jeg, at du som skuespillerinde selv kan tjene dit brød. Jeg vil ialfald ønske for dig, at du maa komme til at leve et mer uavhengig liv end jeg og dine tanter Alice og Sybil Pennithorne har gjort.

Jeg vil saa klart og tydelig som mulig fremstille alt vedrørende din stilling og fødsel, for at du, hvis du vil, kan gjøre fordring paa din retmæssige arv; men personlig haaber jeg inderlig at du vil være tilfreds med det liv du har ført hittil og ikke ønsker noget andet.

Mit navn er Harald Pennithorne, og jeg negtet at forandre det da jeg gik til scenen. Jeg er eneste søn av sir Roger til Pennithorne Powers, Bucks, England. Jeg har faat den sedvanlige opdragelse i Oxford, hvilket du vil se av indlagte bevis, og jeg studerte jus. Men jeg hadet dette studium og ønsket intet heller end at gaa til teatret og bli skuespiller. Av den grund blev jeg i fire og tyveaarsalderen gjort arveløs av min far og vist bort fra mit hjem uten en øre i lommen.

Jeg svor dengang aldrig mer at sette mine ben i hjemmet, ikke gjøre nogensomhelst fordring paa godset eller formuen og aldrig mer sette mig i forbindelse med min søster — og jeg har holdt mit løfte.

Jeg reiste til Amerika, hvor jeg var saa heldig at faa engagement, og saaledes stiftet jeg bekjendtskap med Henry Povell, en ung skuespiller, der var likesaa begeistret for kunsten som jeg. Han var gift med Magde Rockingham, en yndig, elskelig kvinde, som har været som en engel mot mig og ogsaa mot dig, Sybil. For din egen mor, Louise Verall, hvem jeg lærte at kjende og giftet mig med paa en sommertur tre aar efterat jeg var kommet til Amerika, døde da du kom til verden, og det var Magde Povell, som tok dig ut av hendes døde armer og lovet at opdra dig som sit eget barn, for hun hadde ingen selv.

Nu føler jeg mig svakere for hver dag som gaar, og jeg vet at jeg ikke har længe igjen; derfor skynder jeg mig at skrive dette. Jeg har forbudt Povell at bringe dig til min far, sir Roger, eller bare at la ham ane din eksistens. Jeg vil ikke at din barndom skal ødelægges av hans grusomhet og jernhaarde tyranni. Trøst dig derfor med, mit barn, at om du end har mistet nogen av denne verdens goder, saa har du til gjengjæld hat det som er endnu bedre — frihet i aanden og glæden ved et ubundet liv med friere syn. Povell aner ikke noget om din rang og stand, og da jeg alltid fuldt og helt har kunnet stole paa hans ord, saa tror jeg ikke, at jeg begaar nogen uret ved at overlate dig i hans hænder.

Men hvis du, naar du er en og tyve aar, skulde længte efter Ægyptens kjøtgryter og ønske at gjøre fordring paa godset Pennithorne og formuen, saa gjør som følger:

Vis alle attester og dette brev til mr. Shalton av firmaet Shalton, Woodsley etc. Shalton maa det være, for jeg vet at der var en søn som sandsynligvis er blit sin fars efterfølger. Jeg haaber for din skyld, at mr. Shalton senior endnu maa være ilive. Fortæl din historie og vis ham dette brev — si ham ogsaa, at jeg aldrig har glemt hans venlighet mot mig, og mind ham om min første pipe, som han forærte mig og som nu mr. Povell eier. Jeg tror ikke at han vil tvile paa sandheten av dine ord.

Dette er mit første og sidste budskap til dig, Sybil. Penger og rang er gode ting for de som kan nyde dem, men de er intet værd for de som elsker kunsten over alt andet. For dem er kunstens stemme det samme

som samvittighetens stemme, og hvis du, Sybil, er en av disse, saa skal du bli som en gud, der kjender baade godt og ondt, men vælg det gode og gjør aldrig det onde!

Sybil, mit barn, jeg hilser dig fra skygernes dal.

Din far

Harald Pennithorne.“

(Sluttet).

„Egne veie.“

Av

Fanny Norddin.

Fhv. assessor Frede Bendter bodde i en villa paa en av de smaa sideveie ved Bygdø Allé.

Han var en stille, indesluttet mand av faa ord, og meget sjelden smilte han. En gammel pike sørget saa godt for ham som han kunde ønske sig det, og ingen steder følte han sig bedre tilfreds end i sin egen stue, optat av studier av de retsvidenskabelige verker, som gjennem hele livet hadde optat hans interesser og derigjennem bidraget sit til en række filosofiske betragtninger, som allerede i flere aar hadde git ham et skattet navn.

Efter faa aars egteskap mistet han sin hustru, og deres eneste søn fik straks efterat ha avsluttet sine studier ansættelse paa amskontoret i en liten by.

Alt gik godt. Henrik skrev flittig hjem og kom selv i ferierne, men saa hændte der noget som Frede Bendter slet ikke hadde tænkt sig. Henrik forlovet sig, og skjøv dermed alle hensyn tilside, blandt disse kusine Helene, som assessoren hadde tænkt sig som sin svigerdatter.

Og Helene hadde naturligvis drømt det samme. Assessoren forstod det paa sin maate, for naar de to hver søndag gik tur utover til Bygdø snakket de altid om Henrik; de hadde mange planer, og gik ut fra, at Henrik en vakker dag slog sig ned i Kristiania og saa videre og videre. Men saa kom forlovelsen med datteren av en kjøbmand og mølleier, og Henrik skrev i store anførselstegn: „Jeg har faat det søteste og bedste menneske i verden, mølleier Daniel Schous Johanne.“ — En mølledatter! Assessoren var aldeles forfærdet, og dette var et slag for ham, som ingen kunde tænke sig, og han forstod ikke sønnen. Ganske vist hadde han aldrig fridd til Helene, men nu hadde han levet sig saa ind i den tanke, og Henrik visste til og med hvor glad Helene var i ham, og hvad tænkte hendes fine slegt? Departementschef Segers datter og eneste barn — og hun skulde lide denne skuffelse! Man kunde kanskje si, at Helenes utseende var litt uheldig og at hun hadde noksaa skarpe meninger om tidernes utvikling, kvindestandpunktet, som Henrik ikke gouterte, naa, og saa var hun jo litt ældre end han, men bortset fra alt dette var Helene et udmerket menneske, en svigerdatter efter assessorens hode. Hans vrede mot sønnen resulterte i, at han avslog at komme til brylluppet, og Helene holdt med ham. Det nyttet ikke, at hans gamle ven, Frits Hammer, gjorde alt hvad han kunde for at formilde ham. Frede Bendter var haard som granit, sønnen hadde uten hensyn gaat sine veie, og likegyldig mottok han brevene fra Henrik om al den lykke han og Johanne eide i deres lille hjem. Assessoren forstod meget godt, at sønnen jo ikke hadde store indtægter, saa altsammen var den rene galskap, men nu maatte det gaa som det kunde, Henrik hadde ikke villet det anderledes.

Da Frede Bendter tilsidst holdt op med sine sparsomme, tørre meddelelser, blev sønnens brever ogsaa sjeldnere, men Frits Hammer var den hemmelige budbringer til Henrik om alt fra det gamle hjem.

Der var gaat tre aar, og Frede Bendter blev pludselig alvorlig syk; Helene pleiet ham, men man snakket ikke om Henrik, selv ikke da Frits Hammer forstod hvor alvorlig det stod til med hans gamle ven, og derfor hentydet til at Henrik burde komme hjem; de maatte og skulde forsones. Assessoren vilde ikke høre tale om det, sønnen maatte ikke nævnes.

Frede Bendter kom sig, skrantet hele vinteren, men en av de første vaardage stod Henrik pludselig i stuen. Det var som om noget av den milde, solrike vaarsol med et lyst helt ind i hjertet paa Frede Bendter, da han saa sin søn, men han vilde ikke gi sig over i den glæde han følte, han kunde ikke.

Henrik var den sedvanlige, hjertevindende og omsorgsfuld for faren, men aarens adskillelse stod som en mur mellem dem, det følte de begge. De faa timers samvær blev bare til almindelige talemaater og dyp skuffelse paa begge sider, da de skiltes.

Frits Hammer kom samme dag, og Frede Bendter saa saa underlig forknytt ut, som om der var noget han igjen hadde mistet, og om Henrik maatte han snakke. Nu var det som om veien var aapnet, haardheten smeltet, og Henrik hadde jo bedt ham saa meget om at komme over til dem; da han stod i døren hadde han forsøkt at faa et Ja, men Frede Bendter hadde ikke git noget løfte.

„Har var blit mager og saa ikke ganske frisk ut, synes jeg,“ sa assessoren i samtalsens løp; „tror du han arbeider strengt?“

„Det tror jeg,“ svarte Frits Hammer, „naar man har familie.“

„Jeg fik ikke vite om han har barn.“ Frede Bendter saa rent forpint bort paa venen. „Jeg spurte ikke og han fortalte mig ikke noget.“

„Jovisi har han barn, endda to — en nydelig gutt paa to aar og en pike, og — og gutten skal nok ligne dig; Henrik er rent stolt av ham.“

Assessoren sat hensunken i tanker, saa sa han stille:

„Fortalte han dig ellers noget om — om sit hjem?“

„Ja, og jeg har fulgt med gjennem aarene; din søn er en lykkelig mand, og det er det viktigste.“

„Na ja,“ Frede Bendter strøk med et alsvakhed bort, „der er jo et og andet jeg har vanskelig for at glemme. — Skal vi ta et parti schak?“

Otte dage efter kom Frits Hammer en tidlig formiddag, det hændte ellers aldrig, der maatte være noget usedvanlig; men først efterat de en halv time hadde snakket om veir og vind, utbrøt Frits Hammer pludselig:

„Nu reiser jeg over til Henrik.“

Det gav et sæt i Frede Bendter, men han spurte ganske likegyldig:

„Hvorfor?“

„Fordi jeg har lyst til at se slottet.“ Frits Hammer lo. „Henrik skriver til mig, at nu har de flyttet ut i slottet utenfor byen, og du skal faa se Henrik har gjort et storartet parti.“

„Kanske, vi vet ikke noget,“ var det kjølige svar.

„Barna er straalende over den store have, som gaar ned til fjorden,“ fortsatte Frits Hammer, som om han læste op av et brev.

Assessoren reiste sig og gik frem og tilbake.

„Og naar du og far vilde komme hitover, saa vilde alt være godt,“ lod det fra Frits Hammer.

Frede Bendter trommet med fingrene mot ruten, men saa vendte han sig pludselig mot venen.

„Vil du spise frokost her idag?“

„Nei tak — det er aldeles umulig! Farvel, Frede! — Undres forresten paa hvad din sønnesøn heter? — Farvell!“

Assessoren stod fremdeles ved vinduet. Solen skinte og fuglene kvidret; det var et deilig vaarveir; han maatte aapne vinduet. Lufta var ganske varm og alle trærne stod med de fine, lyse løvkroner. — Der lød glade barnestemmer over fra naboens have, hvor tre-fire barn lekte paa græsplænen. En liten gut kom til; han stolpret rundt og lo henrykt over en bal, som han ikke kunde fange.

„Han maa vist være paa samme alder som Henriks søn!“ Assessoren kom til at si dette høit, og lukket likesom forskrækket vinduet, men han maatte stadig se paa gutten, og nu kom de andre barn stormende og lekte med den lille. „Hvis det var Henriks gut og man kunde gaa ditover og se riktig paa ham — og ta ham i sine armer, ja det vilde han — — hvis det var Henriks gut —“

Alt derute — haven og barna — alt gled pludselig ut i et; han kunde ikke skjelne det, men barnas glade latter naadde hans ører. Assessor Bendter stod bøiet ved vinduet og graat.

Frits Hammer blev meget forundret ved allerede dagen efter sit besøk hos vennen at se denne, som meget sjelden vaaget sig op til ham i fjerde etage, komme ind av døren. Endnu var han svak og blek efter sykdommen, men med øine der lyste av en indre, dyp glæde, som vennen ikke hadde lagt merke til paa længe.

Frede Bendter gik like til saken; der var ingen grund til at opsætte det længer, han maatte straks meddele sig, han fik ikke ro for.

„Naar reiser du til Henrik?“

„Imorgen, men jeg kommer uventet.“

„Naa ja, saa — reiser jeg med —“

Frits Hammer skyndte sig bort til sin ven og tok begge hans hender i sine.

„Tak, gamle ven — tak! Dit hjertes varme er altsaa ikke helt uttørret ved granskningen av de gamle pergamenter for ret og uret; men nu maa alt bli godt, og du faar din søn igjen; du vet ikke hvor han længter.“

„Hvad tror du Helene vil si?“

„Hun vil bli en udmerket tante, naar hun først faar summet sig litt.“

„Det nytter heller ikke, for — jeg længter efter min gut.“

De to gamle venner nikket til hverandre, og i neste øieblik stod assessoren ved bokskapet; der var noget han maatte se efter, og Frits Hammer stod ved vinduet. Det var da ikke værd at vise hvor bevæget man var, det gjaldt om at beherske sig.

I den solrike, milde maidag, spaserte de to alderstegne herrer paa veien som førte fra den lille by og ut langsmed fjorden. Et venlig landskap bredte sig til alle sider. De levende hegu langsmed markerne — hist og her smaa lunde, hvite bondegaarde med kneisende popler ved indkjørslen og langs fjorden en liten pen villaby.

De to gikk længe i taushet, ivrig iagttagende alt om sig, saa sa Frits Hammer:

„Ser du noget slot? Jeg speider forgjæves efter et taarn; men paa den anden side av lunden maa det sikkert ligge, dette Torneroseslot.“

Assessoren pustet av varme og trøthet, veien faldt ham meget lang.

„Selv om vort maal bare var en liten hylte, saa vilde jeg ønske at vi snart var der.“

De kom bak lunden, hvor et litet hus med rødt tak laa gjemt under ranke, unge lindetrær, og foran bredte der sig en stor, vakker have.

„Har du nogensinde set et saadant væld av roser og blomster? Se paa alle de hvite blomsterne i haven!“ utbrøt Frits Hammer.

De var stanset op foran og saa indover hækken.

Fra den aapne veranda kom to barn springende, en gut og en liten pike, som neppe kunde følge ham; de skyndte sig gjennom haven, fulgt av en hund, som gjøende sprang omkring dem.

„Mor, mor, vi plukker blomster til dig!“ ropte gutten ivrig.

„Ja, det er bra,“ lød en stemme, „men, Frede, pas nu godt paa lille søster.“

Assessoren saa op paa vennen, som nikket frem for sig.

„Ja, han heter nok Frede den gutten, og det var et merkelig træf — men se nu der.“

Frede Bendter saa ind mot huset.

Paa verandaen kom to tilsyne, arm i arm, Henrik og hans hustru.

„Hun er nydelig, ikke sandt?“ utbrøt Frits Hammer og betraget vennen, som rent betat lot øinene følge sin hvitklædte, blonde svigerdatter. „Ja, her har vi symbolet paa lykken, og jeg kan godt forstaa, at din søn kalder sit hus et slot! — Henrik og Johanne, her er vi.“

De to paa verandaen skyndte sig med utbredte armer, lykkelig smilende mot de to graanende gamle, og førte dem ind i hjemmet, hvor man hadde længtet efter denne dag.

Og barna kom med favnen full av blomster, straalende over at kunne gi bedstefar den allesammen.

Klar luft — —

Se, solen har seiret — den lyser — den ler — saa vide, som øiet sig fremetter ser, — den slænger med il fra sit himmelblaa sted en straalekaskade mot jordsmonnet ned — at alle de skygger og taakerne graa med skam for dens seier forflygtiges maa.

Nu sitrer i rummet en guldfnugget dis — som ændrer alverden paa sælsomste vis. Det vrang sig bøier mot ret i dens skjær — for Gud og hans mildhet er alle ting nær; Ham er det, der hæver i lysbølgers glans — der staar selv om armod som gloriekrans — —

Se, solen har seiret — og haabet med den — Nu bærer det trøstfuldt mot vaartiden hen — for dagene længes, og lyset har magt — det sludfyldte mørke det bak sig har lagt — og viker end vintren ei helt før sin tid — vi føler dog pust fra en vaarløftning blid — —

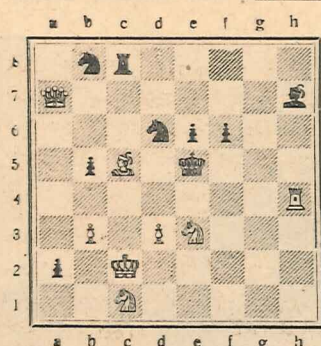
Jeg staar ved min rute og stirrer mig ud — besynderlig omsust av aanden fra Gud — den minder mig varlig om alt, hvad Han gav, der følger os trolig fra vugge til grav — jeg smiler og ser det saa trygt og saa vist, at netop det bedste Han giver tilsidst — —

Vi rækker som barn mot de tusinde ting, men Gud vender ønskerne sælsomt omkring — Vor vilje blev fri, uten tvang — uten baand — men faderen leder os trofast ved haand — og paa vor seilas, i vor livsskutes stavn, er Han dog kompasset, som fører i havn. —

Se, solen har seiret — det lysner og ler omkring os saa vide, som øiet blot ser. Det bærer mot vaaren, trods frosthaarde tid — snart bryter av mulde en vintergjæk hvid — — Du deilige sol — la os merke din magt, til vintren du helt bak dit vaarsmil har lagt —!

Betty Tofte.

Litt hodebrud.

Schakopgave nr. 1495.

Av M. Marble. (Br. Chess Mgzne. 1915.)

Sort: K, T, 2 S, L, 4 B = 9 br.

Hvit: K, D, T, 2 S, L, 2 B = 8 br.

Hvit begynner og gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1493.
1. L e6 — e6 og mat i neste træk.

Løsning av talkvadraten i forr. nr.

13	23	34	33	17
30	29	12	21	28
26	16	24	32	22
20	27	36	19	18
31	25	14	15	35

Gaader.

1.

Jeg kan være en stor, en sjelden skat; men river du hjertet ut av mit bryst, frembyr jeg bare biødet paa ødelæggelse.

2.

Hvilket kvindeligg fornavn omslutter et mandlig navn fra det gamle testamente?

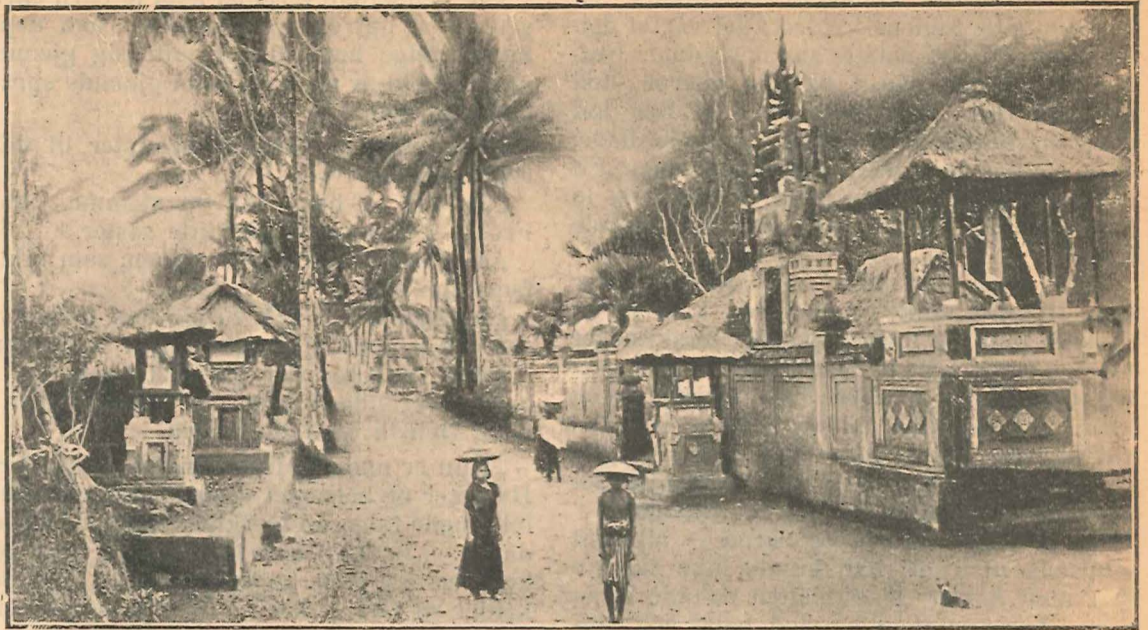
3.

Jeg bærer herrer og fine fruer, tidt med beundring man paa mig skuer, er fin og fager og herlig skapt; men hvad mig bærer, kun vanhøit truer, med sorg kun husfruen paa mig skuer; for hendes virken i værd har tapt, naar med mit fløielsvæv jeg alt vil dække. Mon denne nøtt er for haard at knække?

En skjønhet fra Bali. Hun er datter av den mægtige høvding Trimed, som er hollændernes ven, og hun forstærker at klæ sig med megen smak. I ørerne har hun efter øens skik store stykker av bambus.

Bare en dagsreise med damper fra byen Soerabaya paa Java ligger den lille ø Bali, som tilhører hollænderne. Befolkningen er vakre, velskaptede mennesker av malajisk race, den er i besiddelse av en temmelig høy kultur, og øen vrimler av vakre mindesmerker fra gamle dage, da der her i det ostindiske øhav laa selvstændige riker. Jorden er umaadelig frugtbar, men de indfødte har saa faa livsforholdene, at de ikke overanstrenger sig med at opdyrke den i nogen større grad. Religionen er buddhistisk, og i kulturen og sædrene merker man baade kinesisk og hinduisk indflydelse. De indfødte har for længe siden fundet sig i fremmedherredømmet og lever i fred og god forstaaelse med hollænderne. — Fot. Geb. Haeckel, Berlin.

Byen Bangli paa den lille ø Bali like ved Java. Langs begge sider av veien ligger hindutemppler og altere for forskjellige guddomme. Vegetationen er umaadelig yppig og jorden er overordentlig frugtbar her.

En tempelgaard paa øen Bali med kunstfærdig huggede stenbilleder av forskjellige avguder. Billedstotterne vidner baade om en viss teknisk færdighet og et godt humør hos balifolket.

De hellige kjør paa Bali. Koen er her som mange andre steder i Indien betragtet som hellig. Om hal sen bærer dyrene umaadelig store klocker. Ved nytaarstid, aarets største fest, foranstatter man veddeløp mellem kjørne.

En danserinde paa Bali. Den lille øs befolkning elsker lidenskabelig musik, sang og dans.

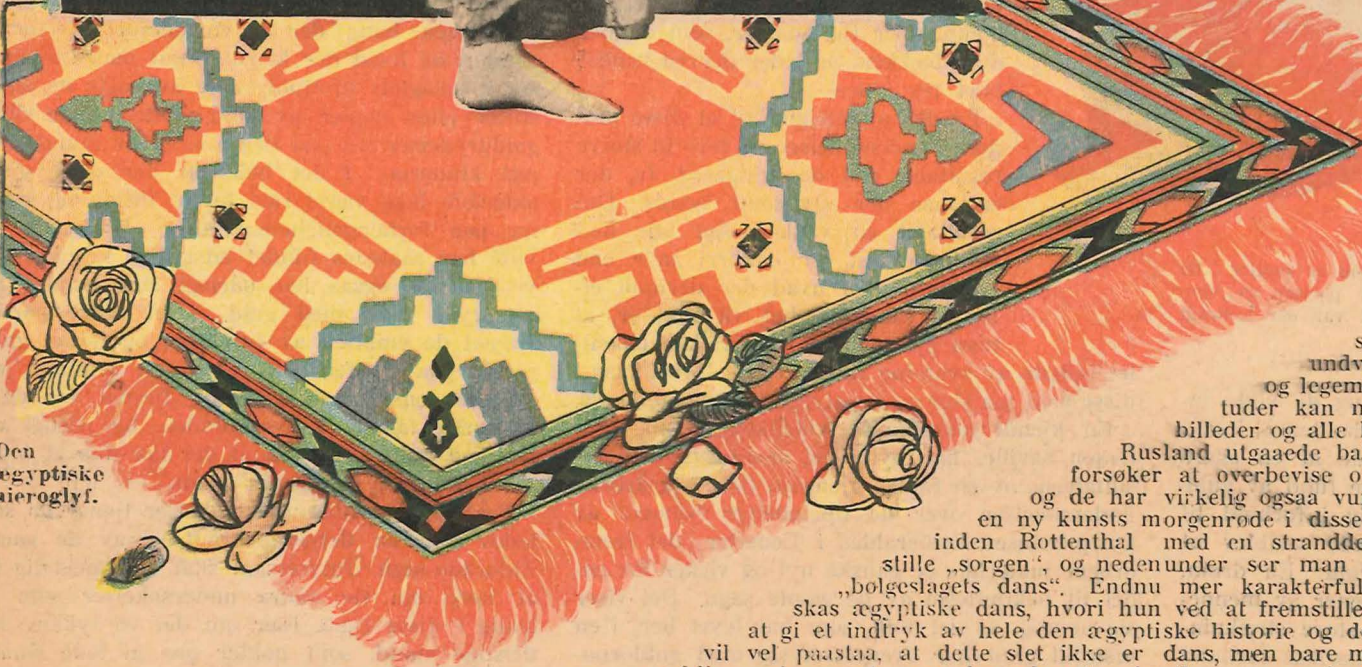

Sorgens dans.

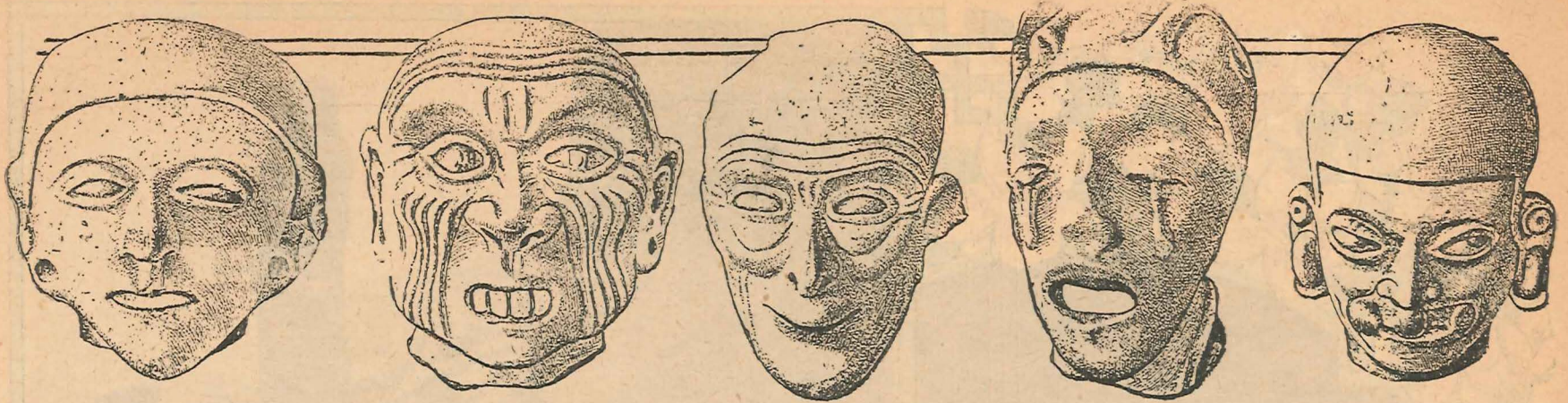
Bølgeslagets dans.

Karakterdansen.

Den ægyptiske hieroglyf.

Vi hadde vænnet os til at betragte fottornes rytmiske bevægelser som noget, der var uadskillelig fra det vi sammenfatter under begrebet dans. De sidste aar har bragt en revolution heri og en fornyelse av dansen; fottornes trin kan delvis undværes, og med ansigtets mimik og legemets bevægelser og plastiske attituder kan man uttrykke alle følelser, alle billeder og alle begreper. Det er særlig den fra Rusland utgaede ballet, som hylder disse ideer og forsøker at overbevise om deres rigtighed og skjønhed, og de har virkelig ogsaa vundet mange tilhængere, der ser en ny kunsts morgenrøde i disse danse. Øverst ser man danserinden Rottenthal med en stranddekoration som bakgrund fremstille „sorgen“, og nedenunder ser man den samme danserinde danse „bølgeslagets dans“. Endnu mer karakterfuld er dog russerinden Lubovskas ægyptiske dans, hvori hun ved at fremstille ægyptiske hieroglyfer forsøker at gi et indtryk av hele den ægyptiske historie og den ægyptiske oldtidstro. Mange vil vel paastaa, at dette slet ikke er dans, men bare mimik, men det er jo ogsaa likegyldig med navnet, naar bare kunsten beriker os med nye indtryk av skjønhed. — Fot. Underwood, New York.

En række hoder, fundet av prof. Saville, som viser hvorledes „guld-folket“ saa ut.

Hvad de nyeste fund fortæller om „guld-folket“ i det gamle Eldorado.

Den nordligste del av Sydamerikas vestkyst, det nuværende Peru, Ecuador og Columbia, har like fra den tid spanierne betraadte den „nye verden“ været hjemsted for en rigdom av sagn om guld og grønne skoge. De fristet og drog de fremmede eventyrere, alle disse mer eller mindre taakede overleveringer om kongen som bodde øst for Cundimarca i et guldrigt land, og som hver dag overstrødde sit legeme med guldstøv, men om aftenen, før han skulde sove, vasket sig i en hellig sjø, om Guatavitasjøen, hvori indianerne kastet kostbare guldsaker som ofre til guderne, eller om folket, der bar plater og smykker av guld overalt i ansigtet og paa lemmerne. Ja, hvad under, at de drog eventyrerne og førte dem ind paa dumdristige togter, hvorfra ofte bare faa kom tilbage og endda tomhændet, mens størstedelen av de som drog

mennesker med eventyrernes blod i aarerne, som drømmer om en dag at finde Eldorado eller at se guldet glimte under Guatavitasjøens mudder. Men eftersøkningsen er nu blitt mer systematisk; man arbeider med den moderne arkæologiske viden-

Efter et fotografi av en gammel murdekoration i Meksiko. Stenen blev hugget ut hundreder av aar før spanierne kom til Amerika. Sammenligning med masker og figurer, fundet av prof. Saville, synes at vise, at de knælende skikkelser er „guld-folk“, som bringer tributter. En række guldsaker ses bak den første knælende skikkelse.

Et kjæveparti, tat fra et kranium, som er fundet i de egne hvor „guld-folket“ levde. Store partier av tændernes emalje var fjernet, og istedet var der anbragt guldplater.

ut var blitt ofre for urskogene og de vilde indianerstammer, som hersket i landenes indre. Undertiden kunde det vel hælde at en skare vendte tilbake med nogen spredte fund av guldsaker, men gevinsten stod aldrig i forhold til indsatsen, og sagnlandet Eldorado vedblev at være den skjønne, dragende drøm. En drøm, der, selv om den har kostet tusener av mennesker livet, dog har bevirket at store strækninger i den nordlige del av Sydamerikas fastland er blitt meget hurtigere opdaget end det ellers vilde ha været tilfældet.

Men tro nu bare ikke at drømmen er blitt slukket av vor nøgterne tid. Nei, der er stadig

oplysninger vil kunne danne et samskabelige vaaben og den moderne tekniks praktiske hjelpemidler. Man fisker ikke mer efter guld i Guatavitasjøen, men borer en tunnel ind gjennom de fjeldmasser, som danner dens bækken, og leder derved vandet bort fra sjøen.

Er der nu utsigter til at disse moderne undersøkelser vil føre til større resultater end de tidligere? Ja, der er, maa der utvilsomt svares. Om resultatet en vakker dag blir den store gevinst, er sikkert mer end tvilsomt, men hvad der derimot efter al sandsynlighet vil ske, er, at man gjennom en stor række enkelt-

let billede av svundne tiders liv og levevilkaar i disse med saa stor en eventyrglans forlente lande.

En kjendt amerikansk videnskapsmand, professor Saville, har nylig git meddelelse om resultatene av en række gjennom flere aar drevne undersøkelser over de oprindelige beboere av kystprovinsen Esmeraldas i Ecuador; det fremdragne materiale er ganske nyt og virker for endel til bekræftelse av de gamle sagn. Det viser sig nemlig, at det folk, som har levet her, i en utstrakt grad har overlattet sig med gulddornamenter av forskjellig slags. Intet andet folk i verden har været saa smykket med guld. Det er ikke for meget sagt, at der her i bokstaveligste forstand har hersket en guldalder. De ind-

fødte her pyntet sine dragter med gulddornamenter, de bar smykker, armbaand og ringer av det samme ædle metal. Men ikke nok med det I ørerne bar de guldsmykker, som undertiden næsten helt dækket dem; fra underlæben og fra næsen hang der halvmaaneformede ornamenter, og hvad der kanskje mest maa forbause, rundt ansigtets kjøftfulde dele anbragte de smaa stifter eller nagler av guld. Ofte kunde disse guldpnydelser ses paa begge sider av munden og paa kinderne. I det hele tat har disse gulddalderfolk ikke været ræd for at tilføie sig smerter paa forføngelighetens alter. Professor Saville har saaledes fundet adskillige kranier, der viste at de ogsaa har ødelagt sine tænder for at pryde dem med guld. Over store partier fjernet de emaljen av tænderne og fæstet guldplater paa istedet. Paa et enkelt kranium var saaledes emaljen fuldstændig fjernet fra de 6 midterste tænder i overmunden, og istedet var der lagt guldplater, saa at der laa som et bredt guldbelte paa tændernes plads.

Professor Savilles undersøkelser tjener da saaledes som en delvis bekræftelse av de gamle Eldorado-sagn. Interessant skal det unegtelig bli at høre om de andre undersøkelser som er igang i disse egne, især om det vil lykkes den dristige mand, som holder paa at lede Guatavitasjøens vand bort, at finde guldet paa bunden, eller om hans utbytte bare blir bundløst mudder.

Redigert av

Kristian H. Holtvedt

I luften og paa havet.

Mens flyvemaskinerne i krigens første tid væsentlig blev anvendt til rekognosceringstjeneste og til retledning for artilleriilden, er de i den senere tid mer og mer blit et direkte kampmiddel. Der har saaledes i de sidste par maaneder knapt gaat en dag, utenat man har hørt om luftkampe og om mer eller mindre vellykkede flyvertogter indover fiendens omraader. Lufteskadriller har rettet angrep mot fæstninger, militære verksteder, luftskibshaller, jernbanestationer etc. Den anrettede skade er ingenlunde uvæsentlig — større i ethvert fald end man i krigens første tid var vant til at høre om. Det

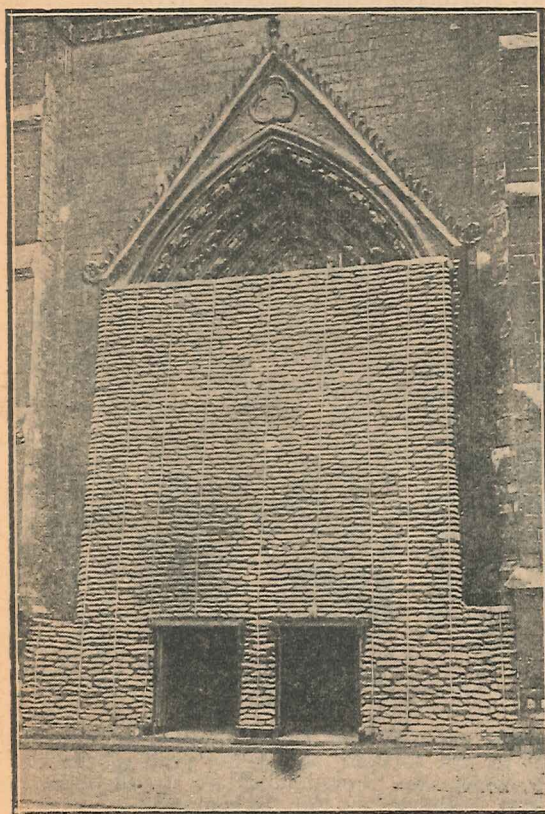

Belgisk anti-luftskyts, som søker at ramme en tysk „Fokker“. — Fot. Ill. B., London.

er tyskerne som ogsaa paa dette omraade hævder initiativet, og de har efterhaanden utviklet sin luftvaabenteknik til en høide, som synes at ha bragt ikke ringe nervositet ind i deres motstanderes leir. Stor opsigt har saaledes tyskerens nyeste pansrede kampæroplan „Fokkeren“ vakt. Den har en fabelagtig evne til hurtigt at løfte sig til svære høider og en enorm hastighet, men vistnok liten aktionsradius, da den ikke formaar at holde sig synderlig længe i luften uten at faa sin benzinbeholdning fornyet. Engelske aviser har aabenbart uttalt sin misnøie med at England, som jo er kjendt for sine dygtige flyvere, har latt sig saa sterkt distancere paa æroplanmateriellets omraade. Og det er jo ogsaa særlig England som har været utsat for de tyske luftskibstogter. Gang paa gang har zeppelinene bombardert engelske industribyer — helt over paa vestkysten. Adskillig materiel skade er anrettet og mange mennesker drept el-

ler saaret. Ogsaa Paris synes at øve adskillig tiltrækning paa de tyske flyvertogter, og franske aviser har i den anledning sterkt paatalt disse angrep paa byer langt bak kampzonen, hvorunder det ofte gaar værst ut over civile personer og private eiendomme. De har oppfordret de allierte til ikke at gjøre gjengjæld, men overlate til tyskerne denne trafik, som de mener strider mot folkeretten og er vel skikket til at vække motvilje verden over mot dem, som over den. Man tænker kanhænde dermed at bringe til ophør slike luftangrep, som neppe skaffer nævneværdige militære resultater, men nærmest tilsigter at sætte skræk i motstanderne. Det er dog ikke bare paa vestfronten, at luftvaabenet i den senere tid er bragt i livlig anvendelse. Ogsaa fra den østerriksk-italienske front og fra Saloniki er der gjentagne ganger kommen meddelelser i lignende retning. Luftangrepene paa Saloniki har bl. a. foranlediget grækerne til at fremkomme med protester.

Ogsaa forholdene tilsjøs har i den senere tid vakt større opmerksomhet end paa længe. Grunden hertil er ikke bare det i England reiste spørsmaal om stramning av blokaden overfor centralmagterne, men bl. a. ogsaa De forenede Staters absolutte fastholden av sit krav paa at Tyskland helt skal desavouere sænkningen av

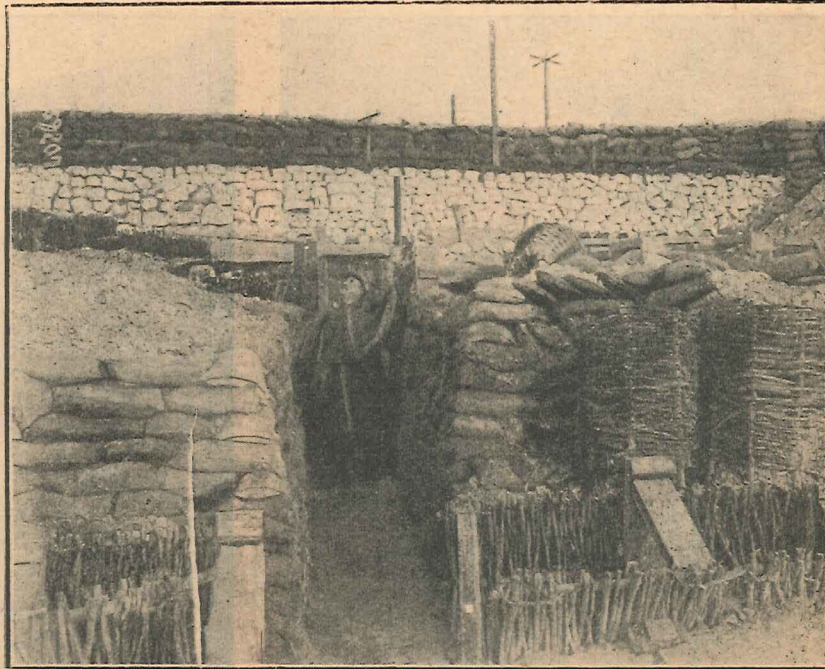
Hvorledes franskmændene nu beskytter sine gamle domkirker mot de tyske bomber. Foran domkirkeportalen i Amiens er der stablet op en vold av sækker med jord. Bak den skjules saa de herlige, gamle skulpturer, som er denne kirkes stolthet og pyrd. — Fot. Meurisse, Paris.

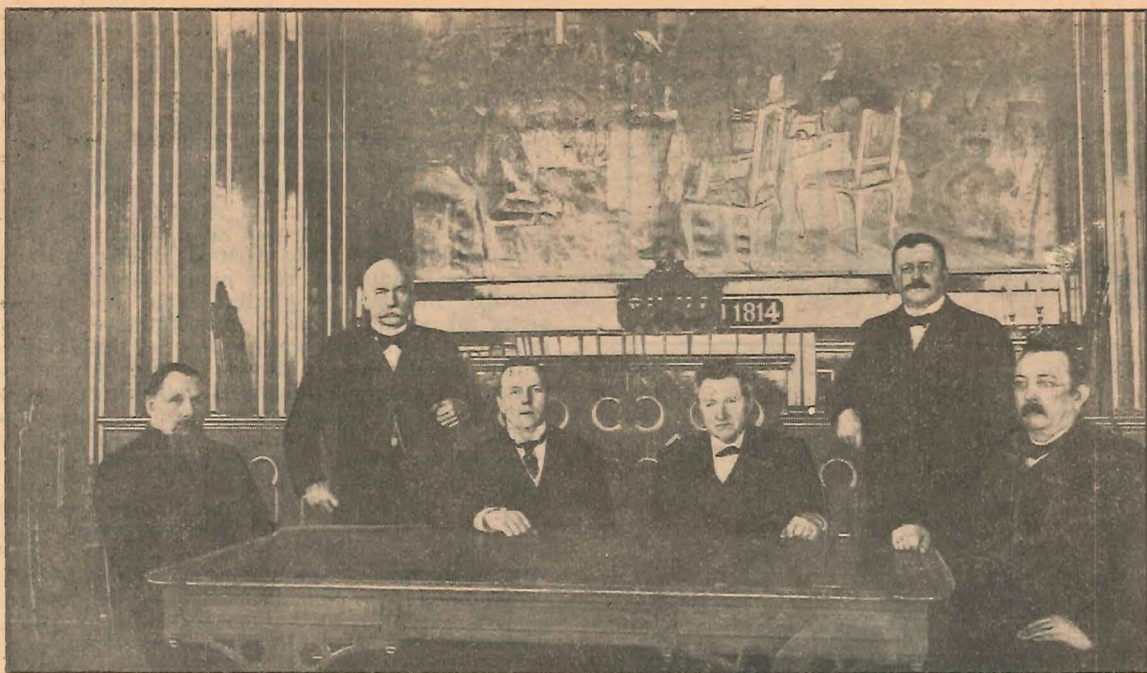
Da de fremmede konsulere blev arrestert i Saloniki og bragt ombord paa en fransk orlogsmann. Ogsaa den bulgarske konsul led samme skjæbne. Hans protester hjalp ikke, og hans gesandtskap her er nu bevogtet av franske og engelske soldater. — Fot. Meurisse, Paris.

Et sammenskutt hus kan ogsaa gjøre nytte. De engelske soldater her henter fra husets ruiner planker, bord og mursten, som de saa befæster sine skyttergraves tak med. — Fot. Meurisse, Paris.

Efter 16 maaneders skyttergravskrig er skyttergravene paa vestfronten blit til virkelige smaafestninger, hvor artilleristillinger og kommandoposter er beskyttet av hele fjeld av jordsækker.

Det nye stortings præsidentskap samlet paa den historiske plads under Eidsvoldsbilledet i Stortinget. Fra venstre: lagtingspræsident Andersen Grimsø, lagtingets vicepræsident G. A. Jahren (staaende), stortingspræsident Mowinckel, stortingets vicepræsident Olsen Nalum, odelstingets vicepræsident Castberg (staaende), odelstingspræsident Grivi. — Fot. Skarpmoen.

Fhv. stortingspræsident Magnus Halvorsen, Trondhjem, som den udmerkede trønderiske billedhugger Dan, Hagerup har gjengit ham. Den veltrufne byste skal nu støpes i bronze. Fot. Hilfling Rasmussen.

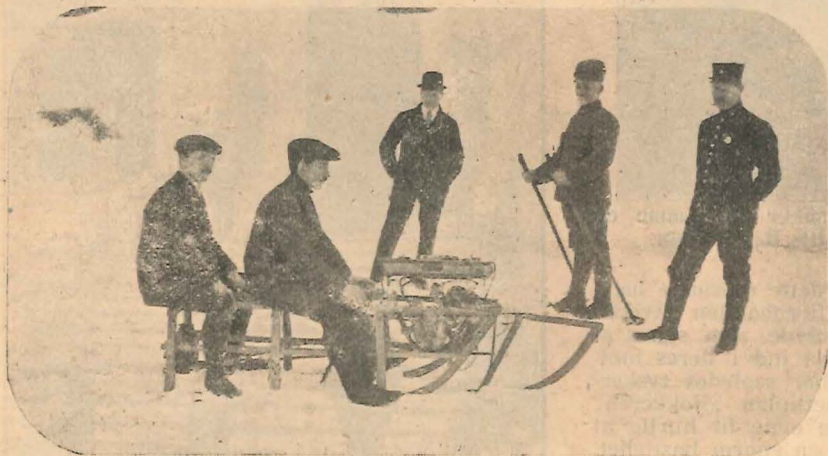
„Lusitania“ — et krav, som Tyskland angivelig skulde være villig til at indgaa paa, hvis Amerika vil indta en nærmere bestemt holdning overfor de alliertes blokadepolitik. Det har vakt stor opsigt, at det har lyktes et hemmelig-

tid ingen nævneværdige forandringer skedd, men store begivenheter er aabenbart under forberedelse.

Stadskemiker L. Schmelck, som forleden døde 59 aar gammel, indtok en fremtrædende stilling

videnom kjendt for sit sprudlende vid.

Vensmoen tuberkulosesanatorium i Saltdalen er nu snart færdig til at tas i bruk. Det ligger i en stor furulund, som skal omdannes til spaer-park for patienterne, og er et storstilet anlæg,

En motorkjælke, som gjør 4 mil i timen, har vakt en viss opsigt i Kristiania. Den er opfundet av to brødre Upmann og synes at være meget praktisk. En halvanden hests motor hugger den frem med etpar pigger. Fot. Skarpmoen.

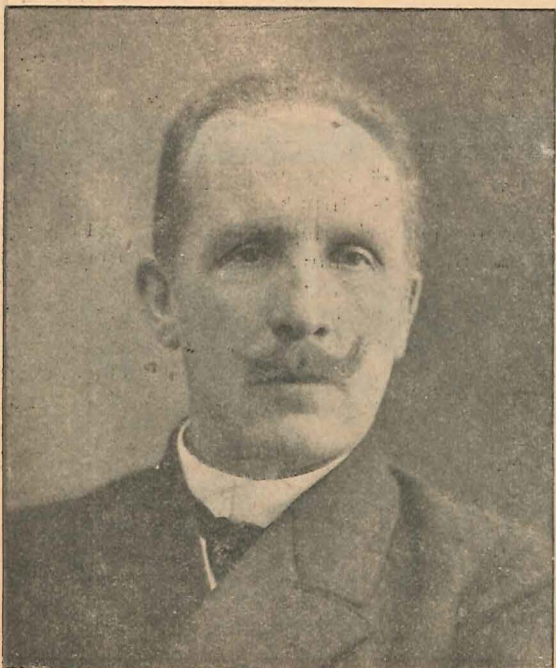

En skyte- og skimarsjprøve paa over 35 km. fandt forleden søndag sted ved Kristiania under veir- og føreforhold, som i høi grad gjorde stevnet til en ulholdenhets- og kraftprøve. Førstemand av de 53 deltagere brukte næsten 5 timer. — Fot. Skarpmoen.

hetsfuldt tysk inspektionsskib, „Møwe“, under eventyrlige forhold at kapre den engelske passagerdamper „Appam“ efter først at ha sænket syv andre engelske skibe. „Appam“ blev ført ind til Norfolk i Virginia og er av den amerikanske regjering erklært for prise. Paa de respektive krigsskuepladser er der i den senere

som praktisk kemiker, og det av ham i 1881 oprettede første norske privatlaboratorium indenfor denne branche har i aarenes løp hat vældig søkning. Han blev meget benyttet i statens og kommunens tjeneste, og som retskemiker og grafolog var han skattet over hele nordn. Schmelck førte en udmerket pen og var

bekvemt og tidsmæssig indredet. Selve sanatoriebygningen har en længde av 200 meter. Dens midtparti er forbeholdt administrationen, i dens ene fløi er kvindeavdelingen og i den anden mandsavdelingen. I anlægget indgaar bl. a. ogsaa direktor-, læge- og forvalterbolig.

Stadskemiker L. Schmelck. †.

Fra det nye Vensmoen tuberkulosesanatorium med utsigt over Saltdalen, Nordland.

Nuramajas ring.

Av

Käthe von Beeker.

(Fortsat.)

(Sammendrag av foregaaende kapitler.)

Hans Henrik v. Sesenborg blir kaldt til sin oldemor paa slegtens gamle stamgods. Det forfaldne gamle slot gjør et sterkt indtryk paa den unge mand, og den gamle, næsten hundreaarige dame, som vil snakke med ham før hun dør, fylder hans sind med ærefrygt. Han hører nu for første gang om den forbandelse som hviler over hans slekt og som skriver sig fra en mørk, fremmed kvinde, Nuramaja, som blev ført til Sesenborg av en Hans Henrik v. Sesenborg i 1721. Da den tetsindige slotsherre forsømt hende og den lille datter hun hadde født ham, og beilet til en blond kvinde, hadde den skjønnne Nuramaja sprunget op og pekt paa den ring som hun bar paa høire haands ringfinger. Hun hadde grepet hans haand, hvor han hadde en lignende ring med en blodrød sten, og mindet ham om hvad han hadde svoret ved denne ring og spurt om han hadde glemt den mægtige trolddom der laa i ringen og at han nedkaldte forbandelse og ulykke over sig og sine efterkommere, hvis han vilde skille ringen fra hende. Hans Henrik v. Sesenborg hadde brækket og skjendt og svoret at han ikke frygtet nogen trolddom og ikke lot sig tvinge til noget. Da uttalte Nuramaja den forbandelse som skulde hvile hardest paa slegtens kvinder, for saa længe de blonde kvinder hersket i slegten, skulde de lide sorg og kval for deres mænds og sønners skyld. Ingen datter skulde kaste solskin over dette hjem, og av sønner skulde de alltid bare beholde en, som skulde la forbandelsen gaa videre i arv og dø en tidlig, unaturlig død. Den følgende dag var hendes brune tjener forsvundet med barnet, og Nuramaja selv blev fundet i taarnværelset med en liten dolk i hjertet, under det billede som var blitt malt av hende. Alle hendes kostbare smykker var borte, og hendes ring var ogsaa forsvundet fra fingeren. Forbandelsen vilde kun hæves naar en mørk kvinde av kjærlighet forenet sig med en Sesenborg. — Hans Henrik prøver at frigjøre sig for den uhygge som tanken paa den gamle spaadom har medført, og blir indtat i en ung blond pike, Karin v. Klingenstur. Imidlertid dør den gamle oldemor og Hans Henrik reiser igjen til Sesenborg.

„Javist,“ sa baronen, idet han gik hurtig gjennom det øsende regnveir, „det kan jeg godt tænke mig. Den gamle, trofaste tjener hang jo med hele sit hjerte ved sin gamle frue, saa sorgen over hendes død maa ha tat meget paa ham.“

„Ja, og skrækken over —“

Hans Henrik slog ned sin paraply og sprang ind i vognen. Han hørte ikke hvad tjeneren sa; alle videre meddelelser og opplysninger kunde han jo faa naar han kom til slottet; nu gjaldt det bare at komme i ly for regnet.

Kjøreturen forekom ham denne gang endnu længer end sidst. Mens den tunge vogn humpet langsomt bortover den opblotte, ujevne landevei, for alle slags friste tanker rundt i hans hode. Den nu avdøde oldemors fortælling stod igjen levende for ham. Han tænkte paa al den sorg hun hadde gjennomgaaet i sit lange liv, han tænkte paa den gamle forbandelse, paa hvilken hun og hendes forgjængere hadde trodd og under hvilken de hadde lidt, og der for en hemmelig gysen gjennom ham. Ringen paa hans finger brændte ham og de mørke, længselsfulde øine i det gamle billede stod igjen ty-

delig for hans erindring. I lang tid hadde jo to gyldne stjerner helt utslettet mindet om dem.

Nu blev billedet hans eiendom, og han kunde gjøre med det hvad han vilde. Men nu brydde han sig ikke saa meget om det som dengang; nu var det for ham bare et dødt billede, og den levende virkelighet la sig dæmpende paa hans tidligere længsel og interesse.

Vognen rullet ind i slotsgaarden, og der saas lys i flere vinduer. Skjæret fra lysene faldt ut i mørket over de vaate stener, og de lyste fra vinduerne i det værelse hvor den sidste Sesenborg hadde levet og var død.

Det gamle slot, som nu huset en død, gjorde idag et mer levende indtryk end den gang, da det bare huset levende. I den med sort beklædte hal stod hele slottets tjenerpersonale, like fra den yngste gartnergut til gamle Johan selv — en liten, alvorlig gruppe, som ærefrygtfulde hilste deres nye herre.

Den avdøde frues trofaste, gamle tjener skalv over hele legemet, da han gik mot sin unge herre. Han saa meget blek og sammenfalden ut, og da han med taarekvalt stemme vilde holde en liten velkomsttale, tok Hans Henrik hans iskolde haand og avbrøt ham venlig med de ord: „Men, Johan, hvorfor er De ikke blit inde hos Dem selv i fred og ro? De skulde sandelig ha tænkt paa Der selv; De maa skaane Dem, gamle ven!“

Johan rystet paa det graa hode og bøide sig over den haand som holdt hans.

„Nei, hr. baron, først min pligt og saa mig selv. Slik har det alltid været i hele mit liv, mens jeg var hos den gamle fru baronesse.“

„Javist, Johan, men jeg forlanger det ikke. Nu efter Deres frues død kan De rolig lægge Deres pligter over paa en yngres skuldre.“

„Nei, hr. baron, det tillater min ære ikke. Saa længe min frue endnu er under dette tak staar jeg i hendes tjeneste og vil sørge for alt. Hr. baronen vil finde alt rede, og naar hr. baronen har hvilt sig litt og indtat en forfriskning, og saa kanskje ønsker at se den avdøde frue endnu en gang, saa ber jeg om tilladelse til at maatte føre hr. baronen ind i dødsværelset. Saa skal jeg fortælle hr. baronen alt.“

„Vel, Johan. Ingen anden end De skal følge mig ind til den døde. Men hvil Dem nu saa længe; De ser saa avkræftet ut.“

Den gamle mand nikket.

„Ja, det har tat svært paa mine kræfter. Det var ogsaa altfor frygtelig.“

Der gik en gysen gjennom ham, og det forekom den unge baron, som om ogsaa alle de omkringstaaende gyste og trængte sig ængstelig sammen. Ja, døden kaster sine kolde, mørke skygger og vækker uhygge og beklemt. Ogsaa han var ikke langt fra at gyse, og tanken paa at skulle ind til den gamle dames lik var ikke behagelig for ham. Han vilde meget heller ha bevaret det minde om hende som han hadde; han vilde helst tænke paa hende som hun hadde set ut da han sidste gang hadde snakket med hende, med den endnu stolte og ranke skikkelse og de klare, blaa øine i det magre, rynkede ansigt. Men det kunde naturligvis ikke undgaas, at han tok en sidste avsked med hende; det var en pietetspligt, som man

ventet og krævet av ham, og som han maatte opfylde.

Da han var færdig med at spise kom Johan, uten at vente paa nærmere ordre, ogsaa ind til ham, vinket til den unge tjener, som lydløst og taus hadde vartet ham op, at han skulde gaa, og blev derpaa staaende ved bordet med et eiendommelig spændt uttrykk i sit magre ansigt.

Hans Henrik var næsten ærgerlig over denne paatrængenhet hos den ellers saa faktfulde og beskedne, gamle mand.

„Nu kommer jeg straks, Johan. Jeg vil bare ikke springe op med den sidste mundfuld mat i munden.“

Johan for let sammen ved disse ord, som ikke blev uttalt i nogen videre venlig tone.

„Undskyld, hr. baron! Det var ikke min mening at være til besvær for hr. baronen. Jeg er heller ikke kommet for at føre baronen ind til den døde; det er jo tidsnok imorgen, før blir ikke kisten lukket — nei, jeg var bare saa ræd for, at hr. baronen ved et eller andet uforsiktig ord skulde faa vite noget om det jeg helst selv vil meddele Dem.“

„Meddele mig?“ Hans Henrik studet. Det lød saa besynderlig. „Er der andre og særlige omstændigheter ved min oldemors død?“

Den gamle tjener nikket og støttet sig mat til væggen. Hans ben dirret under ham, og baronen sprang hurtig op for at støtte ham.

„Sæt Dem ned, Johan, kom og sæt Dem ned! De kan jo næsten ikke holde Dem opreist og De maa spare paa Deres kræfter; De maa ikke mangle ved begravelsen imorgen.“

„Nei, nei, jeg maa følge min gamle frue til hendes sidste hvilested; det er min pligt og en ære for mig. Jeg var jo ogsaa den eneste og sidste som var tilstede ved hendes død, og jeg er kommet for at fortælle hr. baronen om den. Tillater hr. baronen at jeg fortæller det?“

„Javist, Johan, det interesserer mig naturligvis meget; men hvis De er for bevæget og anstrengt kan jeg jo vente til efter begravelsen.“

„Nei, nei — hvem vet om jeg efter begravelsen er istand til at snakke! Nu er der intet som binder mig til livet mer.“

Taarerne trillet nedover de magre kinder, men han tørret dem hurtig bort, og vedblev næsten aandeløs:

„Jeg har altsaa dette at meddele: Fru baronessen var endnu i gaar frisk som alltid, hun var bare saa eftertænksom og adspredt, som om hendes aand ikke længer var her-nede, men i en ganske anden verden. Men slik har hun været saa ofte i det sidste aar. Da skulde hun bare holde sig rolig og stille, og man skulde la hende være i fred til hun igjen vendte tilbake til jorden. Men i gaar varte det hele dagen. Jeg fik ikke engang lov til at komme med mat og drikke. Hun var aldeles borte fra det jordiske; hun sat ganske stille i sin stol og stirret ut i det fjerne; men man kunde tro at hun allerede var død, hvis hun ikke hadde sittet saa rank og hadde pustet saa rolig. Paa en gang — det var da allerede mørkt, meget tidligere end ellers, før himlen var helt overtrukket av tunge, mørke skyer — reiste hun sig op, og i neste øieblik stod hun ved siden av mig, og sa: 'Johan, vi skal op i taarnet!' Ak, hr. baron, siden De var her holdt vi op med de frygtelige turene i taarnet — og nu vilde hun igjen ditop! Jeg har ellers aldrig nogen gang gjort indvendinger naar fruen befalte noget — det var noget som ikke fandt sted hos hende — men denne gang gjorde jeg det. Fru baronessen skulde skaa-

ne mig, sa jeg. — 'Det er sidste gang, Johan; jeg maa ditop; hun har befalet mig det. Inat var hun hos mig; hun snakket om, at tiden var kommet og at vi skulde gaa sammen. Jeg maa til hende.' — Ak, hr. baron, jeg blev saa ræd! Fru baronessen var jo ofte saa underlig, men dog altid ved sin fulde forstand, ogsaa naar hun var i taarnet — hun pleide da at være ganske stille, men nu sa hun pludselig disse besynderlig meningsløse ord. Men hun lot mig ikke komme til besindelse. Saa fast og let som altid gik hun foran mig op i taarnet — jeg kunde neppe følge hende. Utenfor strømmet regnet ned og stormen hylte, men hun gik uforstyrret fremover og jeg gik bagefter med lyset. Ellers pleide jeg altid at skulle gaa foran. Hun lukket ogsaa op døren — og da — netop som hun gik ind i taarnværelset kom der et flammende lyn, efterfulgt av et saadant tordenskrald, at jorden rystet under os, og i samme øieblik stod det ulyksalige billede i lys lue. Hr. baron, noget slikt glemmer man aldrig igjen — man kan si hvad man vil, det var ikke naturmagternes verk — det var den ondes verk! Heksens øine levde likesom den gang, da De trodde at det var solskinnet som bragte liv i dem. Nei, nei, det var ogsaa den gang den ondes verk! Hun smilte under sløret! Min frue smilte ogsaa. Jeg maatte tænke paa min barndom, da jeg ofte saa et saadant smil paa hendes ansigt — et ungt, lykkelig smil! — Saa bredte hun armene ut mot billedet og ropte noget, som jeg i min angst og gru ikke forstod, og saa sank hendes armer ned og hun selv sank sammen paa gulvet. Men jeg blev grepet av en saadan angst og rædsel, at jeg for første gang i mit liv blev troløs mot min frue og styrtet sanseløs og rædselsslagen bort, mens jeg bare skrek om hjælp, indtil jeg selv faldt. Og det kan jeg aldrig komme til at tilgi mig selv, hr. baron. At tænke sig, at jeg har været troløs mot min frue! At jeg har forlatt hende i dødens time! Det er som Petrus, da han forraadte Herren!"

Den gamle mand hulket fortvilet og gjemte ansigtet i sine hænder.

Hans Henrik stod rent forvirret og fortumlet; det var umulig for ham straks at bringe orden i sine tanker og befri sig for de indtryk den gamle mands fortælling uvilkaarlig hadde gjort paa ham. Foreløbig var han bare behersket av en eneste ængstelig tanke, som han ogsaa gav uttryk for uten hensyn til Johans fortvilede selvanklage.

„Men den gamle dames lik? Kom der hjælp i ret tid — blev hun uskadt av flammerne?"

Den gamle Johan saa op og tørret taarnerne av sine øine.

„Ja, der hændte intet ondt. Ilden hadde slukket av sig selv. Da folkene kom til taarnværelset med lys og lamper var alt mørkt; der var bare en frygtelig røk, og ikke engang billedet var helt opbrændt, bare den øverste del av det. Og fruen laa utstrakt foran det, med et fredelig smil om læberne. Ja, det milde, lykkelige smil var blit paa hendes ansigt. Og derfor tænker jeg at hun har tilgitt mig, mig troløse menneske, som forlot hende i døden."

Igjen hulket den gamle Johan, men nu la Hans Henrik beroligende sin haand paa den bæiede ryg og sa:

„Vær bare rolig, Johan, og anklag ikke Dem selv saa haardt. De har været Deres gamle frue tro til døden; først da hendes aand allerede hadde forlatt hendes legeme og var flyttet bort herfra, bukket De under for en menneskelig svakhet. Derfor behøver De ikke at føle samvittighetsnag. Deres gamle frue vil engang hist oppe motta Dem uten bebreidelser."

Johan saa op.

„Aa, tror baronen virkelig det? Jeg har i

hele mit liv været hende tro og lydig. Hun var det høieste og bedste for mig her paa jorden, og nu tilsidst var det heller ikke mit hjerte som var troløst mot hende, det var mit elendige, svake legeme, over hvilken den onde aand fik magt. Det maa sikkert min gamle frue vite, og derfor haaber jeg ogsaa at hun vil tilgi mig."

„Det vil hun sikkert, Johan. Og nu vil jeg gaa ind til hendes lik; jeg vil ogsaa gjerne se det forklarede smil døden har lagt over hendes ansigt."

Ja, hendes ansigt var virkelig forklaret; al den hemmelige gru som hadde fylt hendes barnebarns barns sjæl forsvandt sporløst overfor dette stille, fredelige ansigt, som laa paa den hvite pute. Oldemøren smilte virkelig, og dette befriende smil glattet alle de smertens rynker ut som livet hadde indgravet i hendes ansigt. Døden var kommet som en forløser og befrier, som en der bragte et godt budskap. Smilende mildt laa hun der som efter en lang, trættende pilgrimsgang.

Hans Henrik var dypt bevæget. Han følte det velgjørende i dette syn, og mens han stod ved den lange, smale kiste var han bare opfyldt av tanken paa den døde og den fred hun endelig hadde fundet.

Men neppe var han kommet op paa sit eget værelse, før mindet om alle de underlige omstændigheter, der knyttet sig til oldemørens død, vaaknet i ham. Det var et tilfældig sammentræf sa hans fornuft; men bak dukket der op allehaande hemmelighetsfulde forbindelser og uforklarligheter. Han prøvde at berolige sig med, at denne sjæl allerede hadde været borte fra alt det jordiske og var fløiet ut over denne verden; men det var ogsaa en omstændighet som hans klare forstand og sunde fornuft maatte forkaste. Hans sunde sans kolliderte i dette uhyggelige hus hvert øieblik med de mørke skygger, som lurte i alle kroker og bredte sig utover som en ubehagelig og uhyggelig følelse, der var saa stor, at den endog indvirket paa hans legemlige velbefindende.

Han frøs og hans hode brændte. Han hadde naturligvis hentet sig en ordentlig forkjølelse i dette avskyelige veir.

Han ringte og gav ordre til, at der skulde tændes paa kaminen og lages ham en god, sterk toddy, og efterat han hadde skyllet ned denne sterke drik, benyttet han sig straks av den trøhet som overfaldt ham og la sig for at prøve paa at faa en velgjørende søvn. Søvn kom ogsaa virkelig temmelig hurtig, men den var ikke velgjørende. Forvirrede billeder viste sig for ham. Alt det den gamle Johan hadde fortalt ham vaaknet i hans drømme til virkelighet. Han befandt sig i det mørke taarnværelse, og pludselig rullet tordenen og lynene glimtet, og det blev blændende lyst omkring ham. I dette lys stod hans oldemor og smilte og pekte til siden med den hvite haand, og da han saa bort i den retning, hvori hun pekte, fik han øie paa billedet. Flammerne slog om det, og ut fra dem bøde det mørke hode sig, og de længselsfulde spørrende øine saa ned paa ham og drog ham til sig med en øm, tvingende magt. Og da sank sløret. Hadde flammerne bare fortæret det og latt det vakre ansigt være uskadt? Et sekund var det frit; den blomstrende, bløte mund smilte, og under dette smil dannet der sig et smilehul i det venstre kind. Han saa det tydelig. Men saa blusset flammerne op igjen over det og opslukte det, opslukte alt. Flammer — intet andet end flammer om det — og ut fra disse dukket som et mørkt syn den nederste del av billedet, det hvite klædebon og hænderne, de smale, gjennemsigtige hænder, med den funklende ring paa den venstre og i den høire en gul tulipan. Hænderne bevæget sig, de levde; den høire strøk ringen av fingeren. Hvor blev det av den? Den syntes at rulle

ned i et uset dyp. Ogsaa haanden forsvandt. Bare den høire blev tilbake, den løftet sig, den vinket til ham med blomster — og saa forsvandt ogsaa den, flammerne opsluktes og der blev mørke og tomhet, en knugende, gruopvækkende, endeløs tomhet.

Gjennemrystet av feber, badet i sved vaaknet Hans Henrik. Dagslyset skinte ind i hans værelse, men gjorde det bare halvlyst. Himlen hang likesom den foregaaende dag fuld av lunge, mørke skyer, og stormen hylte klagende gjennom det gamle slot.

Hans Henrik maatte først tænke sig om hvor han var; han hadde ondt i hodet og han hadde en fornemmelse, som om han var sønderslaat over hele legemet. Aa, han hadde drømt! Med haandgrikelig tydelighet stod drømmen for hans erindring — sløret var forsvundet — men ansigtet under det? Ansigtet kunde han ikke huske — ikke et eneste træk av det var blit i hans erindring, og det var jo ganske naturlig — han hadde jo i virkeligheten aldrig set dette ansigt, og drømmen hadde jo bare vist ham hvad han visste, og alt det Johan om aftenen hadde beskrevet saa tydelig for ham. Det hadde jo ogsaa bare været naturlig, at han i drømme hadde beskjeftiget sig med disse ting. Efter begravelsen vilde han se paa billedet — eller resterne av det. Det var og blev dog en underlig historie.

Den gamle dames bisættelse foregik med stor høitidelighet. Hele omegnens adel, hvorav Hans Henrik ikke kjendte en eneste, i det høieste bare navnene, hadde indfundet sig for at vise den sidste baronesse Sesenborg den sidste ære. Man behandlet den nuværende, unge eier av godset litt stivt og formelt; men med en slags naturlig venkskabelighet som følge av naboskapet.

Bare nogen faa av de tilstedeværende hadde kjendt den gamle baronesse eller bare set hende. Enkelte gamle herrer kunde fra sin barndom dunkelt mindes den vakre, stolte baronesse v. Sesenborg; men det var saa længe siden, at det næsten lød som et sagn. Men alle talte med beundrende høiagtelse om hende, tillikemed en diskret beklagelse av den tunge skjæbne der hadde rammet hende. Hans Henrik møtte de forsigtig undersøkende øine, som beviste ham, at alle disse fremmede mennesker kjendte mer til hans slegts historie end han selv hadde gjort, indtil for nogen maaneder siden. Det virket trykkende paa ham og gjorde ham stivere og mer utilgjengelig end han ellers pleide at være.

Han pustet lettet ut da hele den glimrende ceremoni var overstaaet, da de jordiske rester av den gamle baronesse Sesenborg hadde fundet sin sidste plads i familiegravstedet, og da alle de fremmede gjester igjen hadde forlatt huset.

Han befandt sig ikke vel i de store, gamle værelser, og han vilde allerhelst straks efter den sidste fremmede vogns bortkjørsel ha sat sig i den gamle familiekaaret og reist sin vei. Men der var jo mange ting at ordne og se igjennem, hvilket bedst kunde ske paa selve stedet, og aftenen kom før han hadde faat utført sin beslutning om endnu en gang at besøke det gamle taarn.

Mørket fylgte ham med ubehag og hemmelig gru. Han var dødstræt og følte et knugende tryk over sine lemmer; det var som om noget fremmed og kvalfuldt hadde tatt ham i besiddelse, noget han ikke kunde ryste av sig. Nei, ikke mer idag! Imorgen var det ogsaa en dag, som han tildels maatte tilbringe her. Nu vilde han lægge sig og sove rigtig godt ut!

Men saa kom drømmene fra forrige nat igjen til ham — intet andet end flammer, og i rammen av disse flammer et søtt, blekt ansigt, en mund, hvis nydelige smil bragte et smilehul i kindet. Hvite hænder vinket

ut fra mørket, ringen rullet ned i et uset dyp og flammerne sluktes — mørke og tomhet la sig knugende om hans bryst. Stønnende vaaknet han.

Et straalende solskin opfyldte hele værelset. Han pustet dypt og lettet. Bort med alle stygge drømme! Idag følte han sig helt let om hjertet og styrket og vederkvæget trods den urolige søvn. Han vilde banlyse alt spøkeri ved nu at gaa over og se paa billedet og la det utbedre, for hvorledes det nu var og ikke var, saa maatte han indrømme det en viss betydning; om ikke andet, saa var det dog vidnesbyrd om en gammel familietradition, og hadde som saadan værd og interesses.

Denne gang gik han til taarnet ledsaget av den unge tjener, da Johan ikke mer kunde overvinde sig til at gaa op i det frygtede taarnværelse. Men han saa at billedet ikke var til at redde. Fillerne hang ned fra den halvbrændte ramme. Bare den nederste del av billedet, det hvite klædebon og de hvite hænder, som med underlig plastisk traadte næsten helt ut fra billedet, var endnu synlig.

Hans Henrik gik tilbake med en hemmelig uhygge. Med magt rev han sine øine bort fra billedet og lot dem svæve gjennom rummet — alt var uskadt med undtagelse av billedet!

„Var det et frygtelig tordenveir den nat, fru baronessen døde?“ spurte han næsten mekanisk, egentlig bare for at høre sin egen stemme og føle, at der var et andet menneske tilstede.

„Tordenveir? Nei, hr. baron, det har vi ikke hørt noget til. Det var bare storm og regn.“

Han saa bestyrtet paa tjeneren.

„Ikke tordenveir? Men billedet? — Johan sa jo at lynet hadde slaat ned —“

„Aa, hr. baron, den gamle Johan var rent fra sig av skræk og sorg. Vi tror at han er kommet for nær billedet med lyset. Det hænger jo bare i filler, saa der maa ha gaat ild i det, og det har nok gaat slik til —“

„Hm — jaaaa — men da matte jo det nederste ha brændt først — ikke det øverste —“

„Ja — javist —“ det unge menneske saa rent forvirret ut. Saa kom der et litt ængstelig uttrykk op i hans ansigt. „Hr. baronen vet jo, at der altid har været talt saa meget om billedet. Det har jo sin historie — og man kan jo ikke vite hvorledes det er gaat til. Jeg vet bare, at ingen av os har hørt noget til tordenveiret, og vi er hverken blinde eller døde.“

Hans Henrik følte igjen en gysen fare gjennom sig. Det var aller bedst slet ikke at røre ved disse gamle historier; der kom ikke noget andet ut av det end noget som stred mot al sund fornuft og moderne oppfatelser.

Han vendte sig om, betydte tjeneren at han skulde gaa foran ham, og fulgte hurtig efter ham, idet han tvang sig til ikke mer at vende sig om for at se efter billedet. Med et kraftig ryk dreiet han nøkkelen om i laasen og trak pusten lettere.

„Taarnværelset skal forbli urørt, indtil jeg træffer videre bestemmelser. Ingen maa gaa ditind!“

„Vel, hr. baron!“

Den nye slotsherre pustet friere, da han fra den mørke gang igjen kom ut i det klare dagslys. Han trængte til luft og lys; han frøs og hans hode var tungt og fortumlet. Han gik ut i haven og derfra videre ut i parken.

Her saa det ganske anderledes ut end under hans sidste besøk. Veiene var gjennomvaate, der var ingen blomster, ingen fuglesang, bare nakne trær og mørke graner, som

solen forgjæves forsøkte at gi et let lys-skjær. Den lille parkdam var dækket med et lag av brune, visne blade, og den hodeløse gudinde, hvis mangler de violette syrenklaser ivaares hadde dækket, syntes nu frysende at indhulle sig i sit klædebons halvt hensmuldrende rester.

Berøvet al sin skjønhet laa den store park der; men over den hvælvet der sig en blaa, skyløs himmel, fjeldtoppe, indhyllet i blaalig dis, raget op over granene, og i mange millioner regndraaper tændte solen et muntert blinkende farvespil. Det var dog allikevel vakkert her, og vinden blaaste saa forfriskende og oplivende, som om den vilde blaase bort alle graa spindelvæv av tankerne. Igjen kom der en underlig hjemmefølelse over Hans Henrik, og uten maal og med vedblev han at gaa videre.

Pludselig gik veien jevnt opover. Den førte til en liten, bevokset høide, som oppe paa toppen var glattet jevnt ut, og hvis græs endnu lyste ganske grønt. Solen kastet sin gyldne glans over den, luften syntes her mildere end den nedenfor, og da Hans Henrik gik litt videre, stod han ved siden av en stor rosenbusk, hvis grener endnu bar en fylde av grønne blade. Midt i dem hang en eneste purpurrød blomst, endnu ganske friskduftende som om det hadde været sommer.

Og da Hans Henrik overrasket og glad bøide sig ned og strakte haanden ut efter den, slo det som et lyn ned i ham, at han stod ved Nuramajas grav!

Da stod billedet igjen for hans indre syn. Men nu hadde Nuramajas træk faat likhet med Karins. For første gang siden han hadde faat etterretningen om oldemorens død stod Karins billede igjen for ham, men det hadde ikke den tvingende magt som før, det var farveløst og skyggeagtig. Hvor underlig! Forgjæves anstrengte han sig for at fremtrylle hendes blonde, blomstrende skjønhet klart og tydelig for sit indre syn. Der laa likesom et graat slør over hans tanker. Hans hadde ond i hodet — det hadde han egentlig hat længe, men først nu følte han det ordentlig, og hans lemmer var tunge som bly. Han vilde reise saa snart som mulig, og naar han kom hjem vilde han gaa og lægge sig og hvile sig ordentlig ut. Her var intet mer for ham at gjøre, og han hadde jo hele tiden følt sig ubehagelig tilmode i dette øde, skumle hus, hvor meget mer gjorde han det saa ikke nu, da han led av et legemlig ildebefindende.

Veien hjem faldt ham lang og besværlig. Alt var ogsaa saa uhyggelig; solen hadde skjullt sig bak skyer og vinden blaaste saa kold, at han frøs som om det var midt paa vinteren.

Da han kom hjem mottok den unge tjener ham med den etterretning, at Johan hadde ligget i sterk feber siden den foregaaende aften, og at han fantaserte ustanselig. Doktoren var netop hos ham og hadde bedt om at maatte faa tale med baronen.

„Jeg skal gaa over og se til Johan og snakke med doktoren,“ sa Hans Henrik forskrækket og glemte i øieblikket sit eget ildebefindende.

I det samme banket det paa døren, og lægen stak hodet ind.

„Undskyld, hr. baron, at jeg uten videre trækker ind til Dem, men i øieblikket var der ingen som kunde melde mig.“

„Vær saa god, hr. doktor, kom bare nærmere. Hvad mener De om Johan? Den gamle, trofaste mand ligger mig meget paa hjertet.“

Doktoren rystet paa hodet og saa alvorlig paa den unge baron.

„Han klarer det vist ikke. Det lakker snart mot enden.“

„Aa, det gjør mig saa inderlig ondt! Kan der ikke gjøres noget særlig for ham? Det er det samme hvad det koster. Saa vil ogsaa jeg bli her.“

„Nei, hr. baron, det er netop derfor jeg kommer til Dem. Reis saa fort som mulig. Der er smittefare. Johan har tyfus og der er allerede flere tilfælder i landsbyen. Den som ikke behøver at bli bør absolut reise.“

„Jasaa —“ sa Hans Henrik, og nu følte han igjen smerten i hodet og tyngden i sine lemmer. Og pludselig brændte det som ild i hans hjerne og overalt var der flammer. Han stod midt i flammerne, og hvite hænder vinket og røde roser duftet. Men saa kom der et fint, yndig væsen med brune, dype øine, hvori der laa en tvingende, om magt, og hun løftet haanden saa rubinen paa fingeren funklet og slangen snodde sig rundt Karin. Hun for op med et høit skrik. Eller var det ham selv som skrek? Tusen stemmer skrek rundt om ham og hans hode holdt paa at springe av smerten som disse skrik voldte ham. Da løftet oldemoren haanden og alle stemmer tidde. Det blev aldeles stille om ham og i stilheten svævet igjen hun med de mørke øine og smilehullet i det fine kind. Hun la den hvite, kjølige haand paa hans smertende pande og tilviftet ham frisk luft med en gul blomst. Saa følte han sig helt fri og let og sa høit: „Du er vor befrielse. Nu vil vor slegt blomstre igjen, for nu er den løst fra forbandelsen!“

Saa fulgte et stort, mørkt øde, gjennom hvilket tiden bruste med tunge vingeslag — ensformig, endeløst — næsten like til dødens port.

* * *

„Kjære geheimeraad, jeg befinner mig i den største forlegenhet, næsten fortvilelse! Kanske De vet raad. Jeg har i min nød telefonert til Dem, og er saa glad over at De kom straks. Tusen tak for det!“

Fru v. Lebanoff rakte den indtrædende ældre herre sin vakre, hvite haand og saa med et urolig blik ind i hans kloke, rolige ansigt.

„Er det tilstøtt Deres søn noget særlig? Igaar lot det jo til, at han var nok saa frisk.“

„Nei, Gud ske lov, det er ikke det. Alex har det ikke værre end ellers — det angaar ham bare indirekte. Ser De, hans frøken — ja, hun har jo paa længe ikke været som hun skulde være og ikke gjort sit arbeide tilfredsstillende — De kjender hende jo, hr. geheimeraad — egentlig var hun et upaalidelig menneske, hvilket netop igjen har vist sig, men Alex har nu engang vænnet sig til hende, og De vet hvor vanskelig han har for at vænne sig til noget nyt. Naa, altsaa — tænk Dem bare — hendes far er pludselig død og søsteren, som pleier hendes lamme mor, er blit farlig syk. Hun reiste straks, og nu har Alex ingen sykepleierske. Han som altid maa ha nogen om sig og som trønger saa haardt til omsorg og hjælp! Hvorledes skal vi finde et paalidelig menneske til ham?“

Hun vred hænderne og hendes øine flakket søkende og urolig omkring i værelset. Den fornemme, beherskede ro hun viste i selskapsalene var fuldstændig forsvundet; nu viste hun sig helt som en nervøs, pirrelig kvinde.

Geheimeraaden rystet paa hodet.

„Men, fru baronesse, der er da ingen grund til at bli saa ophidset! Dermed skader De Dem jo selv mer end saken er værd.“

„Si ikke det. De kjender jo Alex efter vort fleraarige ophold i München. De vet jo hvorledes enhver forandring, enhver sindsbevægelse virker paa ham og hans tilstand, og De vet ogsaa hvor meget denne guts liv betyr for mig.“

„Javist, men De har jo en kammerjomfru, og de to unge damer —“

„Men, kjære hr. geheimeraad, hvorledes kan De vise et saadant ubekjendtskap til forholdene? Kammerjomfruen er aldeles umulig som sykepleierske; hun er en ren skat med hensyn til alt hvad der hører til hendes fag, men forstaar sig slet ikke paa det som Alex behøver. Og mine døtre! Kjære geheimeraad, kan De tænke Dem Karin i en slik stilling? Og Ebba — det tankeløse barn? Nei, nei, det kan der ikke være tale om.“

„Jeg mente jo ogsaa bare som midlertidig hjælp, indtil vi har fundet et passende menneske —“

„Ikke engang saa længe. Den eneste som kan træ hjælpende til er mig selv — og De kjender jo mine nerver.“

Lægen ærgret sig i sit stille sind. Fire kvinder og dog ikke en kvindehaand eller et kvindeligt hjerte, som i nødsfald kunde ta sig litt av en stakkars, liten patient, som i regelen var godhjertet og fordringsløs. Ikke engang hans mor var istand til at yde ham en kjærlig, omhyggelig hjælp — den vakre frue hadde bare tanke for sig selv.

„Hm — ja, jeg vet jo ikke saa ganske bestemt hvad De forlanger av en saadan dame og hvad De byr hende.“

„Men, kjære geheimeraad — hvad jeg forlanger! Næsten intet. Hun skal bare ofre sig helt for Alex og helt overta hans pleie i alle henseender. Men De vet jo hvor litet gutten fordrer. Saa skal hun ganske vist være i besiddelse av en taktfuld optræden, gode manerer og dannelse; men det er jo ogsaa selvfølgelig, saa det behøves ikke at nævnes. Saa maa hun ogsaa kunne tale fransk flytende, for især naar vi reiser maa hun uavbrutt være om Alex og ta sig av ham, og saa, aandelig talt, gi ham timer i sprog og alle fag, saavidt hans forstand og lyst rækker. Og saa — ja det er jo hovedsaken — maa hun forstaa at omgaas ham, at underholde ham, hun maa bære omsorg for ham i alle henseender og holde av ham — slik som jeg selv vilde gjøre det, hvis ikke min sundhet var saa angrepet og mine anstrengende pligter mot mine barn ikke la saa sterkt beslag paa mig. Men alt dette er jo ikke saa vanskelig.“

„Hm — det vil si guvernante, sykepleierske og mor i en person,“ sa doktoren med en let spot.

Fru v. Lebanof trak brynene iveiret.

„Der findes et utal av uforsørgede, unge piker av god familie, som bare altfor gjerne vil ha en slik plads.“

„Ja kanskje; men det er ikke saa let at finde dem.“

„Det er jo netop det det gjælder om, kjære geheimeraad — hun maa findes og det straks! Det er da virkelig en udmerket utsigt for en ung, ubemidlet pike at skulle tilbringe hele vinteren ved rivieraen, at lære verden at kjende og kunne nyde dens skjønhed!“

Geheimeraaden rømmede sig.

„Nyde? Det er dog vist for meget sagt, fru baronesse. Efter alle de pligter De har regnet op blir der vist ikke megen tid tilbage til nydelse. Oppfyldte den forrige dame alle disse pligter?“

Fru v. Lebanof overhørte det sidste spørsmål.

„Aa, vet De hvad, naar man forstaar at inddele sin tid ordentlig, saa finder man altid leilighet til nydelse og adspredelse. Og egentlig holder man da ikke en slik dame for at hun skal more sig, men for at hun skal oppfylde sine pligter.“

Nu blev det dog for meget for geheimeraaden; smilet forsvandt og han rynket panden.

„De pligter som De forlanger maa oppfyldes med lyst og kjærlighet, og ved aandelig og legemlig overbebyrdelse er man i længden ikke istand til at fremtvinge lyst og kjærlighet. De forlanger et ideal —“

„Men hr. geheimeraad —“

„Ja, et ideal! Men allikevel tror jeg at kjende en dame, som tildels, ja endog fuldt ut vil kunne oppfylde disse pligter —“

„Kjender De en slik dame?“ Fruens vrede forsvandt øieblikkelig. „For en lykke! Kjære geheimeraad, hvorfor har De latt mig snakke saa længe istedetfor straks at ta denne byrde fra mit hjerte? Hvor er hun, denne perle —“

„Jeg vet absolut ikke om den unge dame vil være tilfreds med det De byr hende —“

„Naturligvis, kjære geheimeraad, det kommer jo slet ikke an paa lønnen. Bestem den selv; jeg vil gi hende hvad De synes er passende. Skaf mig bare denne perle og skaf mig hende straks.“

„Nei, fru baronesse, i dette tilfælde kommer det ikke bare an paa lønnen. Den dame jeg tænker paa vil ikke forlange at bli optat i familien — men naturligvis forlanger hun en viss hensynstagen — det forlanger jo ogsaa ethvert tyende —“

„Selvfølgelig, vi er da ikke umennesker! Men hvad mener De egentlig med hensyntagen? Hun kan da ikke spise med os, drikke te med os eller spasere med os!“

„Nei, det vil hendes pligter hindre hende i at gjøre, og det vil hun heller ikke ønske; men hun ønsker et eget værelse.“

„Nuvel, det er tilstaaet, skjønt den forrige frøken altid delte værelse med Alex, for bedre at kunne vaake over ham om natten —“

„Hvilket hun selvfølgelig allikevel ikke gjorde. Denne unge dame vil gjøre det, det indestaar jeg for, men hun maa ha sit eget værelse ved siden av Alex.“

„Godt — og hvad saa mer?“

„Hun maa ha en guvernantes stilling og behandling, for hun er meget dannet.“

„Nei tak! Er hun saa fordringsfuld, saa vil hun sikkert volde mig for stor forstyrrelse. Kjender De ingen anden?“

„Nei, fru baronesse. Og jeg tror heller ikke, at der er nogen anden som vil passe for Dem.“

Geheimeraaden reiste sig og tok sin hat.

„Kjære geheimeraad, vær da ikke saa ømfindtlig. Jeg kan og vil ikke bebyrde mig med nogen som bare stiller fordringer.“

„Det er der slet ikke tale om, fru baronesse. Min protegé er meget beskeden og fordringsløs, men —“

„Saa bring hende bare hit saa fort som mulig. Det avhenger jo i grunden bare av Alex. Jeg vil ogsaa reise saa snart som mulig. Dette frygtelige januarveir er meget skadelig for mig; gutten har heller ikke godt av det, og mine to døtre kan heller ikke taale det.“

— — —

„Bare ikke mor lar sig overtale til noget hun senere kommer til at angre paa!“ sa Karin, da hun hørte en dør bli smeldt i inde i sideværelset. „Mor er altfor ivrig av sig. Man kommer aller længst med ro.“

„Ja, men alle er ikke en saa koldblodig fisk som du!“ lo Ebba, og hendes vakre, hvite tænder lyste bak de fyldige, røde læber. „Mor har temperament som jeg! Desværre er det det eneste jeg har efter hende! Du har ogsaa deri valgt den bedre del.“

Hun for med en komisk fortvilelse med begge hænder gjennom det krøllede, mørkblonde haar, som virkelig ikke udmerket sig hverken i fylde eller farve.

Karin rystet misbilligende paa hodet.

„Paa dig er alting spildt; ikke engang madame Moniers vil være istand til at gjøre

en virkelig dame av dig. Mor skulde ha latt dig bli et aar til i pensionsanstalten.“

„Og tror du da, at det som ikke har lyktes i to aar — i to spildte, uerstattelige ungdomsaar — skulde spire frem i det tredje aar likesom en underfuld vidunderblomst?“

„Vær nu ikke saa enfoldig da, Ebba!“

„Præk nu ikke, det kan jeg ikke holde ut! Du har overhodet ikke det ringeste begrep om en ældre søsters pligter; for ellers hadde du i disse mine fængselsaar bønhørt en av dine utallige tilbedere og derved befriet mig for en saa oprørende farlig konkurrent under min beskedne flugt ut i verden! Hvem vil se paa mig naar du staar ved siden av mig?“

Med knyttede hænder stod hun foran søsteren, halvt alvorlig og boret sine graablaa øine ind i Karins ansigt.

Karin betragtet hende undersøkende. Nei, Ebba var ikke vakker, men hun hadde et av denslags ansigter som ved sin livlighet og indlagende friskhet ofte gjør sterkere indtryk end den regelmæssige skjønhed.

„Prat! Der kan jo slet ikke være tale om konkurrance mellem os to! Du har jo din eiendommelighet — og du vet jo meget godt, at du er saa tiltrækkende, at vi meget godt kan staa ved siden av hverandre.“

Gjespende kastet Ebba sig i en stol og saa mismodig over paa Karin, som hadde tat en bok og fordypet sig i den. Der hersket taushet en liten stund, saa spurte Ebba:

„Karin, si mig engang ærlig, hvorfor er du ikke allerede gift? Er det saa vanskelig at faa en mand?“

„Det maa du jo bedst selv kunne dømme om,“ sa Karin smilende. „Hvad mig angaar, saa synes jeg ikke det er saa vanskelig at faa en mand. Man kan faa ti for en — men at finde den mand, som man gjerne vil ha — det er kanskje litt vanskelig.“

„Aa ja, du har naturligvis rent avsindige fordringer. Jeg vil være klokere og mer beskeden; jeg vil bestemme mig litt fortere. Du, Karin —“ under de halvt sænkede øielok saa hun over paa søsteren med et spændt, spørrende blik — „hvis Tibor Revoscény hadde været rik og berømt, vilde han saa ha været den utvalgte?“

Karins ansigt var blitt meget blekt; hendes hænder skalv og hun lænet sig mat tilbake i stolen. Men det varte bare et sekund, saa rettet hun sig op og tvang frem et smil paa sine hvite læber.

„Lille dumpap, hvorledes falder du paa slike dumheter? Det er jo næsten en fornærmelse at sætte en Karin v. Klingenstur i forbindelse med en liten, ubekjendt maler — og det fraber jeg mig for fremtiden. Hvad den utvalgte angaar, saa vil jeg betro dig, at jeg næsten hadde fundet ham under sidste sæson. Men nu er han desværre syk, farlig syk, saa forbindelsen mellem os derved er avbrutt. Kanskje han allerede er død. Det har en god ven av ham, en som hader mig, fordi jeg har git ham en kurv, fortalt mig. Jeg vet ikke om det er sandt. Men det er sandsynlig, for tilsidst saa jeg ham slet ikke mer. Vort ophold i hovedstaden var ogsaa altfor kort; men jeg vet, at jeg vilde ha vundet ham — ja, det er aldeles sikkert.“

Hun hadde sprunget op og gik frem og tilbake paa gulvet. Hun talte ogsaa fortere og mer end hun pleide.

Ebba saa og følte alt dette. Altsaa var det dog sandt. Det saarbare punkt i dette kolde, roige hjerte var Tibor Revoscény! Hvor pilen dog maatte brænde i saaret, siden Karin for at skjule smerten endog lot sig henrive til at vise sin yngre søster fortrolighet — hun som ellers aldrig tillot et eneste blik i sit indre, aldrig nogensinde talte om sine oplevelser, sine maal og utsigter.

Endnu en saa lidenskabelig kjærlighet efter to aars forløp! Det vilde iøstet menneske ha tiltrodd den kolde, beherskede Karin. Endog deres mor hadde ingen anelse om det. Bare hun — barnet som man latterlig nok kaldte hende — hadde allerede dengang, da hun knapt var seksten aar, lagt merke til det. Karins blonde skjønhed hadde han malt — hadde elsket hende og erobret hendes hjerte!

Det var ogsaa dumt, at hun netop den gang var blitt sendt til pensionsanstalten, og ikke hadde kunnet se hvorledes saken utviklet sig videre: om Karin hadde vaaknet til bevissthet om sin kjærlighet, og hvad der saa var hendt! Nu hadde hun nok faat vite, at Karin hadde vaaknet og hadde kjæmpet igjennem en haard kamp. Hun kunde egentlig saa godt forestille sig hvorledes det hele var gaat til. Karins hovmodige ord forklarte hendes handlinger. Hun hadde git ham løpepas, hadde overvundet sit gjenstridige hjerte. Ja, Karin var klok og maaltbevisst og dog saa svak, at hun etter to aars forløp ikke kunde taale en hentydning til ham!

Ebba sprang op. Hun hadde knapt hørt hvad Karin hadde sagt. Hendes tanker dvælte saa helt ved det hun netop hadde opdaget, og ved sine egne affærer, at hun bare med et halvt øre hadde opfanget Karins ord. En følelse av ungdomsfrisk, stolt kraft gjennemrislet hendes bryst; hun følte sig Karin overlegen, sterkere og friere end søsteren. Hun hadde ingen ballast fra fortiden med sig ind i sit unge liv, hun vilde lettere og mer sikkert naa det maal hun hadde foresat sig.

„Pyt — man skal bare ville, og vite hvad man vil! Blandt alle de herrer maa der dog findes en, som passer til mig og svarer til mine ønsker, og ham tar jeg saa uten videre!“

Karin tvang sig til at smile. Hun var blek endnu og der laa en dyp smerte i hendes øine, men hendes læber smilte.

„Javist — grip bare til — forhaabentlig gjør du et godt grep! Det haster ikke med mig.“

„Nu maa vi virkelig for alvor tænke paa at sørge for vor fremtid, vi stakkars, fattige kirkerotter. Hvis Alex dør nu, saa banker fattigdommen paa vor dør. Det er frygtelig, at man altid skal ha det Damoklessverd hængende over sit hode! Stakkars mor! Hendes bekymringer og nervøsitet er virkelig berettiget!“

„Snak ikke om det! Det er nok, at man hvert øieblik føler lænken klirre. Hvis mor bare hadde været klokere og forsigtigere, saa hadde forholdene været anderledes end nu.

Hun burde ha holdt bedre kontrol med far og sig selv. Deres forældre var rike, og da hun hadde pligter mot os barn, skulde hun ikke ha forødt formuen.“

„Aa snak, Far og mor var nu engang liberale naturer —“

„Javel — som Roderik, der allerede nu forøder halvparten av den fremmede mands indtægter!“

„Den fremmede mand! Men Karin da, det var jo vor anden far!“

„For mig har han aldrig været det! For mig var han altid den fremmede mand. Jeg har aldrig kunnet like ham. Jeg pustet lettere da han døde.“

Karins indre var i sterkt oprør; hendes kjølige selvbeherskelse sviget hende, hun snakket som hun aldrig pleide, og Ebba saa bestyrtet ind i hendes glødende, skjælvende ansigt.

„Men, Karin, det er jo egentlig frygtelig! Noget saadant har jeg aldrig hørt før!“

„Jeg var ogsaa ældre end du —“ Karin pustet tungt — „og anderledes skapt. Men la os ikke tale om det! Naar man iklær den slags ting ord, saa ser det kanskje værre ut end det er. Heldigvis ligger det bak os nu; mor er nu den berettigede eierinde av de penger som blir git ut for os. Vi kan nyde dem uten at skamme os over hendes karakterløshet; vi er i vor ret.“

„Det er som man tar det!“ paastod Ebba haardnakket. „Men derfor behøver du da ikke at ta saa frygtelig paavei. Jeg er rent forbauset over dig! Det er jo som om der glødet ild og flammer i dig.“

Nu for Karin sammen, strøk sig hurtig

med haanden over det blussende ansigt og lo kort og tvungent.

„Du er jo likefrem en mester i at slaa gnister av sten. Naar man gaar ind paa dit forvirrede snak kommer man tilsidst i oprør. Denne stueluft virker skadelig paa mig — jeg har faat hodepine. La os kjøre en tur — for at faa se litt andet og høre noget andet end disse sykepleierskejrerimader.“

Da geheimeraaden hadde forlatt fru v. Lebanof, gav han sin kusk ordre til at kjøre til et nærmere betegnet sted, og straks efter stanset vognen utenfor et av disse flere-etages, stygge huser, hvorav der findes saa mange i storbyerne. Faa minutter efter sat han i fjerde etage i et litet bakværelse i et pensionat, like overfor en ung pike, hvis sirlige, slanke skikkelse var klædt i dyp sorg. Hun saa med store, mørke øine, hvis blik hadde en underlig varme og bløthet, halvt ængstelig, halvt forventningsfuldt og paa ham, da han sa, idet han tok hendes næsten gjennemsigtige hænder i sine:

„Jeg tror næsten, at jeg kan bringe Dem en god etterretning eller rettere sagt et forslag for Deres fremtid. Men først vil jeg gjerne vite, hvorledes De har det for øieblikket! Det er jo saa længe siden De var hos os.“

Der skjøt en hurtig rødme op i den unge pikes yndige, men litt bleke ansigt, og hendes øine sænket sig forlegent.

„Jeg trodde — aa, hr. geheimeraad, De maa ikke betrakte det som utaknemlighet, at jeg ikke er kommet. Jeg vilde bare ikke vedbli at plage Dem med mine private affærer.“

Det blik hun fæstet paa den ældre herre var dypt sørgmodig og hadde en fugtig skinnende glans.

Geheimeraaden tok de skjælvende, smalle fingre i sine.

„Taapelige barn! De vet jo godt, at De er vokset fast til mit hjerte, og at min omsorg for Dem ikke bare er en følge av det løfte jeg gav Deres far, men av mine egne følelser for Dem. Hvis De ikke var saa egensindig —“

„Tilgi mig min egensindighet, min kjære, ærede ven! Men De vet jo, at jeg har en sterk hang til selvstændighet. Og fars lange sygdom har utviklet den endnu mer. Jeg har alltid været henvist til mig selv, og desuten — jeg trenger absolut til arbeide, til bestemte pligter; jeg kunde og turde ikke hengi mig til en uvirksom tilværelse i Deres hus, hvor venlig De end har tilbudt mig et tilflugssted der.“

(Fortsættes.)

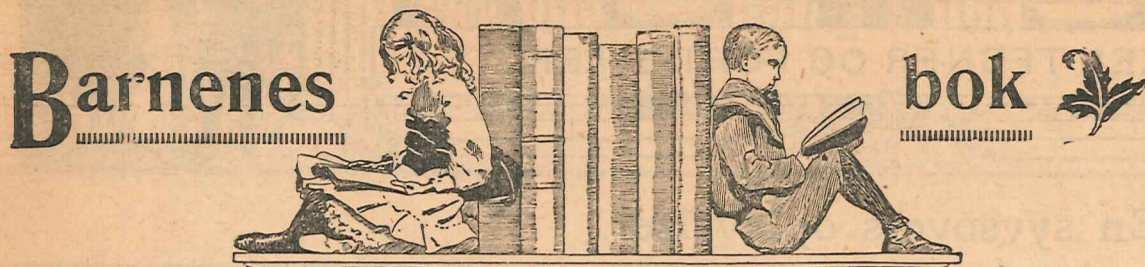

Naar man tør vaage det store kup.

Den som ikke har taalmodighet nok til at vente paa, at lykken indfinder sig, maa ha dristighet, mod til at vaage. „At bli hurtig rik“ er alle menneskers drøm. „Hvorledes skal jeg bli det?“ spurte den amerikanske skuespillerinde mrs. Frances Alda sig selv. Hun var nok anerkjendt, hun hadde talent, hun tjente penger, men det førte ikke til den store rigdom. Og Frances Alda tørstet efter guld. Saa vaaget hun et kup. Hun samlet alt hvad hun eide, hun gjorde det i rede penger, og hun satte dem i en eneste spekulasjon paa børsen i New Yorks Wall Street. Hun sov ikke den nat, men da børsen blev lukket næste dag, var den vakre og dristige skuespillerinde blitt rik. Hendes spekulasjon var lyktes, en formue var resultatet av den. Kanske det først nu gik op for hende hvad der hadde staat paa spil. Ialfald har hun ikke senere vaaget sig ut i nogen børspekulation, og naar nogen ber hende om raad, svarer hun dem uvægerlig: „Hold dere borte fra børsen og dens spil. Det er ikke noget for os folk fra scenen, som dog ikke har nogen forstand paa slikt.“ — Fot. Underwood, New York.

Hvad man kan naa ved taalmodighet.

Da frøken Martha Hedmann kom fra Sverige til Amerika, var det hendes faste beslutning at ville erobre fristaterne — ad scenens vei. Hun meldte sig hos den store amerikanske impresario Charles Frohmann — som senere druknet ved „Lusitania“s undergang —, men det var vanskelig at faa tale med den mægtige mand. Gang paa gang blev hun avvist, gang paa gang kom hun igjen. Hun hadde lært den store kunst som heler taalmodighet, og den førte hende ogsaa til maalet. Endelig fik hun foretræde hos impresarioen; han ante talent hos hende, og han engagerte hende til et av sine selskaper. Hun gjorde lykke, i stykke paa stykke, og nu var det forfatterne og teatrene som kjæmpet om hende. Miss Martha Hedmann blev i løpet av bare et par aar en av den amerikanske scenekunsts store stjerner. Saa gik hun til filmen, og til æren kom nu ogsaa gullet. For at filme hovedrollen i det store biografidrama „Boomerangen“ fik hun en svimlende sum dollars. Ja, der opleves eventyr endnu her i verden og især i den del av den som heter De forenede Stater i Nordamerika. — Fot. Underwood, New York.

Djævlestenen.

Et folkesagn.

(Sluttet.)

Saa kom den fremmede en aften over til dem og fortalte, at han maatte reise bort for en tid og ta hele sit tjenerskap med sig. Han tilbød de fattige folk, at de, til tak for sit gjestevenskap som de engang hadde ydet ham, skulde bo i slottet mens han var borte; der var forraad nok av alt der og de kunde bruke av alt hvad de ønsket; han stillet bare en betingelse, de maatte ikke ta noget fra hytten og maatte ikke gaa ind i den, mens han var borte.

De fattige folk var ute av sig selv av glæde og visste neppe hvorledes de skulde takke den ædelmodige herre; betingelsen gik de gjerne ind paa, hvad skulde der være i den usle hytte som de kunde ta med sig over i det prægtige slot, hvor der var fuldt op av alt?

Den fremmede tok saa avsked, og de fattige folk flyttet over i slottet, hvor der var alt hvad deres hjerter kunde begjære; fine klær, der passet dem som om de var sydd til dem, nydelig vin, fin mat, bløte senger, kort sagt alle mulige herligheter.

Der gik dage og uker, man skulde synes at alle disse var tilbragt i lutter fryd, men det var dog ikke slik — der var et eller andet som gjorde et skaar i de unge folks glæde, men de kunde ikke selv bli klar over, hvad det egentlig var.

En aften trodde de dog at ha fundet det. Konen sa stille:

„Jeg tror, jeg vilde føle mig bedre tilpas her, hvis jeg endnu engang kunde komme til at læse i vor gamle bibel.“

Manden nikket.

„Det samme har jeg tænkt paa,“ sa han. Konen sukket.

„Jeg drømte inat,“ fortsatte manden, „at vi stod hjemme i vor hytte og læste i den; vet du hvad. Jeg tror vi gaar over i vor hytte og læser litt; det kan da ikke den rike herre bli sint over, han har naturligvis bare ment, at vi ikke maatte forlate slottet for længere tid, for at det ikke skulde være ubevogtet; han kan vel ikke ha noget imot at vi gaar hjem en times tid!“

Konen lot sig let overtale og de gik.

Utenfor var det kulsort mørke. Men da de kom til sin hytte, følte de sig pludselig aldeles vel tilmode. De gik ind, konen tændte den lille lampe og manden slog op bibelen.

Da lød der et frygtelig tordenskrald.

De skyndte sig bort til vinduet og saa ut. Slottet derover stod i lys lue. Midt i flammerne saas en vældig rød skikkelse, som truet til dem og kastet glødende stener over mot deres hytte.

Men stenene faldt ned foran hytten og ligger den dag idag paa samme sted som djævelen hadde kastet dem; for det var ham som stod i luerne.

Forfærdet sank de unge folk paaknæ; da de reiste sig igjen, var alt stille derute, maanen var staat op og dens solvlys straalte over

den stille skog; men av slottet var der intet spor at se.

Saa gik de haand i haand ind i hytten, glade og taknemlige over at fristeren ikke helt hadde faat dem i sin magt.

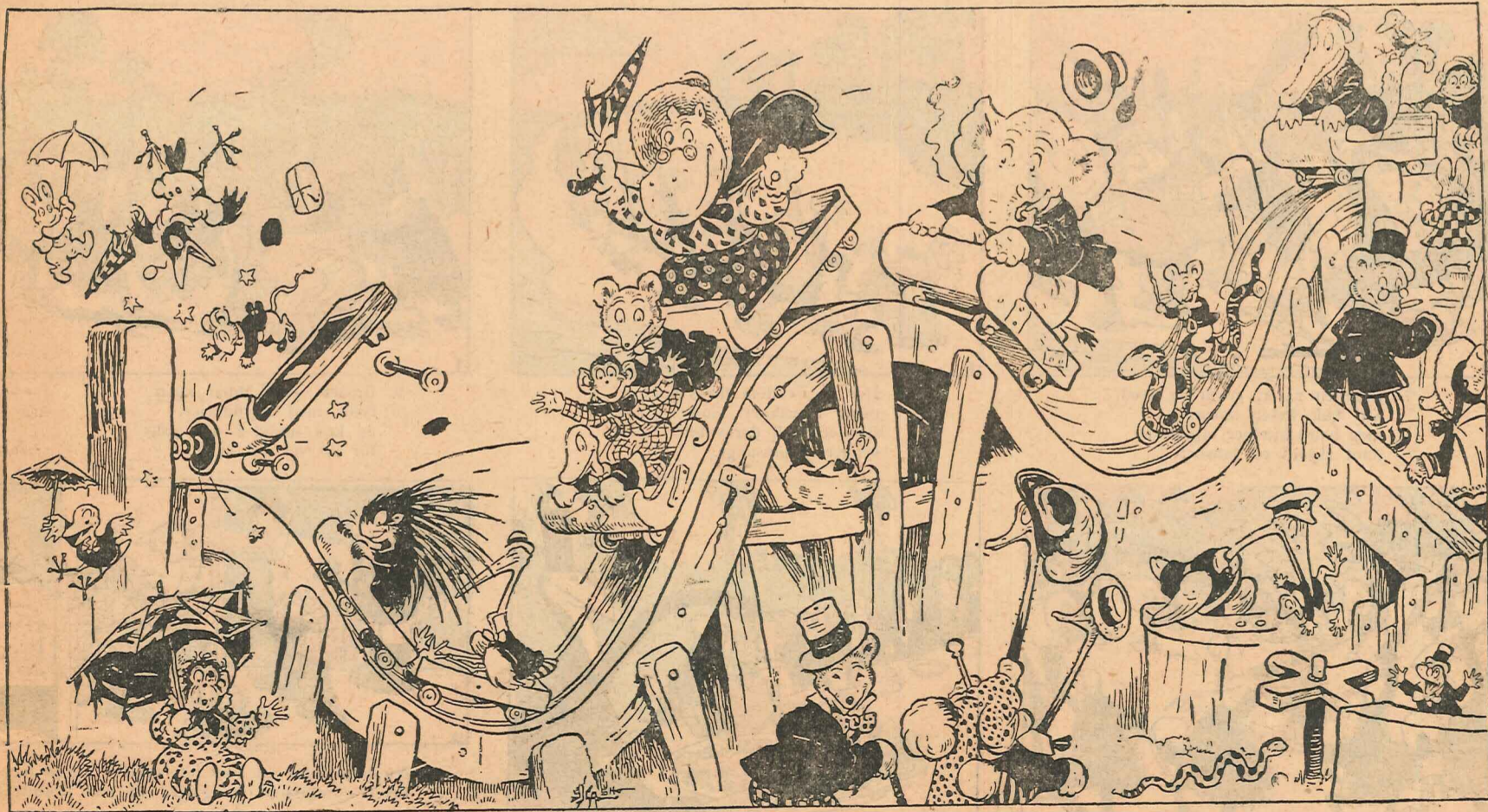
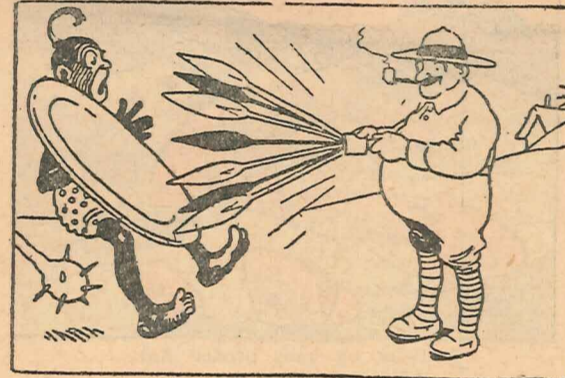
Manden læste høit i den gamle bibel, og fra den stund var de fattige mennesker igjen rike paa tilfredshet og nøisomhet.

Og utenfor deres hytte laa stadig de advarende djævlestener.

En farlig „paraply“.

„Kom frem med alt hvad du har, og la mig faa din store paraply ogsaa!“ roper den vilde til den opdagelsesreisende og holder truende sin kulle like for hans øine. „Vær saa god,“ sier den opdagelsesreisende lunt og trykker paa en fjær; paraplyen lukkes op, og nu ønsker den sorte gentleman at han aldrig hadde set den.

Et par entrepenante, fribente folk i Dyreland hadde dannet et aktieselskap og hadde aapnet en ny, deilig rutsjebane. Den blev flittig besøkt, men den var ogsaa spøk med de herligste overraskelser og raffinements, som for eksempel den maate, hvorpaa en rutsjetur avsluttes. Den er original, men passer vist ikke for en menneskerutsjebane; det er saa mange grætné mennesker til som ikke forstaar spøk. Man kan jo være litt i tvil om, hvorledes flodhesten og elefanten skal komme fra det sidste luftsprang, eller reittere, man kan nære litt bekymring for dem, som endnu ikke er kommet bort, naar de to tykhudede kommer dalende, men saa maa man slaa sig tiltaals med, at der dog er nogen kontrol, hvilket forstaas av, at padden, som ikke har den lovbefalte alder, holdes tilbake ved indgangen. Storken synes ikke helt utilfreds over at maatte intervensere her. Forøvrig blir de fleste besøkende anmodet om at passe paa sine haler. Det er forbudt at æte hverandre under turen, og strudsene maa ikke lægge egg for de har forlatt banen.

En syvsovers oplevelser.

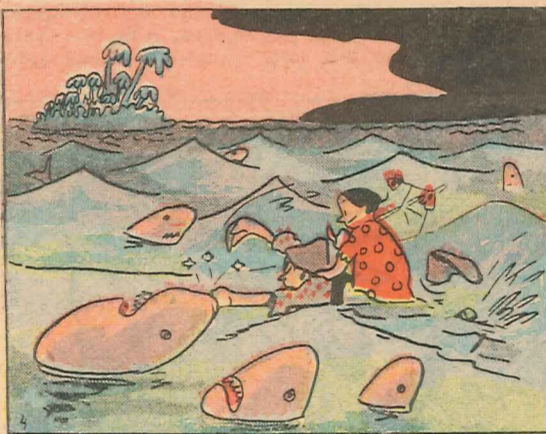
1. Peter og hans brødre har sig en flaaete lavet, seiler bort fra mor og far, ut paa verdenshavet.

2. Tordenskyen drager frem, bølgerne er høie, nu de ønsker helst sig hjem, meget ondt de døie.

3. Lynet slaar i flaaeten ned, splitter den i stumper; Peter og de andre med ned i havet dumper.

4. Peter og hans brødre Kai følges ad som venner, medens havets stygge hai viser ad dem tænder.

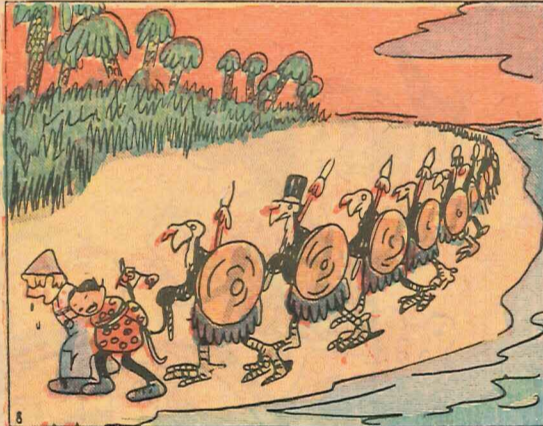
5. De paa stranden, glad i hu, deres lykke priser, aner ikke, at der nu fare ny sig viser.

6. Lille Kai opdager først fiendens fæle skare, Peter vil, for han er størst, broderen forsvarer.

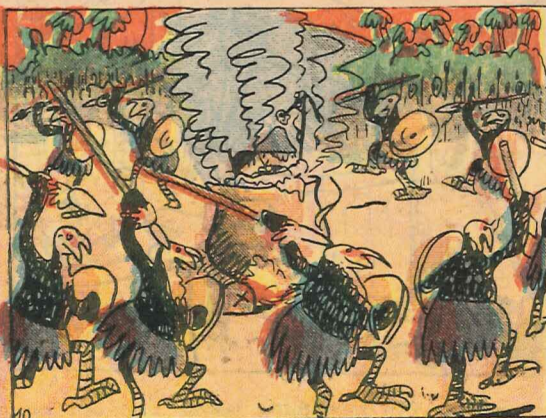
7. Kampen raser, grum og vred, Kai bak Peter danser, men hvad hjælper tapperhet imot skjold og lanser?

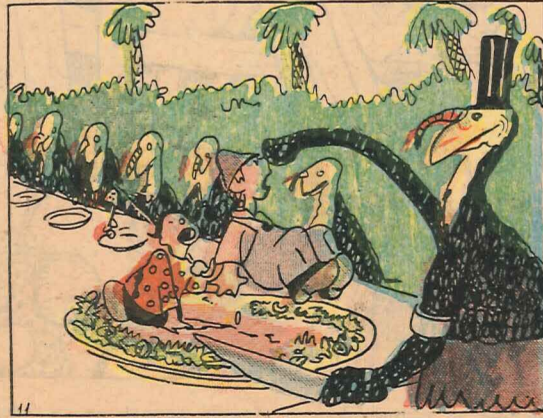
8. Her vi ser dem føres bort, mens i rækker lange fienderne til deres tort synger seierssange.

9. Gryten over ilden staaer, fyldt med krydderier, de kun nødig i den gaar, for de vet det svier.

10. Nu tilende er det togt, som de vilde gjøre; de i gryten bliver kogt og er næsten more.

11. Gjesterne med sullen land sig til bordet skynder, Kai og Peter rettes an, taffelet begynder.

12. Nu han hører en som ler midt i fælen fare Peter — vaakner op og ser, at han drømte bare.

13. Se, moralen det er den, som du nu skal høre, saa kan du, min kjære ven, videre den føre.

14. Vær ei en syvsovergul, selv om dynen luner, for saa blir du nok tilslut spist op av kalkuner.

De to prinser.

Av Gerald Villiers-Stuart.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

Det var en deilig vaaraften, og dens skjønhel gjorde et saa dypt indtryk paa den unge Geoffrey Winwood, at han, efterat ha steget ned av en motoromnibus ved indgangen til Hyde Park i London, stillet sig under en løgt for at skrive ned i sin notisbok. Han utmalte sit skjønhetsindtryk med stor utførlighet, for han var endnu ikke forelsket og skjænket derfor denne slags skjønheter hele sin beundring og begeistring. Dertil kom, at han var opfyldt av ærgjerrige kunstnerdrømme, og hans optegnelser var ogsaa bestemt til at skulle utvikle hans kunstnerevner.

„Der var en let taake, gjennom hvilken lys-skjæret fra løgterne sivet op mot det røde skjær, der alltid hvælver sig over storbyerne med sine myriader av smaa lys. Mot denne let rødfarvede himmel tegnet fletverket av træernes grener, som den opstigende vaarsaft endnu ikke hadde skjænket andet end bristende knopper, sig som et fantastisk broderimønster eller som væven av en kjæmpemæssig edderkop eller som indfiltrede skjæbnetraader bestemt for de menneskelige væsener, der som bevægelige silhouetter rørte sig i den aandeagtige midnatstaake under det røde lys-skjærs tronhimmel.“

Den unge Winwood tilbragte sine dage paa et sakkførerkontor og sine aftener med bestræbelser efter at slippe bort fra dette kontor, ikke ved den nogenlunde sikre chance som en forfremmelse kunde by ham i en temmelig fjern fremtid, men ved resultatet av en overmenneskelig anstrengelse — ved det, som var hans store ærgjerrighet. Denne store ærgjerrighet var ganske vist en overmaade usikker chance; for Winwood higet efter at bli en anerkjendt forfatter — litterær og dramatisk. Kanske han hadde nogen betingelser for at kunne naa dette maal; for han var en ildfull karakter, som med anspændelse av alle sine evner styrte like mot maalet. Han søkte ikke at naa dette ved at la haaret vokse langt og gaa omkring med et dypsindig uttryk og himmelvendte øine; nei, han visste godt, at enhver leilighet som tilbød sig til fremme av hans øiemed maatte gripes og benyttes. Kanske han aldrig vilde faa bruk for dette indtryk av Hyde Park paa en vakker vaaraften; men i den omstændighet fandt han ingen grund til at fritta sig selv for den uleilighet at skrive ned indtrykket i sin notisbok. Han skrev og skrev utførlig, og tutehornene fra de elektriske privatautomobiler, der med sit vakre indhold rullet ind i Grosvenor Street paa vei til Benjamin Blooms bal paa Belgrave Square; forstyrret ham ikke i mindste maate. Ogsaa han var paa vei til Benjamin Blooms bal; men det kunde man ganske vist aldeles ikke se paa ham, og Benjamin Bloom var da ogsaa ganske uvidende derom.

Det kunde ikke ses paa ham; for paa hodet hadde den unge mand en gammel sportslue og hans ytterfrak var temmelig luvslitt. Mr. Bloom ante intet om at han vilde faa ham som gjest; for han hadde ikke sendt ham et av sine store og tykke invitationskort, som hans øvrige gjester var blitt beæret med, og hvis ikke Benjamin Bloom hadde utbasunert sin gjestfrihet i aviserne, saa kunde den unge Geoffrey ikke ha benyttet sig av den; for han hadde ikke den fornøielse at kjende mr. Bloom.

Den omstændighet, at der intet bekjendtskap var mellom den amerikanske millionær og den

engelske kontorist, var ogsaa grunden til den noget ekscentriske maate, hvorpaa den unge mand holdt sit indtog paa Belgrave Square.

En stund stod han blandt den lille flok tilskuere, som hadde stillet sig like utenfor det røde teppe under den store markise — teppet var skarlagensrødt, fordi der kanskje vilde komme en kongelig person. Winwood iagttok likesom de andre privatkjøretøierne og taxamotorerne, som satte sine passagerer av paa det røde teppe; men mens de øvrige tilskuere var optat av damernes dragter, deres juveler og vakre ansigter samt av at tænke sig den mulighet, at de kanskje stod og saa paa herteruger og hertuginder brydde Winwood sig bare om at studere maaten, hvorpaa en taxamotor læsset sine passagerer av ved et bal.

Da hans kjendskap hertil var blitt tilstrækkelig grundig, fjernet han sig fra tilskuerne og stillet sig over paa den anden side av gaten, hvorfra han nøie undersøkte kjøretøiernes indhold. De fleste av dem var private, og de kunde ikke være ham til nogen nytte, eller ogsaa var det taxamotorer som befordret en enkelt standsmessig herre eller dame, og dem kunde han heller ikke bruke. Men endelig kom der en taxamotor, hvori der sat to damer som strakte sig makelig paa baksætet, mens en herre sat krumbøiet paa den plads de levnet.

Geoffrey Winwood rev av sig sin lue, puttlet den i lommen paa sin ytterfrak, hvorpaa han med en hurtig bevægelse, som forraadte flere generalprover, avførte sig sidstnevnte klædningsstykke. Den krumbøiede herre rettet sig og steg ut paa fortauet for at betale kusken; den ene dame var kommet ut og stod paa skarlagens-teppet, og den anden skulde til at stige ned, da den unge Winwood rev op vogn døren som vendte ut mot gaten og passerte ind gennem vognen og ut paa den anden side. Tjeneren, hvis hverv det var at lukke kjøretøiernes dører op, betraktet med meget forbausede øine denne uventede person som fulgte like efter de to damer opover det røde teppe. Herren, som var ifølge med de to damer, sendte et meget ærgerlig blik efter den kavaler, som hadde trængt sig ind mellom dem og ham, og formodet, at denne paastrængende gjest var kommet spaserende til stedet og hadde banet sig vei gjennom tilskuerskaren, mens tilskuerne betraktet den lille gruppe paa fire personer som bevæget sig opover teppet, og gjettet paa om det var hertuger og hertuginder eller bare baroner og baronesser. Manden, som hadde den opgave at mænstre de ankommende gjester, følte sig betrygget ved den elegance som de tre av disse utfoldet, og som efter hans mening gav tilstrækkelig garanti for den fjerde, selv om dennes leiede dragt forekom litt støtende. Derimot blev den tjener, til hvem Winwood var nødt til at betro sin luvslitte ytterfrak, ikke saa litet mistænksom; men han var ikke betalt for at skulle passe paa, og derfor nøiet han sig med at kaste et meget foragtelig blik paa nævnte klædningsstykke og behandlet det uten spor av forsigtighet.

Benjamin Bloom hadde kjøpt eiendommen paa Belgrave Square av en hertug, hvis pengesaker var kommet i uorden. Det var et meget pent og anselig hus, og fra den rummelige, med søiler forsynte forhal førte store, brede trapper op til de større mottagelsesværelser. Det var netop et saadant hus som den ærgjerrige, unge forfatter trængte til noiere at studere for at kunne

lægge den rette lokalfarve over det skuespil, han arbeidet paa.

Balsalen befandt sig ved siden av vinterhaven i første etage, og mot den rettet den unge Winwood sine skritt. Her stod mange unge herrer og lænet sig opover væggen, og Winwood sluttet sig til dem. Han ønsket at iagttta, og de ønsket at bli iagttat. Det var en velvalgt, strategisk stilling; for hans leiede dragt tok sig bedre ut set forfra end bakfra, og desuten skjultes han næsten helt av de dansende, som leende og pratende stadig passerte forbi i faa centimeters avstand fra hans leiede skjortebryst.

Han tok sig egentlig riktig godt ut, som han stod der; det var ikke frit for, at der var noget fornemt over ham. Han var som en tændt lampe — hans tiltrækning var utstraalende. Mange av de spinkle unge herrer som prydet væggen var penere forarbeidede lamper; men nogen av dem var aldrig blitt tændt, og i andre var oljen brændt ut.

Winwood hadde en pen holdning, et tykt, litt kruset brunt haar, og de graa øine var meget giansfulde og lyste av liv. Han kunde godt ha tilbragt hele natten lænende sig op mot balsalvæggen, uten at nogen hadde betraktet ham med mistanke; men da han var en opdagernatur, forlot han snart sin strategiske stilling for at gaa videre omkring i huset. Undertiden stanset han ved samtalende smaagrupper for at iagttta de samtalendes manerer og lytte til deres replikkbehandling, ja, han nedskrev endog smaa notiser herom i sin notisbok. Men da der var gaat en liten stund, begyndte en spæd, velklædt person at følge ham, hvor han gik.

Benjamin Bloom var en av disse amerikanske millionærer, som trusterne likefrem hadde paa tvunget sin rigdom. Staalforretningen, som hans far hadde oparbeidet og efterlatt ham, var sterkt paa vei til at bli insolvent under sønnens svake hender, da den til en enorm pris blev opslukt av en frelsende trust. Han hørte endvidere til de sjelden forekommende amerikanere som besad social ærgjerrighet, og han hadde utvandret til London for at tilfredsstille denne. Flora, hans yngste, ugifte datter, hadde ikke sociale ambitioner; derimot var hun romantisk anlagt og hadde lyst til eventyr. Hendes fars forsøk paa at trænge ind i Londons selskapsliv forekom hende at være noget av et eventyr, og av den grund hadde hun intet imot det.

Benjamin Bloom var en liten mand med graat haar, stundesløs og mistænksom. Dertil var han for at benytte hans eget uttryk: „Et offer for en hjertesygdom“ — enhver uforutset sindsbevægelse fik hans hjerteslag til at fare i galop. Men dette martyrium lindredes bedst ved at han tok tre draaper av en liten flaske, som han alltid bar i sin vestlomme, og derefter tilbragte ti minutter i halvt liggende stilling.

Hans mistanke kunde vækkes paa forskjellig maate: Folk kunde gjøre forsøk paa at tilegne sig hans penger; men mot denne fare hadde han væbnet sig med en likesaa mistænksom sekretær. Endvidere kunde folk undervurdere hans betydning. Imot denne fare væbnet han sig ved en meget værdig fremtræden og et høvent væsen. Og endelig kunde folk indfinde sig uindbudt ved hans selskaper „og spise likesaa godt som om de var blitt invitert“, og imot denne fare hadde han væbnet sig med en dektiv, som ikke var nogen anden end den lille, spæde herre, der med stor mistænksomhet fulgte alle Geoffrey Winwoods bevægelser.

Benjamin Bloom hadde læst i aviserne, at det i London vrimit med den slags snyltegjester, og skulde en saadan faa adgang til ham, saa vilde han jo ikke alene gjøre sig fordel paa

hans bekostning, men ogsaa krænke hans værdighet. Derfor skulde de ogsaa komme til at angre bittert paa det, hvis de snek sig ind hos ham.

Da der til denne aften's bal kunde ventes en kongelig person, fandt mr. Bloom, at der maatte passes særlig godt paa. Hvis hans kongelige høiheet ikke kom, vilde mr. Blooms tro paa menneskelig taknemlighet lide et slemt skaar og hans agtelse for det engelske aristokrati dale dypt. Hadde han ikke tilstaaet den unge lord Eppsmoor av de hvite husarer adgang til sin dyrehave paa den stiltiende betingelse, at han overtalte sin medofficer prins Adalbert av Kent til at komme tilstede ved ballet paa Belgrave Square!

Detektiven var ikke særlig ivrig efter at risikere sin reputation ved altfor mange formodninger om uindbudne gjester; men paa den anden side maatte han dog utrette litt for sine penger, og han ansaa Geoffrey Winwood i sin leiede festdragt for et ganske sikkert bytte. Efter nogen tids forløp saa Winwood derfor til sin rædsel, at den herre, som trolig hadde fulgt ham i den sidste times tid, nu gjorde mr. Bloom opmerksom paa ham.

Winwood befandt sig dengang alene i et litet værelse, som var helliget orientalsk kunst og kuriositeter. De personer som ikke deltok i dansen hadde forlatt de forskjellige sideværelser og nærmet sig balsalen, fordi orkestret hadde begyndt at spille op til en meget moderne dans. Winwood saa gjennom døraapningen, at detektiven vekslet ord med mr. Bloom. Flugt var ikke mulig. Mr. Bloom nærmet sig sterkt angrepslysten.

„Tillat mig at spørre Dem, min herre, om De har mottatt et invitationskort til dette selskap?“ spurte mr. Bloom med truende kulde og ro.

„Nei,“ svarte unge Winwood og avventet mer nysgjerrig end ængstelig følgen av dette enstavelsesord. Ifølge lang vane takserte han ved sig selv sin motparts karakter og ventet spændt paa hvilken taleform hans vrede vilde benytte sig av.

Amerikanere er mer veltalende i vrede end englændere, og mr. Bloom var usedvanlig veltalende. Han gav overfor den uheldige yngling luft for alle de haanende og saarende uttrykk, som han i forveien hadde oplagret til benyttelse i tilfælde av at hans gjestfrihet skulde bli misbrukt, og han tilsatte den ærgrelsens gift som pinte hans sind, fordi prins Adalbert av Kent ikke var kommet.

Winwood var av meget god familie. Hans far hadde været officer ved et fint dragonregiment; men officerslivet og stor letsindighet i pengesaker hadde opslukt hans formue. Han blev dræpt i et slag og efterlot sin enke og unge søn i trange kaar. Winwood hadde ikke tat sig saa nær av dette; for han hadde jo fattet den beslutning at kravle tilveirs igjen paa samfundsstigen. Vel var han ingeniør snobbet; men da Benjamin Bloom vedblev at traktere ham med tillægsord, som bare til nød kunde anvendes overfor en lakei, blev hans sovende standsstolthet dog vækket. Han saa nu ikke længer sig selv som helten i et morsomt eventyr. Han saa sig som en snyltegjest, der hadde trængt sig ind paa et sted hvor han ikke var velkommen — ind hos en mand, som han bare kunde betrakte som staaende under sig i social rang; for mr. Blooms tynde fernis av dannelse var fordampet under hans hidsighet.

Unge Winwoods øine fik et uttrykk av smerte og ydmygelse. Det var meget uttrykksfulde øine, og de sindsbevægelser som de avspeilet læstes tydelig av den eneste tilskuere til dette optrin.

Tilskueren var en ung pike, som saa de to mænd indrammet i døraapningen, likesom man ser et par skuespillere paa en skueplads. Hun var egentlig ikke vakker, denne unge pike; men hun hadde et interessant ansigt, og et visst uttrykk av humør i de livlige øine maatte vække oppmerksomhet hos enhver der saa hende før-

ste gang. Det var et ansigt som ustanselig betrodde sig selv smaa morsomheter, og resultatet herav var en understrøm av smil, som dog aldrig kom helt op til overflaten. Ansigtet var temmelig blekt, men blekheten klædte hende, og i forbindelse med det mørke haar ledet det tanken hen paa Sevilla, røde roser og gitarer.

Hun iagttok saa længe smerten i den unge mands øine, at hun tilsidst ikke kunde holde det ut lenger, og efterat ha tilbaketrængt et smil fuldt av skjelmeri, gik hun hurtig ind til de to herrer og neiet dypt for den unge Winwood.

„Deres kongelige høiheet gjorde os allikevel tilsidst den ære? Hvor det er venlig av Deres

„Deres kongelige høiheet kom allikevel!“

kongelige høiheet!“ sa hun med meget hoi og meget indsmigrende stemme.

Den unge sakførerkontorist i den uheldige situation saa hendes neien og hørte hendes ord, men kunde ikke tro paa dem. Det var som om de var endel av en drøm, som pludselig var kommet over ham, eller ogsaa maatte den vrede mand som hadde brukt saadanne fæle uttrykk mot ham ha gjennemboret ham, uten at han riktig hadde merket det, og dette var altsaa et slags febersyner.

Dette henrivende væsen — for slik forekom hun den unge Winwood, som de væsener alltid gjør, hvis sympatiske sjæl vi skimter — hadde beiet sig dypt for ham og tiltalt ham, som bare prinser blir tiltalt. Han kunde høre sin egen stemme som fra lang avstand svare hende: „Ja, endelig er jeg kommet hit!“ og i det samme saa han en liten ældre herre foran ham likesom synke iknæ.

Det var som om en damphammer med fuld, ubarmhjertig kraft hadde rammet Benjamin T. Bloom midt under utfoldelsen av hans geniale veltalenhet — rammet ham, saa at han folte sig slaat fuldstændig flat. Han forsøkte at bukke

likesaa dypt som hans datter hadde neiet; for den unge pike var naturligvis hans skøieragtige datter; men nu begyndte hans hjerte at banke, og han kunde bare fremstamme: „Kongelige høiheet! Aa, himmel! Mine draaper!“ hvorpaa han flygtet i retning av sit værelse med dødsangsten præget i sit ansigt. Han tok sine draaper, indtok en liggende stilling, men at tenke sig om vaaget han ikke.

„Naturligvis er det skammelig gjort,“ hørte unge Winwood den henrivende stemme si med strenghet — „saaledes at indfinde sig i et selskap uten at være invitert, foruten at det er meget taapelig. Saadanne selskaper er alt andet end morsomme, og saa har De ovenikjøpet

faat mig til at gjøre noget frygtelig, ja, noget aldeles utilgivelig. Far vil aldrig i verden tilgi mig det. Aa, hvorfor fik De mig ogsaa til at ønske, at jeg kunde redde Dem?“ Men nu saa den unge pike at den unge mand var bedrøvet, og hun blev blidere stemt. „De maa vel ha hat en grund til at komme — ja, det er jeg ganske sikker paa. Kom med herhen og sæt Dem ned“ — hun pekte bort paa en orientalsk divan — „og fortæl mig litt om det.“

„Jeg — jeg kan aldrig takke Dem, nok. Jeg formoder at De er miss Bloom?“

Den unge pike nikket.

„Ja, Flora Bloom. Jeg ønsker ikke at De skal takke mig,“ taknemligheten i den unge mands øine gjorde ogsaa hans ord overflødige. „Men jeg vil gjerne ha en forklaring.“

„Ja, det var hvad Deres stand vilde kalde pøbelagtig gjort; men jeg hører ogsaa for øieblikket til de lavere lag.“

„Aa, hvorfor tale om stand? Min bedstefar — men det vilde jeg ikke vaage at si i min fars nærvær — var grovsmed. Hans pande var bedækket av ærlig — hm transpiration?“

„Hvad er forskjellen? De er, hvor De er; jeg er, hvor jeg er. Min bedstefar var baronet. Jeg er sakførerkontorist med en gage av tredivetshilling om uken, og jeg bor paa et kvistværelse i forstaden.“

„Hvor interessant! Og De synes at disse selskaper er morsomme? Er det Deres vane —“

„Nei, miss Bloom, det er det ikke. Som jeg har sagt, saa var det uforskammet gjort slik at trønge mig ind her.“ Der kom noget trodsig over hans stemme. „Men naar man ser en chance til at kravle op av mudderet tilbake til de omgivelser, ens forældre bevæget sig i, tror De saa at det er saa let at motstaa fristelsen? Og hertil kommer en anden ting. Jeg skriver paa et skuespil og en novelle, og det er nødvendig at jeg faar nogen kjendskap til saadanne interiører som disse her. Hvorledes kan jeg skrive om ting som jeg aldrig har set? Hvorfor skulde mit eneste haab om at stige opover tas fra mig, bare fordi jeg ikke kjendte andet

til verden end hvad jeg kan se i min egen snævre og tarvelige kreds? Naturligvis kunde jeg skrive skuespil og noveller fra min egen verden; men hvem bryr sig om at se og læse saadanne, naar undtages nogen faa kritikere og enkelte kjendere, som ønsker noget nyt? Jeg bryr mig ikke om ros; det jeg trænger er penge. Jeg vet at jeg kan skrive. Jeg er næsten rede til at begaa et mord for at kunne faa, hvad jeg skal bruke!" Geoffrey Winwood var likefrem en vakker mand, naar han saa rigtig utfordrende og trodsig ut.

Den unge pikes øine straalte av interesse.

"De er altsaa kommet hit ene og alene fordi De vil sætte vort selskap ind i et skuespil?"

Winwood nikket. Han vilde ikke tale; for han vilde helst vedbli at høre hendes stemme.

"Men det er jo likefrem romantisk!" vedblev den unge pike. "Det er det mest interessante som endnu er hændt mig. Fortæl mig noget om Deres skuespil. Aa, gjør mig den glæde! Det er saa interessant — netop noget saadant som morer mig."

Næsten enhver kan faa en begyndende skuespilforfatter til at fortælle om sit verk, og naar den interesserte part er en ung tiltrækkende og begeistret pike, vilde selv en forhærdet gammel dramatikker avsløre sin plan. Winwood trodde likesaa fast paa sit skuespil, som han trodde paa sin mor, og han trodde likesaa fast paa at han hadde evner til at skrive det. Han hadde tilbragt en ferie med at gaa paa turné med et skuespillerselskap, han hadde brukt alle de penger han kunde undvære til at gaa i teatret for; han hadde studert dialoger, naarsomhelst han hørte to mennesker tale sammen. Han hadde fundet en udmerket idé til et skuespil, og han holdt paa at forme idéen til en novelle, som han saa igjen vilde omarbeide til scenen.

All dette fortalte han miss Bloom; han betrodde hende sin ærgjerrighet, fortalte om hvor langt han var kommet og hvor meget han endnu hadde tilbake, og han rev hende mer og mer med; for hans veltalenhet blev større og større. Hun glemte selskapet, og hun glemte sine danse. Hendes liv hadde været alt andet end frit og utvungent, og ofte hadde hun ønsket at gjøre oprør; for hun længtet inderlig efter livets realiteter. Nu hadde hun uventet mott en saadan realitet i skikkelse av en snyltegjest og hans store ærgjerrighet.

Men det er sandt — vi maa ikke glemme mr. Bloom. Da han hadde holdt sig i den liggende stilling i omtrent tyve minutter og syntes, at draaperne nu hadde gjort den forønskede virkning, vendte han tilbake for at jagtta prins Adalbert paa avstand. Han vaaget ikke at komme ham altfor nær — det vilde hans hjerte ikke ha kunnet døie — men han haabet at hans datter nu hadde gjort hans gyselige bommert god igjen. Det hadde hun. Mr. Bloom sa til sig selv, at han altid hadde visst at Flora besad store selskabelige talenter. Vel var hun ikke saa pen som hans ældste datter; men der var noget mer indtagende ved hende. Prinsen hadde ikke alene tilgitt — han hadde ganske glemt. Mr. Bloom hadde aldrig set et saadant uttrykk av filbedelse som det, hvormed prinsen saa paa Flora. Var det mulig, at han ved det første møte var blitt saa forelsket i lille Flora? Mr. Bloom listet sig bort fra dette idylliske optrin — i tankerne givende sin velsignelse til sin fyrstelige svigersøn. Ogsaa han hadde betraadt eventyrets land.

Men for mr. Bloom laa det ikke at forbli her ret længe av gangen. Han kom pludselig til at huske paa, at hvis unge mænd ikke hadde den avskyelige vane at indfinde sig i selskaper uten at være invitert, saa vilde han ikke ha faat leilighet til at begaa den sørgelige bommert, og han vilde nu ha staat paa en fortroft med en prins istedetfor at gaa om som fredløs i sit eget selskap. Han sa endvidere til sig selv, at hvis han nu opdaget en saadan snyltegjest, saa skulde han ikke dø i synden. Han begyndte straks at samle et nyt oplag av skjeldsord sammen for at ha dem paa rede haand.

hvis han skulde træffe en saadan bedrager, og han var fuldt optat herav, da hans opmerksomhet blev tiltrukket av en ung mand, hvis opførsel var meget mistænkelig. Mr. Bloom saa denne yngling smutte ind i et litet kabinet og se sig tilbake, om der var nogen som la merke til det. Da han hadde overbevist sig om at han var ubemerket, satte han sig ned ved et pent, gammelt skrivebord i empirestil, valgte sig et ark av mr. Blooms med monogram forsynte fine brevpapir og begyndte at kradse noget ned paa det.

Mr. Bloom opfanget som ved et lynglimt situationen — dette var ganske utvilsomt en snyltegjest. For at skaffe sig anseelse under falsk paaskud skrev han under adresse: Belgrave Square. Efter mr. Blooms opfatning talte den skrivendes dragt ogsaa imot ham — især var hans linnede altfor overdreven fint og lægget, naar man sammenlignet det med prins Adalberts.

Mr. Bloom nærmet sig med et ildevarslende uttrykk.

"Sir," begyndte han, holdende tilbake sin vrede, indtil han hadde avtvinget gjesten den ventede tilstaaelse, "maa jeg tillate mig at spørre om De har faat kort til dette selskap?"

Den unge mand ved skrivebordet vendte sig om. Han saa meget forbauset ut, som om han ikke rigtig kunde tro sine egne ører.

"Kort?" sa han temmelig forvirret — "nei, det har jeg rigtignok ikke."

"Maa jeg saa spørre Dem, hvorfor De har indfundet Dem i selskapet?" Mr. Bloom holdt sig endnu rolig; men det var med stor anstrenghelse.

Den unge mand reiste sig fra skrivebordet og brettet brevet, som han hadde skrevet, sammen. Han saa paa mr. Bloom med stor interesse.

"Ja, nu naar jeg kommer til at tænke nøiere over det," svarte han og strøk tankefuld sin tynde, lyse bart, "saa maa jeg tilstaa, at jeg vet det egentlig ikke."

"Naa, saa De vet det egentlig ikke," gjentok mr. Bloom meget sarkastisk.

"Nei, hvorfor gaar man egentlig til disse kjedelige sammenkomster istedetfor at gaa i sin seng?" sa ynglingen eftertænksomt. "Men Kokoa gjorde et saadant væsen av dette her. Nu husker jeg det. Jo, det var min ven Kokoa."

Mr. Blooms vrede var paa kokepunktet. Ja, hvor forskjellig var dog ikke dennes opførsel fra prins Adalberts. Han var uskyldig og kunde med god grund være blitt meget fornærmet og ha svaret i overensstemmelse hermed, og dog sa han slet intet, mens denne uforskammede snyltegjest, som ovenikjøpet hadde forgrepet sig paa hans private brevpapir, søkte at slaa det hele hen som noget ganske likegyldig ved sit snak om Kokoa.

Igjen aapnet mr. Bloom sin vredes ventiler, og hans vrede steg hurtig til raseri ved at se det fornøiede uttrykk i den unge mands ansigt. Jo vildere mr. Bloom raste, des mer interessert blev hans tilhører. Han syntes at fryde sig over situationen, og et par ganger lo han likefrem hjertelig.

"Naa, dette her er oisynlig ikke noget sted for mig, derfor gaar jeg nu." Men som om han pludselig kom i tanker om noget, rakte han mr. Bloom det brev han hadde skrevet, og sa i en meget bestemt, befalende tone: "Vær saa god at sørge for at major Dennistone — det er min adjutant, ved De — faar dette, naar han kommer. Saken er, at jeg har listet mig fra ham iaften; men muligens leter han efter mig her. Jeg haaber han maa faa likesaa megen fornøielse av det, som jeg har hat, Godnat!"

Prins Adalbert fik sit yttertøi og slap bort fra mr. Blooms forhal, akkurat fem minutter før hans adjutant kom.

Læsere har kanskje i humoristiske blade set billeder av hundeslagsmaal fremstillet som en eneste hvirvel av lemmer og haar. Kunde man ha set et billede av mr. Blooms sind i det øieblik, prins Adalbert forlot hans værelse, saa vilde det ha set omtrent slik ut.

Var der da to prinser paa hans bal — hadde kanskje hele den kongelige familie sat hverandre stevne hos ham, og skulde han insultere dem den ene efter den anden?

I det samme kom kjeldermesteren, som saa meget forstyrret ut, ilende bort til mr. Bloom, og han blev fulgt av en panderynkende herre, som hadde et meget militært snit.

"Aa, sir," hvisket kjeldermesteren, "der er hændt noget rent forfærdelig. Prinsen er tilstede her, og der er ingen som har tat imot ham!"

"Jasaa, det var virkelig meget uheldig!" mumlet mr. Bloom mørkt, idet han husket mottagelsens art. Derefter trak kjeldermesteren sig tilbake.

"Er De mr. Benjamin Bloom?" spurte major Dennistone kort, og da mr. Bloom hadde svart bekræftende, vedblev han: "Da maa jeg si Dem, sir, at De har tat saken paa en merkelig maate — en meget merkelig maate. Jeg hører, at prins Adalbert av Kent er kommet. Jeg er hans adjutant."

"Prinsen har været her; han bad mig gi Dem dette brev —" Major Dennistone likefrem snappet det ut av haanden paa mr. Bloom. "Den anden prins —"

"Hvilken anden prins maa jeg spørre?" spurte adjutanten med truende røst.

"Den første som kom, den —"

"Umulig, sir. Enten har De kikket litt for dypt i glasset, eller man har ført Dem bak lyset! Jeg vet, hvor ethvert medlem av det kongelige hus opholder sig iaften med undtagelse — hm —" han brettet brevet ut — "av prins Adalbert av Kent, og han har været her."

"Ja, men min datter —"

"Godnat, sir. Vil De følge mit raad, saa henvend Dem til politiet." Med disse ord fjernet major Dennistone sig.

Langt om længe lyktes det mr. Bloom at finde sin datter. Hun saa meget lykkelig og oprømt ut.

"Hvor er prinsen?" spurte han; han hadde endnu et litet svakt haab om at adjutanten hadde tat feil.

"Hvilken prins?" spurte Flora aandsfraværende, for hendes sind var fuldt optat av den unge forfatter og hans drama.

Mr. Blooms hjerte begyndte at banke.

"Ham som du kaldte: Deres kongelige høiheet — ham, som du sat og underholdt, Gud vet hvor længe, inde i det orientalske værelse."

Flora slog op en haanlig latter.

"Naa ham! Aa, det var jo bare en eventyrprins! Du var saa haard mot den stakkars, unge mand, og selv om han var kommet uten at være invitert —"

"Mine draaper! Mine draaper!" Mr. Bloom flygtet bort til et sted hvor han kunde komme til at indta en liggende stilling.

Hvis denne fortælling skulde være lang og utførlig, saa var der nok at berette om endnu: Om de forhaabninger og ængstelser og den tvil og spænding, der likesom kurverne paa et feberkart markerte forløpet av Geoffrey Winwoods drama. Av hver tre tusen dramaer som skrives er der et som slaar rigtig an, og Geoffrey Winwoods var et av dem. Hvor meget han skyldte Flora Bloom, hendes tro paa ham, hendes begeistring og — jeg kan jo likesaa godt si det — hendes tilstaaelse av at hun elsket ham — kan jeg ikke bestemt avgjøre. Det er heller ikke nødvendig; for bak alt det en mand utretter, staar der næsten altid en kvindes kjærlighet. Lønnen til forfatteren av det ene av de tre tusen dramaer er meget stor, og Winwoods var stor nok til at han kunde gifte sig med sin eventyrprinsesse, uten at det kunde sies at han tok hende for pengenes skyld.

HVAD DER INTERESSERER DAMERNE

Modeberetning.

De vide skjørters gjenkomst har medført flere andre modeændringer, især for ærmernes vedkommende. Selv om kimonoærmet og det glatte skulderærme nok ikke er forsvundet helt, fremtræder de nye modellens ærmer i en sterkt forandret form. Med undren ser man, at de enten er forsynet med smaa puffer, som sættes rynket i ærmegapet, eller med temmelig vide skjorteærmer, som avsluttes med høje glatte mansjetter. Men det er jo egentlig ganske naturligt, at skjortenes store vidde nedentil kræver en større bredde over skuldrene, for at tilveiebringe en dragt, hvori der er baade legning og harmoni. Paa bluser og elegante silkekjoler ses enten bare vide pufærmer, der enten heftes op hist og her eller knyttes om med baand, som de gamle ridderærmer. De bløte stoffer som brukes, gjør at disse ærmer ikke ser klodset ut.

Ærmerne er altsaa det væsentligste som de sidste moder bringer noget nyt av.

Skjørtene brukes mest rundskaarne og utstyres med garneringer, rücher og fine, smale plisséer. Det lar sig ikke negte, at det ofte minder meget om krinolinekjolerne, og for at faa dem til at staa ut syr man virer, snorer eller tynde fiskeben enten i selve skjørtet eller i foret. Dette gjælder dog nærmest bal- og selskapskjoler: til gate- og dragtbruk vil mer enkle, praktiske faconer være at foretrække.

Underbluser av tyl og spencerbluser av taft, voile eller krepstof brukes overmaade meget; en saadan ny model viser bill. 2 og 3.

Kjolelivene og jakkerne blir mer og mer tætslutende. Saaledes viser bill. 6 en moderne engelsk tailor-made-jakke, sammensat av 13 dele. Som alle glatsittende liv og jakker kræver de pent arbeide og en god figur, som heller bør være for fyldig end for mager. Denne jakke er derfor meget klædelig for fyldigere damer. Moderne er nu igjen i det hele gunstige for de mer korpulente, hvis de bare vogter sig for de altfor korte skjorter.

Nr. 1. Brudekjole med skulderlukning og med fast slæp. Modelkjolen er sydd av hvitt silketoi, men alle bløte, dobbeltbrede stoffer, som for eksempel fin uldkrep, kan benyttes til det. Ved den klædelige halsutringning anbringes 4 kileformede possementfigurer av meget fine, hvite silkesnorer, og man kan yderligere forskjønne dem ved at fylde de enkelte broderifigurer med plattsom av hvit silke. Alle 4 figurer skal være like, og der anbringes en foran, en bak og en paa hver skulder. Kjolen trækkes over hodet, knappes bare paa den ene skulder med trykknapper, og ytterkantene kantes med fine snorer. De smale beltestriper lægges overkors ved sidesømmene og syes fast her. Foran gjøres de fast ved snorløkker paa kjolens brede, forreste dobbeltlæg, og der anbringes knapper efter billedet. En haandsydd fald avslutter kjolens nederste kant, som er 3 meter vid, og ærmet, som pyntes med en hulfaldsbord, forsynes med temmelig brede hændlinninger samt haandkapper og lukkes med trykknapper. I størrelse 48 er slæpet 125 cm. langt, regnet fra bellet: uten og med slæp kan kjolen syes i kulørt til mindre selskaper.

Brudekjolen har et udmerket snit, falder i bløte, pene folder og er aldeles fri for de nye moders øverdrivelse.

Der brukes til størr. 48 ca. $3\frac{3}{4}$ m. stof av 120 cm.s bredde og 4 broderifigurer i kileform.

(Tilkliippede snitmønstre 25 øre.)

Nr. 2 og 3. Tylsbluse, spencerbluse og skjørt av taft. Blusen syes av fin, hvit tyl og utstyres med rynker, hulfaldsborder og bedækkede kuleknapper. Den lukkes med trykknapper. Linningen avstives med virer og lages av en 6 cm. bred, ret tylstripe, som rynkes flere ganger og avsluttes med et hode. Under dette paasyes halspipen, som klippes i store buer og kantes med hulfaldsborder. Ærmet har nedentil en tilsvarende rundskaaret pip, som likeledes kantes med hulfaldsborder; man føier ærmet i ærmegapet og indskrænker dets vidde nedentil med en 4 cm. bred haandlinning. Blusen forsynes med blekrødt tylsfor i kimonofacon og ytterstof og for samles nedentil i en løpegang med strik. Et sort taftbaand, som avsluttes med 3 cm. lange løkker, heftes med løse sting om linningen og holdes sammen med ganske smaa baandremmer.

Med smale snorer kanter man spencerblusens kanter og skulderremmene, som holder rynkerne sammen. Foran forsynes blusen med trykknapper under de smaa stoffremmer, som holdes sammen med spencer. Blusens nederste kant gjenemtrækkes med strik.

Det pene klokkeskjørt syes uten for og forsynes med to hoftestykker, der syes til hverandre med kapsømmer.

Der brukes i størr. 48: Til bluserne 2 m. tyl og 1 m. taft, begge av 100 cm.s bredde. Til skjørtet $2\frac{3}{4}$ m. uldstof av 130 cm.s bredde.

(Tilkliippede snitmønstre 25 øre.)

Nr. 4 og 5. Sløret blondebluse med ærmer i ny

facon. Av meget brede blonder eller av almindelig blondetyl! syr man denne nydelige bluse og indføier enkelte blondefigurer i den. Av glat tyl syes den indsatte vest, som stikkes i biselæg efter bill., samt linningen, som sættes sammen av dobbelte tylstrimler og

7.

1.

5.

3.

2.

6.

4.

hulfaldsborder. Den nedfaldende nakkekrave syes av samme slags hvil tyl, stikkes i læg og kantes med en takket blonde.

Overblusen kan syes helt for sig og bare heftes paa. Den er av mørkeblaa voile og pyntes med hulfaldsborder, taftknapper og -snorer. Kraven, de forreste randstriper, skulderstykkerne og de høje mansjetter syes av mørkeblaa taft. Skjøtet kan baade bæres ovenpaa og under skjørtet. Blusen er svært klædelig for tykke damer, men helst uten skjørt.

Der brukes til størr. 54 ca. 2,10 m. blonde av 55 cm.s bredde, 1,40 m. voile av 110 cm.s bredde; $\frac{3}{4}$ m. taft av 50 cm.s bredde, $\frac{1}{2}$ m. tyl av 80 cm.s bredde, 60 cm. blonde av 1 cm.s bredde.

(Tilkliippede snitmønstre 25 øre.)

Nr. 6. Klædesjakke (tailor-made) i moderne engelsk snit. Av fint sort eller andet uldstof syes denne elegante jakke, som sættes sammen av 13 dele.

foruten kraven og ærmet. Den forsynes med lyst silkefor, stenkulsknapper og stikninger.

Der brukes ca. $3\frac{1}{4}$ m. stof av 130 cm.s bredde, 6 m. silkefor av 60 cm.s bredde.

(Tilkliippede snitmønstre 25 øre.)

Nr. 7. Fløielskaape med tunger for piker paa 8-10 aar. Det brede hoftebelte gjør dette overstykket meget fikst og klædelig. Man begrænser alle ytterkantene med tunger og kantes med smaa silkelisser og anbringer knapper og kantede knaphuller ved de forreste kanter. Bellet sættes sammen av 3, ca. 6 cm. brede striper, hvis nederste kanter tunges ut. Med

undtagelse av skjørtet fores kaapen, hvis den syes av fløiel; men hvis man benytter litt tykkere uldstof behøves der intel for.

Der medgaar til størr. 8-10 aar ca. $2\frac{1}{2}$ m. stof av 110 cm.s bredde, $1\frac{3}{4}$ m. silkefor av 60 cm.s bredde.

(Tilkliippede snitmønstre 25 øre; lev. bare i størr. 8-10 aar.)

With's Tobak
faas overalt

Musik. Skriv efter Priskurant fra
A. Th. Nilssons
Musikhandel, Norrköping. Musikinstrumenter, Strenger og Tilbehør bedst og billigst. Violiner, Guitarer, Messing-instrum., Sextetnoder, *egte* Magdeburger-Harmonikaer, Mundharmonikaer m. m.

Skriv Deres navn og adresse

tydeligt paa et 5-øres brevkort og send det til **Haalands Uhrforretning**, Stavanger A, saa vil De straks faa Dem tilsendt nævnte firmas rigt illustrerte priskurant over urer, kikkerter, elektr. loommelamper, veirhuse etc. gratis og frk.

PATENTER
VAREMERKER OG MØNSTRE

uttages og registreres i alle Lande
INTERNATIONALT PATENT-BUREAU
Ingeniør **Axel Lahn**
ETABL. 1886 13 Karl Johansgate 13 KRISTIANIA
BROCHURE med PRISLISTE paa FORLANGENDE.

Hvorfor gaar De med graat haar og ser gammel
De ved bruken av **Elixir Nobellina** kan giengi det dets naturlige farve og derved bidra til Deres foryngelse.
Nobels tekn. kem. fabrik, Apotekergaten 9, Kristiania.

Enhver, som lider af Blegtsot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Bruken af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn Neapel, Malmø. Guldmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

BJELLAND'S BOUILLON TERNINGER

Giver den kraftigste Suppe.

Faaes overalt.

Gramofoner og plater.
Norges største udvalg. Forlang katalog. Avbetaling indrømmes solide kjøpere.
Imerlund & Co. A/S.
Kristiania, Torvgaten 18.
Musik- & Fotohandel

ROSETRÆR
i de fineste ældre og nyere sorter, passende for stue eller have, forsendes franco overalt i Norge mot postopkrav eller forutbeta ing. Efter vort valg av sorter leveres:
10 stk. for kr. 4.90
25 " " " 10.25
Prisliste med plantingsanvisning sendes gratis paa forlangende.
Grudes Planteskole,
Sandnes, Jæderen.

P. A. LARSEN'S VINE

Kneipp Maltkaffe,
(Kathreiners Patent).

Hvorfor ikke bruke denne sunde Drik i hvert Hjem, naar den har saa mange Fordele?
Sund, nærende, billig.
1/2 og 1/4 Kg. Pakker 55 og 35 Øre. Brukes ublandet eller blandet med Bonnekaffe. Utmerket Drik for Barn. Spørg efter den hos Deres Kjøbmand.
Fabrik og lager: A. Christensen, Kristiania.

Frigg HAVRE
Bruk kun nymalet havre.
„Frigg“ havre er datostemplet.

„Graat Haar“
forsvinder, naar man benytter Apoth. Wolffs Haarfarve. Blond, Brun, Sort. Ægte. Uskadelig. Letvindt. Kr. 3.50 pr. Æske. Utenb. Porto 50 Ø.
Parfumeri Wolff,
Christiania.

Christiania Uldspinderi & Væveri
Postadr.: Christiania, Vareadr.: Lyngør.
modtager Uld og Uldfiller til Rivning, Karding, Spinding, Tvinding, Vævning og Beredning. Prøver meddeles, Toier og Garn sælges. — Farvning alslags besørget.

Crème Simon Beromt fransk Mærke.

Den første Rynke er den smukke Kvindes første alvorlige Sorg. Lad os derfor give hende Midlet til at befri sig for den. Det er tilstrækkeligt, at hun bruger den udmærkede „Crème Simon“, som ved at give Overhuden dens Elasticitet faar den Fold til at forsvinde, som er en trist Forløber for en hel Del andre, hvis man ikke tager sig i Agt. Fuldstændiggør man denne Skønhedsbehandling med „Poudre de riz Simon“, garanteret ren Rissnivelse, saa bevarer man sit friske Ydre højt op i en fremrykket Alder.

Nordisk Musikforretning A/S
Avd. 1
Pilestrædet 28, 11 etg., Christiania. Tlf. 16834.
Norges største specialforretning i trækspil.
Egte 'HB' Gera Trækspil
Billigste priser.
Katalog sendes gratis.

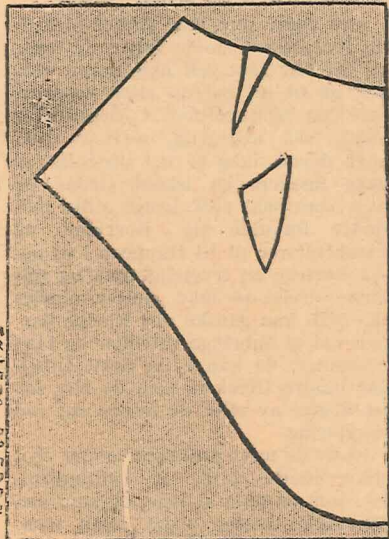
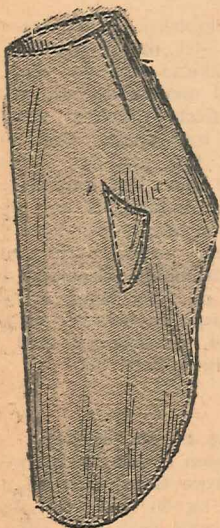

A/S Norsk Medicinsk Varehus
Akersgaten 53, Kristiania.
Barnesæper og andre medicinske sæper.
Smokker, brystglas, taateflasker, Biteringer, vaskesvamper, Gummisvamper, negleborster, Irrigatorer, spraiter i flere sorter, Blåder, underlivsbind og Damebind i flere kvaliteter.

„Allers Familie-Journal“s Sykurv

Ukentlige ti skaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med et 5-øres frimerke, til „Allers Familie-Journal“, Nedre Voldgate 5, Kristiania, og De vil pr. post porto frit motta nedenstaaende mønstre utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Toiets længe.

Forklæ til damer.

Dette meget enkle forklæ er sydd av alpaka. Det skal knappes bak. Den avrundede nederste kant er forsynt med en stikning. Paastukne lommer i begge sider. Der medgaar til st. 48 1/2 m. stof av 100 cm.s bredde.
Mønsteret bestaar av 1 del. Ved tilklippingen lægges mønsteret langs folden av det dobbelte stof.

Sykurv nr. 7

Navn

Adresse

32. bind Bilag til „Allers Familie-Journal“ Nr. 7

Den som forsøker at være stor er altid et nul.

„Jeg vil dog se, om jeg ikke kan bli noget stort,“ sa punktel. Saa blaaste det sig op og blev til et nul.

Dette er bare en liten fabel, men hvor ofte er der ikke dyp alvor i en saadan liten fabel.

Den som forsøker at være stor er alltid et nul.

Den virkelige storhet kommer alltid av sig selv, den fødes i menneskets indre. Man skal ikke stræve efter at bli stor, men være det man er, fuldt ut. Saaledes er det baade overfor det verdslige liv som overfor tros livet. Den sande storhet mener aldrig at ha naadd noget som er værdig til at kaldes stort, den ser alltid et fjeld, som forekommer den ubestigelig, taarne sig op foran sig. Nullet derimot tror at ha naadd alt hvad der kan

naas og at være kommet uendelig høit op over alle, naar det har lyktes det at bestige et muldvarpeskud.

Den som ikke skifter plads.

Vind, ild, vand og mistro gik engang paa reise sammen.

Efter en stunds forløp kom de til en korsvei, og hver av dem vilde nu følge sin egen vei og ta avsked med de andre. Men de hadde lyst til at møtes igjen, derfor vilde de avtale et tegn, hvorefter de kunde finde hverandre igjen. Ilden sa, at der hvor røken steg mot himlen, der kunde man være sikker paa at finde den; vinden bad dem se efter der hvor løvet sitret og støvet hvirvledes i veiret, der vilde den alltid være i nærheten. og vandet sa, at hvor de saa siv, der vilde den være at træffe.

**Autoriseret
Petroleumsovn
„Kosmopolit“**
varmer godt!
oser ikke!
billig i bruk!
30^{cm} sort kr. 17,50
60^{cm} sort - 25,00
Eneutsalgs en gros og
en detail.
Ingvald Nielsen,
Jernvarer&Kjøkkenutstyr
Torvgaten 4, Kristiania.

Etableret 1847.
**Allcock's
Plastre**
Verdens Mest
Udbredte Udvortes
Lægemedel.

Mod Hoste, Forkølelse og svage Lunger virker *Allcock's Plastre* saavel forebyggende som helbredende. Forebygger at Forkølelser sætter sig fast.

Gigt i Skulderen
helbredes ved Brugen af *Allcock's Plastre*. Athleter bruger dem mod stive og ømme Muskler.

Allcock's er det originale og ægte porpøse Plaster. I over 60 Aar har det været Hovedmidlet mod alle Slags Smerter. Læg det paa hvorsomhelst der føles Smerte.

Naar De trænger til en Pille Rent vegetabiliske.
TAG EN **Brandreth's Pille** (Etab. 1752.)
Mod Forstoppelse, Coldsygdum, Hovedpine, Svimmelhed, Appetitløshed etc.
FAAS PAA ALLE APOTEKER.
ALLCOCK MANUFACTURING CO., Birkenhead, England.

ERNEMANN
Haand- og Stativ-Kameraer
Indrettet til Benyttelse af Plader og Film,
de mest yndede Præcisions Kameraer. Det er
Tyske Mesterværker
af Kamera-Bygningsteknik.
Prisliste gratis. Faas hos alle
nordiske Foto-Forhandlere.
HEINR. ERNEMANN A.G. DRESDEN 269
Photo-Kino-Werke. Optische Anstalt.

**ORIGINAL
SINGER
SYMASKINER**
kun hos
Singer Co. Symaskin A/s
25, Nedre Slotsgade 25, Christiania.
Utsalg overalt.

**Plater og
Maskiner**
Katalog gratis og franko.
E. L. HASVOLD,
Munthesgate 25, Kristiania.

Den bedste Cigaret
er
Rose No 101.
20 Stk. 30 Øre.
Enestaaende fin Kvalitet.
Eneforh. **Hans Kjelaas,** Christiania.

Lomme-, Væg- og Vække-Uhre, Uhr-
klæder, optiske Artikler m.m. kjø-
bes billigst i Skandinavien fra
**Aug. Peterssons Uhrlager, Gløselaved
Sverige.** Illustr. Prisliste gratis.

Bedste Middel mot Gigt
er **Grandes Hundeuldsbandage**
og **Hundeuldsvat.**
E. Grande, Storgaten 10 a, Kristiania.

500 Frimærker
alle forskellige fra alle Lande deribl.
10 Stk. tyske Kolo-
nim. med Skibe kun
3 Kr. + Porto. Stor
Ill. Katalog gratis.
Frimærkehandleren,
Klosterstræde 9,
København K.

Gammelt Kobber, Messing,
Aluminium m. m.
kjøpes. Kristiania Kunst- & Metalstøberi
Øvre Gade 7 og Kongensgade 29, 2. etg.

Brokbind sterke og solide,
i stort Udvalg
til billige Priser.
Aktieselskabet SANITAS,
Øvre Slotsgade 7, Kristiania.

Ingeniør-Akademi
Wismar a. d. Ostsee. For Maskin-
og Elektro-Ingeniører, Byg-
ningsingeniørvesen og Arkitek-
tur, Specialkurser i Jernbeton-
bygn., Skibsmaskiner, Auto-
bil- og Luftskebsmotorer.

Musikinstrumenter
Norsk Katalog Nr. 189 gratis.
Edmund Paulus,
Markneukirchen Nr. 189, Tyskland.

- 26 -

„Hvor finder vi dig?“ spurte
de mistroen.

„Dere er dog nogen underlige
vandrelystne væsener,“ sa den,
„jeg er ingen ven av forandring,
hvis det lykkes mig at trænge
ind et sted, saa tar jeg fast bo-
pæl der, jeg lar mig ikke trække
ut igjen, det kan jeg forsikre
dere. Jeg hører til de gjester
man ikke blir kvit.“

Og slik er det.

Hvor mistroen finder hjertedø-
ren aapen, der trænger den ind
og tar bopæl, og intet i verden
kan faa den paaatrængende gjest
manet bort.

La den derfor ikke slippe ind
— det er moralen i den lille
legende.

Til eftertanke.

Hold dit hjem og dig selv sta-
dig slik som du ventet gjester.

Mistro mennesker som har for-
mange „grundsætninger.“

Opbevar intet brukelig til det
blir ubrukelig.

Brænd eller sønderriv intet
stykke sammenbrettet papir.

Fuldfør intet skriftlig arbeide
naar du er søvniq.

Skriv aldrig noget viktig paa
et aapent brevkort.

Vær høflig, men fornegt ikke
av høflighet din overbevisning.

Formodninger er baktalelsens
frøcorn.

Den mægtigste av alle herskere
er øieblikket.

Misundelsens kval er som et
sandkorn i øiet, det gnis længer
og længer ind.

Hjemmet.

At rense hvite og lysegraa filt-
hatter.

Selv meget smudsige, lyse filt-
hatter blir rene igjen, hvis man stry-
ker over dem en grøt, laget av mag-
nesia og vand; den skal bli paa
hatten til den er aldeles tør, og saa
børstes av med en børste. Denne
fremgangsmaate kan ogsaa anvendes
overfor de hvite barnehatter, naar
den almindelige avgivning med
varmt mel ikke hjelper mer.

Blodflekker.

Det er en stor ærgrelse for en
flittig dame, som har med et van-
skelig og kunstfærdig arbeide at
gjøre, at komme til at stikke sig i
fingeren, saa at en blodflek kom-
mer til at vansire det pene arbeide.
Da gjælder det at være hurtig til
at hjelpe, og en saadan hjælp findes
heldigvis. Man klemmer hurtigst mu-

lig en smule fugtet stivelse fast mot
flekken og lar den bli der til det er
tørt, hvorpaa man puster det av.
Baade hvite, klare stoffer som kulørt
silke, atlas og lignende kan red-
des paa denne maate, forutsat da, at
hjælpen kommer i ret tid, mens
blodflekken endnu er ganske frisk.

Mot træk og kolde føtter.

Alle dører som ikke slutter ordent-
lig forarsaker kolde føtter og træk
og det blir rent galt hvis døren ven-
der ut til en balkon eller veranda.
Selv om temperaturen i værelset er
aldrig saa behagelig, merker man,
naar døren ikke er tæt nedentil, en
gang imellem en iskold strøm, og
hvis man skal sitte længe stille ind-
finder fotkulde sig. Korridor- og
kjøkkendører ut til trappene kan og-
saa bevirke en frygtelig træk og fot-
kulde, hvis de ikke slutter aldeles
tæt. Man kan ganske vist hjelpe her
paa ved at anbringe vatruller og klæ-
deskanter, de kan i de fleste tilfæl-
der hindre trækken, men de blir saa
let drevet av eller de løsner sig ved
rengjøring.

Et av de mest praktiske midler mot
slike utætte dører er tætningsrul-
ler, som er lette at lage, og som næ-
sten ikke koster noget. Man maa-
ler dørens bredde og klipper av pak-
lerret et stykke til, der har den sam-
me bredde og som er 1/2 m. paa den
anden kant. Dette stykke syr man
sammen ved de to længderader og
den ene tverside, saa der fremkom-
mer et slags rør, som man propper
saa fuldt med trældud eller med papir,
som man enten krøller sammen, eller
forveien klipper i smale strimler.
Saa syr man ogsaa den anden aap-
ning til og betrækker rullen med et
eller andet stykke tøy av de rester
man har liggende; til et pent væ-
relse bør man naturligvis helst væl-

ge fløiel, plysch eller klæde. I begge-
ender og paa midten syes der fast
smaa messingringer, og med nøiagtig
tilsvarende avstande skrues man
smaa kroker i døren og hegter rul-
len fast heri. Man maa indrette det
saaledes, at rullen saavidt berører
gulvet, saa den hindrer træk, men
den maa ikke slæpe, men skal ligge
slik paa, at døren bekvemt kan aap-
nes.

Er det dobbelte balkon- eller ver-
andadører det dreier sig om, maa
rullens tykkelse tilpasses efter mel-
lemrummet mellem dørene; den skal
da i de fleste tilfælder være tyndere
end her oppit. Man hanger
saa rullen fast paa den indvendige
dørs indre side. Ved rengjøringen tas
slike ruller naturligvis av; de kan
derfor holde længe, ofte flere vintre,
og man har megen nytte av dem,
da de fuldstændig avhjælper det de
skal. Da de kan lages av stoffre-
ster og avisepapir, behøver de ikke at
koste noget, og arbeidet med at sy
dem tar ikke lang tid.

At rense pensler.

Pensler som er blitt haarde utbløtes
i fire og tyve timer i en lut av tre
dele vand og en del soda; derefter
vaskes de godt med grøn eller brun
saape.

Bestillingsseddel

for
„Allers Fam.-Journal“s
sykurv.

Nb. Mønsteret sendes kun mot ind-
sendelse av denne seddel og 5 øre
i frimærker.

- 27 -

Redigert av **BERNT HOLTSMARK.**

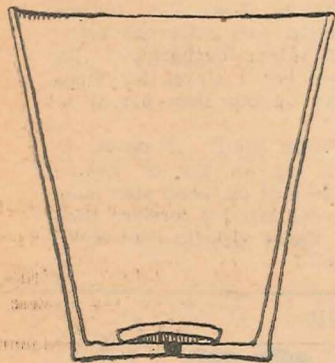
Frøsaaning i blomsterpotter.

Den som ikke bor for langt borte fra en handelsgartner, kan vel gjøre bedst i at kjøpe planter av alle slag. I motsatt fald faar en sørge for planter ved at saa frø i drivbænk eller i pottes. I det tyske haveblad „Der praktische Ratgeber“ gir redaktøren en kort veiledning til saaning i blomsterpotter. Den fortæller bare om det som er hovedsaken, men det er ting som mange begyndere snubler over. Derfor tillater vi os at gjengi den lille greie veiledning med dens oplysende billeder.

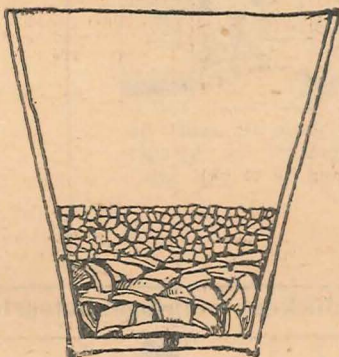
ges underst i potten, ovenpaa de fine. Dette blir et grøfteamlæg, som hindrer at jorden ovenpaa kan bli for vaat og utsat for at surne og mugne, slik som let indtræffer i den kolde tid med litet sol.

Hvis en er bange for at jorden for let skal bli tør, kan der lægges nogen torvstykker flatt paa det finere grus, og først derovenpaa jorden.

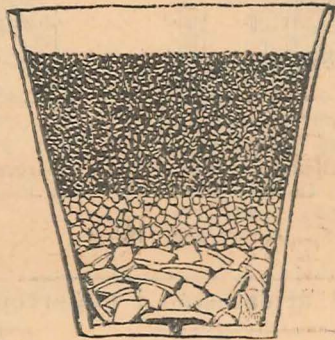
Hvorfra skal en faa god jord at saa i? Ja, det kan være litt vanskelig at finde den nu i vintertiden. Men det skal jo ikke til saa meget. Vi faar ved valg av jord huske paa, at for den unge frøplante er det i førstningen ikke

Et potteskaar over hullet.

Under store, over finere potteskaar.

Halvt med potteskaar, halvt med jord.

Jorden trykkes litt sammen.

Saaning ved hjelp av et blad papir.

„Potteskaar“ kaldte vi stykker av ituslaatt stentøi og lignende. Vi lar det gaa med dette ord.

Den tyske redaktør indleder sit stykke med de ord: „Potteskaar bringer lykke, et ord husmoren sier til trøst for sig, naar det blir slaat istykker noget i huset.“ I ethvert fald kan disse ord godt sættes i spidsen, naar en vil skrive litt om at saa havefrø i pottes. Potteskaarene bringer her virkelig lykke, og desto mer lykke jo vanskeligere planteart det er en vil saa.

Tidligere brukte man mest flate pottes, stiklingsfat, at saa i, og man trodde at de unge frøplanter trivedes bedre i flate fat end i en dyp potte, i hvilken jorden let blir sur. Ved hjelp av potteskaar er det let at gjøre om enhver blomsterpotte til et flat fat til utsæd; for en kan fyde potten halvveis med potteskaar og resten med jord.

Istykkeerslaatte blomsterpotter er gode til dette bruk; men de bør først renavskes. Med en hammer kan en banke istykker pottestykkerne eller andet stentøi; noget faar en banke mere smaat, en del bør helst være grovere. De grove læg-

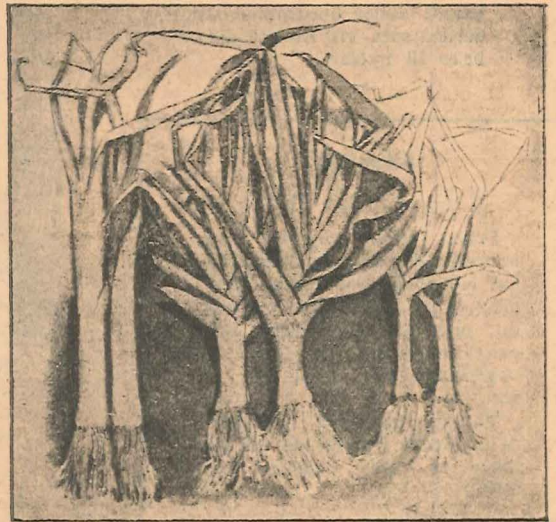
saa meget om at gjøre at finde megen næring i jorden; det gjælder mer at det er rigtig med varme, luft og væte. Jorden maa være gammel og „mild“. Alt som er friskt (uforraatnet) og alt „surt“ er farlig. Ufuldstændig forraatnet gjødsel fordærver alt, mens gammel velraatnet, jordagtig gjødsel er udmerket; likesaa ogsaa gammel raatten græstov og lignende. I kjøkkenhaven kan en ofte ha god jord paa det stykke som sidst blev gjødslet for to aar siden, altsaa der gjødselen er helt opraatnet. Ogsaa mørk, muldrik akerjord er godt brukbar. Men ikke sur myrjord! — Jorden, som en skal saa i, bør altid „selles“ (gaa gjennom saald eller sil) før den brukes; den maa selles naar den er tør nok til det. Saa bør en blande jorden rikelig med ren skuresand eller anden fin, renavasket sand (elvesand f. eks.)

Før saaningen jevnes jorden og trykkes litt sammen. Derpaa stikker en ned navnepinden og saar ved hjelp av et blad papir; det maa saaes jevnt og pent, ikke for tykt, dækkes over med jord, omtrent dobbelt saa tykt som frøet

er tykt. Saa trykker en jorden til endnu en gang og sætter potten paa et jevnt varmt sted og saa lyst som det lar sig gjøre.

Purre.

Tar vi en prisfortegnelse fra en havefrøforretning som er godt assortert, finder vi under betegnelsen purre („purreløk“) opført en hel del sorter; i en norsk fortegnelse, vi har forhaanden, kan vi tælle 11 sorter. Først staar „almindelig sommerpurre“; derefter følger „almindelig kort tyk vinterpurre“; saa kommer en række specielle navnesorter: Brabanter, bulgarisk, pariser osv.

Forskjellige former av purre: 1. bulgarsk sommerpurre, 2. en vinterpurre, 3. fransk sommerpurre.

I det tyske haveblad „Der praktische Ratgeber“ spør redaktøren om det er nødvendig at man i Tyskland dyrker elleve sorter purre. Han gir svar paa det efter utfaldet av en forsøksdyrking som han har gjort sidste sommer. Senhøstes efterat frosten var kommet viste det sig at de langskaffede sorter frøs; disse sorter maatte saaledes regnes til sommerpurren; dette var tilfældet med den franske sommerpurre og den bulgariske purre. De kortskaffede er vinterpurre. Saa prøvet han i november smaken paa de forskjellige sorter. Uten at kjende navnene, bare nummere, fik ved smaksbedømmelsen den franske sommerpurre og den bulgariske karakteren god og meget god, mens alle sorter vinterpurre fik den dom, at de var haarde, grove og daarlige. — Derfor bør man hovedsagelig dyrke sommerpurre og alene til senvinteren og vaarbruk dyrke vinterpurre. Det synes at være likegyldig hvilke sorter man vælger, sier redaktør Bøttner. Altsaa ret og slet sommerpurre eller vinterpurre. (Se ellers billederne.)

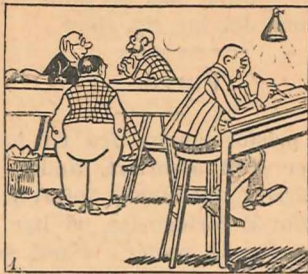
Mange egg.

Efter tre aars konkurranceprøver hadde italienerne lagt 176 egg om aaret, Wyandottes 167, gule Orpingtons, Barred Rocks og røde Rhode Islands 165 egg pr. høne. Det er ikke saa svært langt mellem de forskjellige racer. Men Italienerne holder sig foran. Den bedste italienerhøne la 253 egg i et aar.

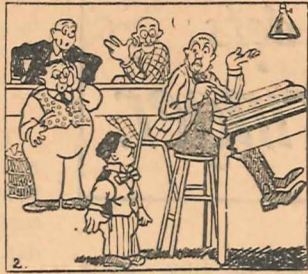
Kalk til hønerne.

Gi hønerne materiale til eggeskal; betenk at det behøves meget kalk til et eggeskal hver dag. — Gammel murkalk, knuste ben, knuste østersskal, skjælmegler eller skjælsand er altsammen kalkmateriale. Derimot er ituslaatt stentøi ikke kalkmateriale; stentøibiterne har hønen bruk for som middel til at finmale føden i kraasen.

Chefen ønsker at tale med hr. Pettersen.

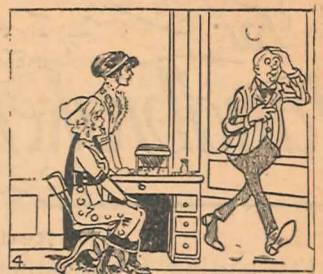
1. Det er en stille formiddagstime paa kontoret. Et par av herrerne sitter og taler om mangt og meget, om veir og vind og andre nyttige emner, blandt andet om første-bokholderen, som vil trække sig tilbake til nytaar.

2. Deres samtale stopper pludselig op, da volontøren kommer ned mot anden-bokholderen, hr. Pettersen, med ordene: „Chefen ønsker at tale med hr. Pettersen!“ „A—ha,“ sier de, „det er saa naturlig, han har jo været her længst!“

3. Mens hr. Pettersen i glad forventning binder sit slips, blir han klappet paa skuldrene, trykket i hænderne, ønsket tillykke, næsten ropt hurra for, og han kan ikke komme utenom et litet løfte om en glad aften paa kaféen.

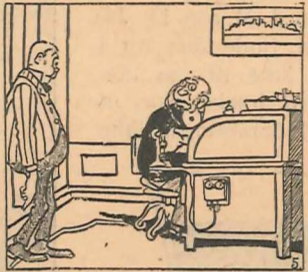
4. Rygtet om, at chefen vil tale med hr. Pettersen, forplanter sig som en løpeild over kontoret. Stenograffrøkenen betror skrivemaskindamen, at hun av sit mest oprigtige hjerte — mon hun har flere? — under hr. Pettersen det, og skrive-damen „har saamen visst det det sidste halvvaar“.

Smaating.

Et overilet løfte.

Fruen (meget tyk, sier i en bebreidende tone): „Du svikter rigtignok dine løfter, Henrik; da vi blev forlovet, lovet du mig at ville bære mig paa hænderne; se, om du nogensinde har gjort det — jeg —“

Manden (ærgelig avbrytende): „Snak, jeg vet da, at jeg ikke er blit utdannet til atlet!“

5. Med et smil betræder hr. Pettersen chefens privatkontor. „Chefen har latt mig kalde?“ „Hr. Pettersen! De har været ansat i dette firma i snart tyve aar, ikke sandt?“ „Jo, jeg har hat den ære!“

6. „Saa burde De snart ha lært kontortiden at kjende! Imorges kom De et helt kvarter forsent!“

Smaating.

Poesi og prosa.

Frieren (bøjer knæ for den utvalgte, som sitter paa sofaen i familiens dagligstue): „Jeg ligger her i støvet for Deres føtter og ber Dem om at bli min!“

Damen (støtt): „I støvet, det maa jeg si, her er virkelig baade feiet og torret støv imorges, det kan jeg forsikre Dem, her findes virkelig ikke støv i huset!“

Hvad som hændte ved aftenfesten i negerrepublikkens velgjørenhetselskap.

1. Negerrepublikkens præsident blir meldt. Sæt forventning.

2. Damerne kappes om den ædle gjenstand. Fru Jackson er seierssikker.

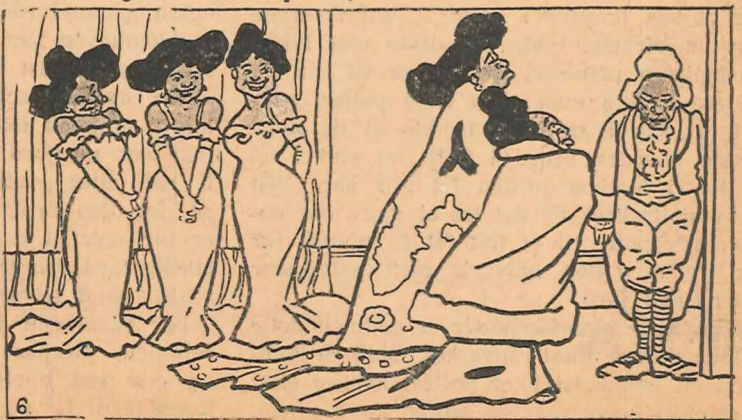
3. Fru Jackson er henrykt, præsidenten vil høre hendes datter synge. De andre damer er misundelige til raseri.

4. Præsidenten lukker øinene, for helt ut at opsuge nydelsen, men han læner sig for sterkt til pinden, der bærer loket.

5. Fru Jacksons stjerne er i dalen. Den strangulerte præsident vil hjem.

6. Fru Jacksons sortie er majestætisk, men virkningsløs.

Akkumulatorer.

Til elektriske forsøk vil det ofte være en fordel at anvende akkumulatorer eller sekundære elementer istedetfor de almindelige primære elementer.

Til elektrisk lys egner primære elementer sig heller ikke undtagen til momentbelysning; men skal lyset brænde i længere tid, da vil elementerne polarisere, hvorimot akkumulatorer kan vedbli at avgi strøm i længere tid, avhengig av størrelsen.

En enkelt akkumulatorcelle regnes i regelen til 2 volts spænding; straks, naar de er opladede, vil de vise ca. 2 1/4 volt, men spændingen falder hurtig til 2 volt og holder sig konstant ved denne spænding, indtil akkumulatorer er omtrent utladet. Ønskes højere spænding end 2 volt, maa flere akkumulatorer forbindes paa serie; for hver gang der sættes en celle mer til, vil spændingen stige med 2 volt. 4 celler gir 8 volt, 6 celler 12 volt o. s. fr.

Navnet akkumulator er egentlig misvisende, for en saadan celle kan ikke opsamle strøm; ved tilførelse av elektrisk strøm (ladning) foregår der en kemisk proces i cellens indre, som under avladningen atter finder sted, men i omvendt orden, hvorfor ogsaa avladningsstrømmen gaar i motsatt retning av ladestrømmen.

En akkumulatorcelle i sin enkleste form kan bestaa af 2 blyplater, anbragt i et glas med fortyndet svovlsyre; platerne maa være tæt ved hverandre, dog uten at berøre hverandre; en slik celle vil kunne motta og atter avgi strøm, men avladningen vil bare bli av kort varighet, fordi platerne ikke er porøse; ved at lade og avlade cellen mange ganger vil platernes yttersider litt efter litt bli porøse, men en saadan formering er langvarig og kostbar; bedre er det straks at fremstille platerne porøse ved at gjennomhulle dem og fylde hullerne med blyilt (mønje).

Et flatt elementglas vælges til cellen. Av en 3 a 4 mm. tyk blyplate skjæres 3 plater av form, som vist paa fig. 1. Hakerne ovenfor er for at platerne kan hænge paa glassets kant. I platerne slaas (lokkes) en del huller; efterat hullerne er lokket, rettes platerne ut, og alle hullerne sænkes litt fra begge sider, som vist forstørret paa fig. 2.

Av de 3 plater skal den ene være positiv, de to andre negative.

I en akkumulator er altid et ulike antal plater og altid en negativ plate mer end en positiv, saaledes at en positiv plate altid har en negativ plate paa hver side, f. eks. 3 positive, 4 negative, 6 positive, 7 negative osv.

Den positive plate kan fyldes med mønje, de negative med utfældet bly, men dette er litt omstændelig; lettere er det at fylde alle tre plater med mønje; det vil ta litt længere tid at fremstille platerne, men dette opveies av det mer arbeide med blyets fældning.

Mønje (blymønje) utværes med akkumulatorsyre eller fortyndet svovlsyre (1 del syre til 5 dele vand); til at begynde med maa den ikke fylde cellen

syre paa mønjen, det skal sættes godt igjennem og færdig være som bløtt kit.

En plate av gangen lægges paa en glasplate, og med en flat træpind trykkes mønjekittet med i hullerne; naar den ene side er fuld, strykes den glat av, platen vendes og lægges igjen paa glasplaten; men nu skal der først lægges et stykke papir paa glasplaten, hvorpaa akkumulatorplaten lægges; dette papirstykke gjøres av samme længde og litt mer end dobbelt saa bredt som en akkumulatorplate, og naar den anden side er fylt, brettes papiret sammen om platen, saa at alle hullerne er dækket. Et par klædeslapper lægges paa hver side av platen, og den presses haardt mellem to fjæler i en presse eller en skruestik.

Ønskes de negative plater fyldte med utfældet bly, da kan dette fremstilles ved at nedsænke nogen zinkstrimler i en mættet opløsning av eddiksurt bly, det utfældede bly kan da i vaat tilstand trykkes ind i hullerne i de negative plater.

Efterat være presset henstilles platerne en ukes tid til tørring.

Platerne kan da samles; først lægges en negativ plate, paa denne lægges i hver side en smal, men tyk strimmel av glas, ebolit eller celluloid (glasrør kan ogsaa anvendes). Disse strimler skal hindre, at platerne kommer i berøring med hverandre og derved danner kortslutning; ovenpaa strimlerne lægges en positiv plate, men med lappen a, se fig. 1, til motsatt side. Atter lægges to glasstrimler, derefter den anden negative plate, men med lappen a til samme side som den første negative.

Av en gammel cykleslange klippes et par ringer, som smøges op rundt om platerne; disse ringe vil holde platerne sammen og strimlerne paa plads.

Bege de negative plater holdes paa plass, og den ene kobbertraad (negativ), hvormed akkumulatoren senere forbindes, loddes fast til de allerede sammenlodde anden forbindelsestraad.

Platerne er nu færdige og kan nedsænkes i glasset, som fyldes med akkumulatorsyre, indtil syren staar litt over øverste kant av platerne. Kan akkumulatorsyre ikke faas færdig, kan man blande 1 del svovlsyre i 5 dele vand (men husk at holde svovlsyren langsomt i vandet og ikke omvendt, da dette vil medføre en eksplosion).

Ønskes et større batteri, paa f. eks. 12 a 14 volt (6 a 7 celler), og cellerne kanske ogsaa skal være med flere plater, skal der brukes saa mange plater, at det kan betale sig at støpe gitrene av bly i en gipsform. Gipsformen fremstilles paa følgende maate:

Av ca. 2 mm. tykt træ, helst krydsfiner, skjæres en model, som vist paa fig. 3, der skal anvendes til gipsformen til de negative plater. En lignende model skjæres til de positive plater, men av ca. 3 mm. tykt træ. Da modellen bare svarer til den halve tykkelse av den færdige plate, vil de negative bli ca. 4 mm. tykke og de positive ca. 6 mm. tykke.

De negative plater lages som regel tyndere end de positive, men dette kræver altsaa 2 gypsformer; litt arbeide kan der spares ved bare at lage en form (den til de positive plater) og støpe baade positive og negative plater i denne form; der sker ingen skade, men der maa anvendes litt mer materiale end strengt nødvendigt, likesom cellerne derved blir litt tungere, hvilket dog bare har betydning, hvis batteriet skal være transportabelt.

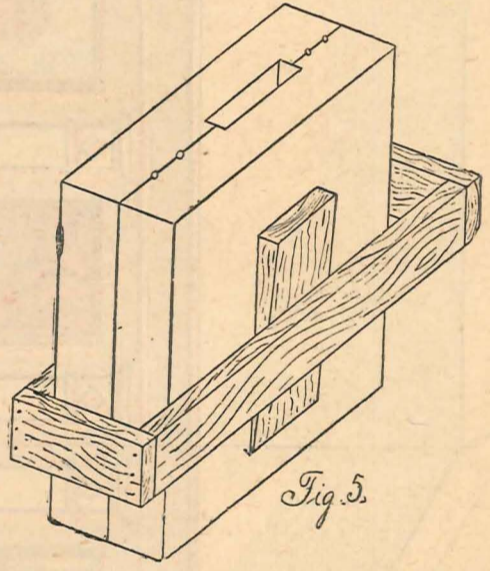
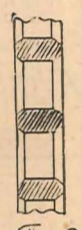
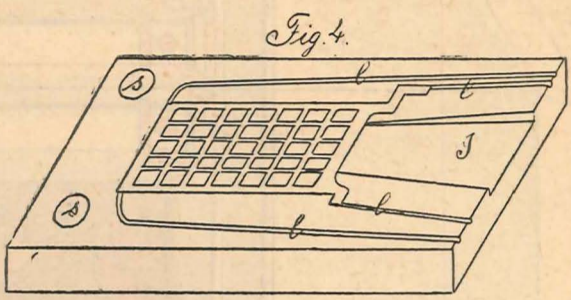
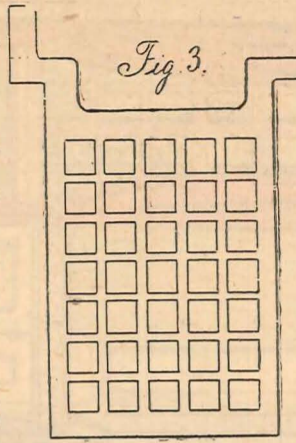
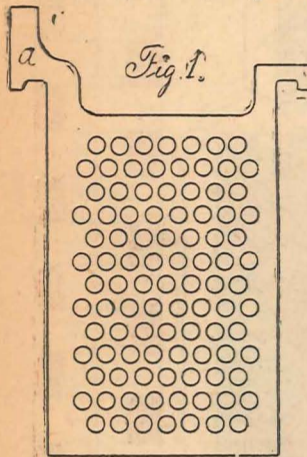
Paa den utskaaarne træmodel files alle hullerne litt større i den ene side, skraaen blir derved skraa; de utvendige kanter er ogsaa skraa til næste side. Model-

len har da faat slip, det vil si, at modellen og derfor ogsaa senere de støpte plater lettere slipper formen.

Modellen maa pudses glat av med fint sandpapir, overstrykes derefter med en blanding av grønsaape og grafit og lægges paa en glasplate med glissiden opover. En træramme, ca. 4 cm. høi og endel større end modellen, strykes ogsaa med saape og grafit og lægges paa glasplaten. Rammen støpes fuld av gips.

Naar gipsformen er blit fast vendes den; et par steder, f. eks. nedentil, skjæres koniske huller ned i gipsformen s s fig. 4; naar senere den anden halvdel av gipsformen støpes, vil den flytende gipsmasse rende ned i disse huller og danne styretapper.

Modellen tas forsigtig op, gipsformen overstrykes med saape og grafit. Forbindelsestappen paa modellen skjæres over ved b fig. 3. Modellen lægges igjen

paa gipsformen, men omvendt, det avskaaarne stykke lægges paa. En papirkant eller ramme av træ sættes rundt om gipsformen, saaledes at kanten av rammen rager ca. 4 cm. op over gipsformen; denne ramme fyldes med gips, og dermed er den anden halvdel av gipsformen støpt.

Naar den er fast skilles formen, modellen tas ut, avtrykket ses efter og rettes for mulige feil.

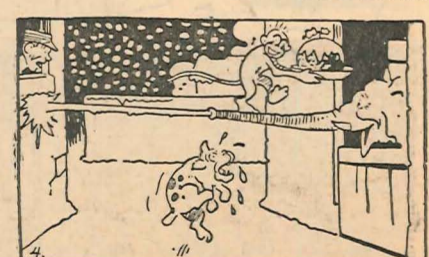
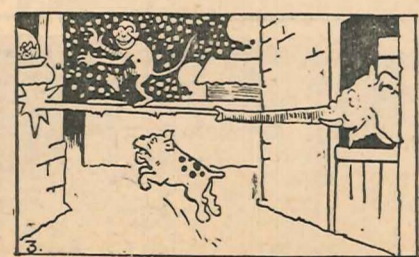
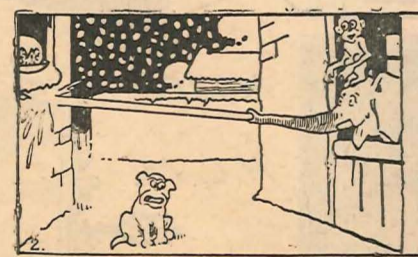
Indløp J skjæres i begge halvdele, hvorimot luftkanalerne l l, hvorigjennem luften slipper ut under støpningen av gitrene, bare behøver at skjæres i den ene halvdel av formen, se fig. 4.

Før støpningen av gitrene finder sted, maa formen børstes over med tør grafit. Formens halvdele kan under støpningen sammenholdes med en let skrue-tvinge eller med en kile i en træramme, se fig. 5.

Rent bly med en tilsætning av nogen faa procent antimon er bedst at støpe av; men til mindre akkumulatorgitre kan antimonet uten synderlig skade utelades.

Fylningen av gitrene sker som ovenfor beskrevet. Om formeringen og ladningen til næste gang.

V. A. J.

Denne lille historie foregaar paa en dag, da det er en ganske usedvanlig kulde, — hadde det ikke netop været en slik kulde, var det slet ikke blit til nogen historie. Grupperingen av personerne i det lille vinterdrama vil man snart haavet klar over, naar man ser paa billedet: tilhøire apekatten og dens ven, elefanten, i midten en meget glubsk hund, som sitter der utrykkelig for at passe paa det, vi kanske maa kalde for hovedpersonen: en deilig fødselsdagskake, som staar oppe i vinduet til venstre.

Apekatten og elefanten har længe snakket sammen om, hvor fristende den kaken derover ser ut. De har latt fallen høilyde bemerkning om, at det synes de har set et stort kjøben ligge bak det næste hjørne, men hunden har bare blunket hvitt til dem: den er — bemerkelig det end' lyder — en gammel rotte, som ikke lar sig narre bort paa den maate. Men saa faar Jumbo en idé. Den stikker snabelen i vandspandet, suger den godt fuld og lar langsomt en tynd straal sprøite over paa den motsatte væg.

Og nu er det, at naturkræfterne trær hjælpende til. Den sterke kulde stivner næsten øieblikkelig den tynde vandstraale — og broen over mot ønskernes maal er slaat! Hunden bruker baade mund og viser tænder, men forgjæves. Har elefanten lurt het forjøp, tvor apens behændighet fat, og snart er den firehændede linedanser ute paa den improviserte bro. Forventningen lyser ut av elefantens øine.

Og her ser man kupet lykkes. Hunden danser den vildeste fandango av raseri, og kakens Eiermand kommer akkurat tidsnok til at se kaken forsvinde. Historien er ute, selskabet mellem apen og elefanten er blit yderligere befestet, og hunden er blit en erfarenere, — og som sagt: det var en ualmindelig kulde den dag; men det er jo ogsaa bare under usedvanlige forhold at der sker saelsomme ting.

